

ע"פ 6922/16 - שמעון קופר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לעורוים פליליים
ע"פ 6922/16

לפני:
כבוד השופט י' עמיהת
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט י' אלרון

המעורער:
שמעון קופר (קופרשמיד)

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

ערעור על ההחלטה וגזר דין של בית המשפט
המחוזי מרכז ב-תפ"ח 47934-11-12 מיום
28.6.2016, ומיום 24.7.2016 שנינתנו על ידי
השופטים: מ' פינקלשטיין, ל' ברוד, ו-ר' אמיר

תאריך הישיבה:
(03.01.2022) א' בשבט התשפ"ב

בשם המעורער:
עו"ד אורן דיגני; עו"ד עמיהת דויטשר

בשם המשיבה:
עו"ד יair חמודות; עו"ד עודד ציון

פסק דין
השופט י' אלרון:

המעורער הורשע ברכיחתן של שתיים מנשותיו, אורית קופר ז"ל וג'ני מור-ח'ים ז"ל. אקדמי ואומר, כי אני סבור
שיש לזכותו מחמת הספק מההרשה בגין רציחתה של אורית ולהוtier את הרשותו ברכיחתה של ג'ני על כנה.

כפי שיווהר בהרחבה, הרשות המעורער נשוכה על ראיות נסיבותות, ואולם בעוד המאגר הראיתי, הנסיבתי,
בעניין רציחת ג'ני מהוות מasad איתן כנדרש במשפט הפלילי אשר אינו מותיר ספק סביר בדבר אשמתו, הרי לאvr הם פנוי

עמוד 1

הדברים בעניין הראיות הנسبתיות לעניין מותה של אורית – אשר הן דלותוainer מספקות, זאת יתכן בשל חלוף הזמן הרב, היעדר חומר חוקרי מזמן אמת אשר מרביתו בוער, עדויות שנגבו בחלוּף שנים רבות ועוד, כפי שיפורט לצורך. פסק דין זה.

פתח דבר

1. ערעור על הכרעת דין וגורר דין של בית המשפט המחוזי מרכז (השופטים' פינקלשטיין, ל' ברודי, ו-ר' אמיר) ב-תפ"ח 47934-11-12 מיום 28.6.2016, ומיום 24.7.2016, בהתאם.

2. המערער, יליד 1961, הורשע ברצח אשתו הראשונה, אורית קופרץ'ל, ילידת 1962 (להלן: אורית) ביום 18.1.1994; וברצח אשתו השלישית, ג'ני מורה-חייט'ל, ילידת 1962 (להלן: ג'ני) ביום 21.8.2009. בתחילת, הוגש נגד המערער כתב אישום ביום 26.11.2012, בגין רצח אשתו ג'ני בלבד, ובהמשך, בטרם מתן תשובתו לאיושם, תוקן כתב האישום והתווסף אישום המיחס לו את רצח אשתו אורית.

בגין עבירות אלו, הוטלו על המערער שני מאסרי עולם מצברים וכן תשלום פיצויים בסכום כולל של 516,000 ש"ח למשפחות המנוחות.

עובדות כתב האישום המתוקן

האישום הראשון – בעניינה של אורית קופרץ'ל

3. על פי הנטען באישום זה, המערער ואורית נישאו בשנת 1983 והתגוררו בדירה, בבעלות משותפת, בשכונת "נווה עופר" בתל אביב. בשנים 1986 ו-1989 נולדו ילדיהם בני וудי, במהלך השנים נישואיהם ועד מותה הייתה אורית אישת בריאות.

4. במהלך שנת 1992, בעודו נשוי לאורית, המערער הכיר את שרוןנה בן אויר (להלן: שרוןנה), דרך עיתון היכרויות בשם "עלוני קשר". עם היכרותם, טען המערער בפניה באופן שקרי, כי הוא גrown, עובד בשירות הביטחון הכללי, וכי הוא נדרש להיעדר מן הבית לעיתים קרובות מכוח תפקידו. למעשה המערער ניהל מערכות יחסים מקבילות עם אורית ועם שרוןנה, התנהל בין ביתו בתל-אביב לבין ביתה של שרוןנה בננתניה, כאשר הסביר לשתייה בצדב את היעדרו היומי בדרישות תפקידו בשירות הביטחון.

5. בשלב מסוים, כאשר התעורר חשדתו של שרוןנה שהמערער נשוי לאורית, התגלה עימותם בין השניים. המערער טען בפני שרוןנה כי הוא מבקש להתרשם מאורית, אשר סובלת מDICAO, מטופלת בכניםים פסיכיאטריים, מזניחה את ילדיהם המשותפים, מאימת להתאבד, ומסרבת לתת לו גט.

6. עובר ליום 30.11.1993, כחודש וחצי לפני מות אורת, תכננו שרונה והמערער לעبور לבית מרוח יותר, יחד עם שני בניו של המערער וילדייה של שרונה מנישואיה הקודמים. לשם כך, רכשו הורי שרונה עברו המערער ובתם בית בישוב פרדסיה (להלן: הבית בפרדסיה). המערער התחייב בפני אביה של שרונה להעבור לו במועד מאוחר יותר סכום של 40,000 דולר, תמורת חלקו בבית, ובתמורה – ירשום האב 20% מהזכויות בבית על שם המערער.

7. ביום 17.1.1994, יום לפני מות אורת, טען המערער באופן שקרי בפני שרונה, כי עליו לשון באותו לילה בביתה על מנת להשגיח על הילדים. משחרונה הסתיגה בפניהם שהוא עתיד לשון בבית אחד עם פרודתו, השיב לה המערער כי הוא ישן בסלון ואורת תשין בחדר השינה.

8. עוד נכתב באישום זה, כי במהלך הלילה שבין ה-17.1.1994 ל-18.1.1994 או בוקרו של ה-18.1.1994, בעת שבו היה בביתם, המערער המת את אורת בדרך שלא הותירה סימן בגופה.

לאחר מכן, באותו בוקר, המערער פיזר לצידה של אורת כדורים וחפיסות ריקות של תרופות על מנת לטשטש את נסיבות מותה. בהמשך לכך, המערער התקשר אל אביה של אורת והזעיקו אל הבית. לאחר שהאב הגיע, הזעיק המערער אמבולנס.

9. לאחר מותה של אורת, ביקש אביה כי גופת בתו תנוטח כדי לברר את סיבת המוות. המערער סירב תחילת לאפשר את הנטיחה, אולם בהמשך התרצה והסכימים. בנטיחה שבוצעה בגופת אורת נמצאה "בצקת מוח, בצקת ריאות ואייסכמיה ישנה ברקמת המוח". בבדיקה הטוקסיקולוגית לא נמצא חומר שיכל היה לגרום למותה של אורת, וכן כלל הממצאים קבע הפטולוג כי סיבת המוות בלתי ברורה.

10. בתום ימי השבוע, המערער וילדיו עברו לגרור עם שרונה לביתה שבנתניה.

11. בחודש ממרץ 1994, לאחר מכירת הבית בתל-אביב, העביר המערער לידי אביה של שרונה 40,000 דולר (אשר היו חלק מן התמורה ממכירת הבית), בהתאם להתחייבותו אליו, וזאת עבור חלקו בבית בפרדסיה.

12. לumaruer ייחסה בכתב האישום המתוקן עבירה של רצח בכוונה תחיליה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

האישום השני – בענייניה של ג'נימורה חימז'ל

13. בשנת 1999, המערערפגש בגני מושב חיים, גרושה ואם לשתי בנות, אשר התגוררו עמה בביתם בקיבוץ אייל.

14. על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, המערער טען באופן שקרי בפני ג'ני, משפחתה וחבריה כי הוא איש כוחות הביטחון, אשר במהלך שירותו הצבאי נפל בשבי הסורי. עוד סיפר כי אשטו הראשונה אורית, נפטרה ממחלה הסרטן, וכי

שרונה, אשתו השנייה, הייתה למעשה המטפלת של ידיו מטעם משרד הביטחון, וכי הוא אולץ על ידי מקום עבודתו להינשא לה. זמן קצר לאחר היכרותם, במהלך שנת 1999, המערער ושני ידיו עברו להתגורר בביתה של ג'ני בקיבוץ.

15. בתחילת שנת 2000, המערער הגיע מועמדות לחברות בקיבוץ אייל. במסגרת בדיקת מועמדותם, התגלה כי הנתונים אותם מסר בקשרות חייו הם שקרים, הן בנוגע לצבאי והן בנוגע להישגיו האקדמיים. משכך, הוחלט להסיר את מועמדותו. עוד תואר כי בשנת 2001, המערער וג'ני הרחיבו את ביתם בקיבוץ בהשקבתו הכספי של המערער.

16. בשנת 2006, בעודו במערכת יחסים זוגית עם ג'ני, המערער פנה לשՃכנית כדי להכיר לו בת זוג. בהמשך, באותה השנה, המערער הכיר באמצעות השՃכנית את ד"ר מריה זקוטסקי (להלן: מריה), גרושה ואם ל-נ', יליד 1989. מריה שימשה באותה עת כרופא מרדיימה בבית החולים "מאריך" בכפר סבא (להלן: בית החולים).

17. עם היכרותם, המערער סיפר למריה באופן שיקרי, כי הוא גרוש ומתגורר עם גרושתו ג'ני כשותפים לדירה בקיבוץ, כי הוא עובד בשירות הביטחון הכללי, וכי הוא נדרש מתוקף תפקידו להיעדר מן הבית לעיתים קרובות. תואר כי מאז היכרותם, המערער ומריה ניהלו מערכת יחסים זוגית מלאה.

18. החל משנת 2007, המערער החל לנתקו בפעולות משפטיות שונות על מנת להבטיח את זכויותיו בבית בקיבוץ, במקרה בו ג'ני תלר לעולמה, וזאת חרף היותה באמצע שנות ה-40 לחיה ובהיותה במצב בריאותי תקין.

כן, במהלך חודש אוגוסט 2007, המערער נסע יחד עם ג'ני ובתמה שירת לקפראיסן שם נישא לג'ני, שבאותה עת קיימں מערכת יחסים זוגית עם מריה; בנוסף, ביום 13.8.2007, המערער החתים את ג'ני, באמצעות עורך דין, על "התחייבות בלתי חוזרת" להסביר לו את סכום השקעתו בהרחבת הבית בקיבוץ בצרוף ריבית והצמדה; בו ביום המערער וג'ני חתמו על צוואות הדדיות – במסגרתן ג'ני הורישה את כל רכושה לאחר מותה למערער (להלן: הצוואה); ביום 24.12.2008, המערער החתים את ג'ני על "מסמך חליף", שימושו העברת זכויותיה במניות הקיבוץ לידיו, לאחר מותה. כך אף בשני מסמכי חליף נוספים, מיום 13.6.2009 ומיום 15.7.2009; ביום 29.6.2009, המערער בירר באמצעות חוות-דעת משפטית, את זכויותיו הרכושיות בקיבוץ במקרה בו ג'ני תעוזב את הקיבוץ, או תלר לעולמה.

19. עוד מתואר בכתב האישום המתוקן כי, במהלך חודש מרץ 2008, הוריה של ג'ני רכשו דירה ביפו. במעמד החתימה על הסכם הרכישה, המערער הציע להוריה, אשר לא ידעו על קיומה של הצוואה, כי הדירה תירשם על שם ג'ני בלבד, וזאת בטענה כי בדרך זו יוכל להימנע מתשלום מס. בעקבות דבריו המערער, ההורים רשמו את דירתם על שם ג'ני.

20. בתקופה שבין השנים 2008-2009, במספר רב של הזדמנויות, המערער פנה לבני משפחתה הקרובים של ג'ני ולחבריה בקיבוץ, והציג בפניהם מצג שווה לפיו מצבה הבריאותי רעוע ביותר והוא סובלת מהפסקות נשימה בשנותה. בנוסף, סיפר באופן שקרי כי נאלץ לעזוב את העבודה כנהג מונית על מנת שיוכל להשיג עליה בלילות. עוד נהג לקחת את ג'ני באופן תכוף לבדוקות רפואיות, אשר לא העלו דבר.

בד בבד, המערער הציג מצג שווה בנוגע למצבה הנפשי של ג'ני, כאשר סיפר למשפחה ולמכריה כי היא סובלת מדיכאון, ושאף ניסתה מספר פעמים לשים קץ לחייה. נוכח התנהגותו של המערער ודבוריו לג'ני ולסובביה, באשר למצבה הרפואי הלקוי, ג'ני החלה להבע חשש ודאגה לביריאותה. יחד עם זאת, הוסיףה לעסוק בפעילויות ספורטיבית עד לשבעה האחرون לחיה.

21. עובר לחודש אוגוסט 2009, המערער פנה למריה והציג בפניה מצג שווה, לפיו הווטל עליו לבצע "משימה סודית", במסגרתה יצא לחו"ל כדי לרצוח אדם בשליחות כוחות הביטחון (להלן: המשימה הסודית). על מנת לבצע את הרצח, המערער ביקש לברר עם מריה, האם יש חומר קטלני שימושי מבלי להוותיר סימן בגופה, ושאיינו מתגלה בבדיקה טוקסיקולוגית. המערער תיאר בפני מריה כי האדם שעליו להמית הוא בן 50 וסובל מעודף משקל - תיאור העולה בקינה אחד עם מאפייניה של ג'ני.

22. מריה התיעצה עם ד"ר פאולינה קלימן, רופאה מרדימה בבית החולים (להלן: פאולינה), בנוגע לשאלת שהמעערער הפנה אליה. לאחר שיחה זו, מריה נתנה למערער שם של חומר העונה לצרכי, אף הסבירה לו את יתרונותיו. בהמשך לכך, מריה נטלה מבית החולים שבו עבדה, כמהות קטלנית של החומר ומסרה אותו לידי המערער, ביחד עם מזרק מתאים, והסבירה לו את אופן השימוש בהם.

23. זאת ועוד, תואר כי המערער הבטיח למריה, כי החל מיום 1.8.2009, יעברו להתגורר יחד בקיבוץ, וזאת למרות שג'ני עוד התגוררה בבית. בהתאם לכך, מריה הבטיחה לחברתה סבטלנה קטומלי (להלן: סבטלנה), כי היא ומשפחה אשר אמרוים היו הגיעו מروسיה לישראל, יוכל להיכנס במקומה אל דירתה השכורה בכפר-סבא כבר ביום 1.8.2009.

בתחילת אוגוסט 2009, ובעוד ג'ני מתגוררת בבית, תוכלת דירתה של מריה העבירה לחצר הבית בקיבוץ, בטענה כי מדובר ברהיטי חברו של המערער מראשון-לツיון. עם זאת, המערער אמר למריה, בנגד להבתוותיו, כי היא אינה יכולה להיכנס בשלב זה אל הבית, מאחר שהיא עדין לא עזבה. בשל כך, מריה ובנה נ' נאלכו לעבור באופן זמני להתגורר בבית הוריה, וזאת למורת רוחה.

24. בלילה שבין ה-20.8.2009 וה-21.8.2009, המערער המית את ג'ני בכר שהחדר לגופה חומר המכונה "סקולין", בדרך שאינה ידועה במידוק למאשימה.

בבוקר ה-21.8.2009, בעוד ג'ני שכובה מטה במיטה, המערער פיזר בסביבתה כדורים וחפיפות ריקות של תרופות מסוימים, על מנת ליצור מצג שווה לפיו ג'ני התאבדה, ולטשטש את נסיבות רציחתה. כאשר הגיעו אנשי מד"א לבית, המערער טען באופן שקרי כי בסביבתה של ג'ני, על הרצפה ועל המיטה, היו חפיפות, מלאות בחלקו, של כדורי שינה וכדורי הרגעה.

25. לאחר מותה של ג'ני, ונוכח חשד שהתעורר בדבר נסיבות מותה, המשטרה דרשה לבצע נתיחה בגופה כדי לברר את סיבת המוות. בתחילת, המערער התנגד לنتיחה, אולם בהמשך התרצה והסכים.

בنتיחה שבוצעה בגופתה של ג'ני לאחר מותה, נמצאה "בצקת ריאות קשה, ליפת קלה בשירר הלב, ודימומם תת-עוריים קטנים ולא טריים בבטן". בבדיקה הטוקסיקולוגית שבוצעה, לא נמצא חומר שיכול היה לגרום למותה של ג'ני. נוכח מכלול הממצאים, קבוע הפטולוג, כי מותה של ג'ני נגרם, קרוב לוודאי, מ"הפרעה קטלנית של קצב הלב על רקע ליפת קלה בשירר הלב".

26. ביום 22.8.2009, למחמת מותה של ג'ני, מריה הגיעה לקיבוץ, ומיד בתום ימי השבעה עברה להtagורר עם המערער בבית, וחפציה, אשר הונחו קודם לכן בחצר, הוכנסו אליו.

27. בהתאםamusו המתוארים לעיל, יוסחה לumarur בכתב האישום המתוקן עבירה של רצח בכונה תחיליה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

הumarur כפר בשני האישומים שייחסו לו בכתב האישום המתוקן.

הכרעת דין של בית המשפט המחוזי

28. בית המשפט המחוזי הרשע אתumarur, לאחר שמיית ראיות, בשתי עבירות של רצח, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין – ברא痴תן בכונה תחיליה של שתי נשותיו – אשתו הראשונה אורית ז"ל, ואשתו השלישית ג'ני ז"ל.

29. בית המשפט המחוזיקבע כי על בסיס הראיות הנسبתיות שהונחו בפניו,umarur גرم למותן של שתי נשותיו מניעים כלכליים ורומנטיים. תואר כיumarur תכנן את מעשי לארך תקופה ארוכה ופועל לטשטוש עקבותיו והסתתר מעשי הרצח. נקבע כי גרסאותיו היו פתאלות וشكירות, וכי הנسبות מובילות למסקנה אחת בלבד – כיumarur רצח בدم קר ובתחום רב את נשותיו.

30. בית המשפט המחוזי בחרן תחיליה את הראיות המייחסות לumarur באישום השני, בעניין מותה של ג'ני, אשתו השלישית, את אמירותיו וחקירותיו במשטרה ובעדותם בבית המשפט, ולאחר זה בחרן את הראיות המייחסות לו באישום הראשון, לעניין מותה של אורית, אשתו הראשונה. לבסוף, ערך השוואה בין נסיבות מותן, ועמד על המשמעות בדבר "עדות על שיטה" בהקשר זה, הכל כפי שיפורט להלן.

הכרעת בית משפט كما בעניין מותה של ג'ני

31. בהכרעת הדיון פורטו ארבע קבוצות של ממצאים עובדיים, שעל פייה נקבע כיumarur גرم בכונה תחיליה למותה של ג'ני ביום 21.8.2009. אתר להלן את עיקרי הראיות הנسبתיות שנקבעו בכל קבוצה ממצאים.

קובצתהממצאיםהראשונה

32. במסגרת קבוצת מצאים זו, נקבעה התשתית הראיהית הנسبטיבת המתייחסת לתוכנו של המערער לגורם למותה של ג'ני. בית המשפט תיאר את מערכת היחסים הזוגית בין המערער לבין ג'ני שהחלה בשנת 1999. המערער עבר עם שני בניו לה坦ור עמה בביתה בקיבוץ איל, והשكيיע סכום כסף שימושי בשיפוץ ורחבת הבית. בהמשך, המערער ביקש לתקבל חבר בקיבוץ, אך הקיבוץ הטיל ספק ביישרו ודחה את בקשתו. בעקבות זאת, בין גורמי הקיבוץ לבין המערער התגלו סכסוך שהוביל ליחסים עכורים ביניהם.

33. עוד צוין, כי בשנת 2007 המערער וג'ני נישאו בנישואים אזרחיים בקרפיסון. סמוך לפניהם נישואיהם, חתמו על מסמך משפטים, וביניהם - צוואות הדדיות שנחתמו ביום 13.8.2007 (ת/27 ו-ת/28); התchia'bot בלתי-חוורת שנחתמה על-ידי ג'ני באותו מועד (ת/26); וכן חוזה שכירות בגין ג'ני לבן המערער (ת/153), כפי שיפורטו להלן.

בהתאם לצוואות הדדיות, כל אחד מבני הזוג ציווה את רכשו לבן הזוג הנוטר תחיליה, ולאחר מכן לילדיהם. בהקשר זה נקבע כי המערער לא נותר רכוש שימושי בעת כתיבת הצוואות, מאחר שהשקייע את מרבית כספו בשיפוץ ורחבת הבית בקיבוץ. לעומת זאת, לג'ני הייתה זכות כלכלית קיימת כלפי הקיבוץ, כחברה בו, זכות עתידית בבית בעת הליכי "שיעור והפרטה"; בהתאם להתחייבות הבלתי חוותה, ג'ני התחייבה להסביר למערער את סכום עבודות הפיתוח וההרחבנה בבית, בסכום של 150,000 דולר, במקרה בו השנים יפרדו; בהתאם לשכירות שנחתם, המערער קיבל דירות מוגנת בבית.

נקבע כי מסמכים אלה באו להגן על האינטרס הכלכלי של המערער, במקרה בו מערכת היחסים בין ובין ג'ני לתשיים, בין מרצון ובין במקרה של מות.

34. עוד נקבע כי בחודש דצמבר 2007, כאשר רכשו הוריה של ג'ני דירה ביפו, המערער המליך להם לרשום את הדירה על שמה של ג'ני, וזאת משיקולים של חיסכון במס. לאחר מותה, המערער הגיע בקשה לקיום צוואה. בית המשפט קבע כי אילו ניתן היה בזמןנו צו לקיום הצוואה, אז הייתה מועברת דירת הוריה של ג'ני לבועלות המערער ונרשמת על שמם. צוין כי בעת משפטו של המערער בבית המשפט המחויזי, היה תלוי ועומד בבית משפט השלום בכפר סבא הליך משפטי בגיןibus בעלות על הדירה ביפו.

35. נוסף על כן, נקבע כי בחודש נובמבר 2008, המערער פנה לייעוץ אצל עו"ד פנטילט, כדי לבדוק את מצבו המשפטי במקרה בו ג'ני תמות, ובאופן נקודתי, במקרה בו מותה יגרם באופן בלתי טבעי. נקבע כי מעין בתרשומת שכתב עו"ד פנטילט (ת/15ב), עולה כי המערער העלה חשש שכורמי הקיבוץ יפגעו בג'ני ויביאו למותה. נקבע כי אף סעיפים ספציפיים בחוקת הדעת המשפטית שכתב (ת/157), מוכיחים כי המערער ביקש לקבל תשלום מתונה המשפטית של זכויותיו לגבי אפשרות שג'ני תמות באורך בלתי טבעי.

נקבע כי בעקבות חוות דעת משפטית זו, ג'ני חתמה על שלושה מסמכים בדבר מינוי חליף (להלן: הודיעות חליף), שימושוthon כי המערער יכנס בನעליה, אם תלך לעולמה. הודיעת החליף الأخيرة נחתמה על-ידי ג'ני ביום 15.7.2009, בחודש לפני מותה (ת/39).

36. זאת ועוד, נקבע כי ביום 29.6.2009, בחודשים לפני מותה של ג'ני, המערער קיבל חוות משפטית נוספת,

מעו"ד נטלי ייחיאל-ברקוביץ'. במסגרת צוין, כי קיבוץ איל החל בהליך הפרטה ושיר דירות המגורים, בעקבות החלטה של מועצת מקרקעי ישראל. חווית הדעת התיחסה למצב שיתעורר במידה וג'ני בחברת קיבוץ, והמערער שאינו חבר קיבוץ, יעצבו את הקיבוץ או יוצאו ממנו, או במקרה של פטירתה של ג'ני. כעולה מחוחות הדעת, במקרה שהג'ני תלך לעולמה, היורש שלו יהיה זכאי לרשת את זכויותיה מכוח "השיר". מאחר שהמערער הוא היורש של ג'ני בהתאם לצוואות ההדדיות, הרי שזכויותיה בדירות המגורים בקיבוץ יועברו אליו לאחר מותה.

37. עוד נקבע, כי החל משנת 2006 ועד לשנת 2009, המערער ניהל "ח'ים כפולים" - במקביל לשיאו לג'ני, קיים מערכת יחסים זוגית עם מריה. בהקשר זה נקבע, כי המערער סיפר למריה שלאחר גירושו מਆתו שרונה הכיר את ג'ני, וכי היו ביניהם יחסים רומנטיים מספר וחודשים בלבד. לאחר מכן, הסכימו כי ימשיכו לגור באותו בית, אך שג'ני תגור ביחידת פרדט. נקבע כי מריה לא ידעה שהמערער היה נשוי לג'ני, וזה האخرונה לא ידעה על מערכת היחסים הזוגית שבינו לבין מריה.

38. כמו כן, נקבע כי המערער הציג מצג שקרי בפני מריה, שלפיו הוא עובד במערכת הביטחון ביחידה מיוחדת העוסקת ב"טרור וסיכון", וכי במסגרת עבודתו עליו לבצע שימוש מסווגות בח"ל. בשלב מסוים, המערער הודיע למריה כי נותרה לו משימה ביטחונית חשובה לביצוע, שלאחריה יפרוש – משימת חיסולו של מחבר הנמצא בח"ל, באופן שלא ישאיר סימן בגופה. המערער ביקש את עדرتה של בת-זגונה מריה, שהיא במקצועה רופאה מרדיימה, במצב חומר צזה. לשם כך, מסר לה נתונים בדבר משקל גופו של "המחבל" וגילו, אשר תאמו את נתוניה של ג'ני. נקבע כי מריה התיעצה בעניין זה עם חברתה לעובדה פאולינה, ולאחר מכן מסרה למערער כי החומר המתאים לביצוע המשימה הוא "סקולין". תואר כי חומר זה נבחר בשל תוכנותיו – גורם להרפיה שרירים, מתפרק באופן מהיר בדם, וגורם להפסקת נשימה ולמוות, ללא הותרת סימנים בגוף.

39. בהמשך לכך, נקבע כי המערער ביקש מריה שתספק לו את הסקולין. המינון שנבחר על-ידי שתי הרופאות, מריה ופאולינה, היה שלוש אמפולות של החומר, 100 מ"ג כל אחת, בהתחשב במשקלו של המועד לחיסול, ובעובדת שההזרקה המתוכננת היא לשrior ולא לוריד. מריה סייפה למערער בביתה את שלוש האמפולות האמורות וכן מזרקים מתאימים, תוך מתן הסבר על דרך שבירת האמפולה ושאיבת החומר למזרק. בנוסף נקבע כי מריה הסבירה למערער את חשיבות ההזרקה בשrior, על מנת שלא להשאיר עקבות.

40. כחצי שנה לפני מותה של ג'ני, החלו המערער ומריה לשוחח על מגורים משותפים בבית שבקיבוץ איל. סוכם ביניהם כי המעבר יהיה ביום 31.7.2009. נקבע כי המערער סיפר למריה סיפור שקרי, לפיו לג'ני יש בן זוג והוא עתידה לעבור מהקיבוץ כדי לגור עמו. בנוסף, סבטلندا, חברותה של מריה, ובعلاה היו אמורים להיכנס לדירתה השכורה במועד שנקבע לTRANSFER של מריה לקיבוץ. ביום המועד לTRANSFER, כאשר חפציה של מריה כבר היו בשלבי העמסת מעל משאית הובלה, המערער הגיע לדירתה והודיע על דחינת המעבר במספר ימים, לאחר שג'ני טרם עזבה את הקיבוץ. לモרות רוחה של מריה, היא נאלצה לעبور לגור באופן זמני אצל אמה, בעוד שהיא המשאית עם תכולת דירתה נסעה לקיבוץ והריהיטים הונחו בחצר הבית.

קובצתהממצאיםהשניה

41. במסגרת קבוצת מצאים זו, נקבע כי המערער מסר שני סיפורים חלופייםשהיה בהם כדי להסביר את מותה של ג'ני בטרם עת. האחד, הצגת מצג כזב, בדבר חשש ממשי לגבי תאבד, כתוצאה מדיכאון ממנו סבלה; השני, הצגת מצג שווה, לפיו ג'ני סבלה מבעיה רפואית קשה ומסוכנת - הפסוקות נשימה בשנותה.

בעניין זה, פירט בית המשפט המחוון בהיקף נרחב,怎能 בעניין מצבה הבריאותי של ג'ני, והן בעניין המציג בדבר התאבדותה, תוך התייחסות למסמכים רפואיים, לעדויות רפואיים, לגרסת המערער, לגרסת בני המשפחה ולעדדים נוספים. להלן עיקרי הדברים שנקבעו.

42. נקבע, כי בהתאם ל蒂קה הרפואי של ג'ני (ת/42); תוצאות בדיקות שעברה בשנת 2007 (ת/43); מסמך הנוגע לאירוע רפואי מיום 11.7.2009 (ת/39); וכן תוצאות בדיקות רפואיות שעברה לאחר אותו אירוע (ת/41 ו-ת/44), כל הבדיקות נמצאו תקיןות, ואין כל תיעוד לבעה רפואית משמעותית, ובפרט לבעה של הפסוקות נשימה. זאת ועוד, נקבע כי מכלול העדויות עולה כי ג'ני הייתה פעללה מבחינה ספורטיבית בתקופה הסמוכה למותה, נהגה לשחק בכדורסל ובכדורסל, ואף השתתפה בטריאתלון. נקבע כי המערער הוא היחיד שטען כי ג'ני סבלה מהפסוקות נשימה, ואין כל עד ראייה או עד מומחה שהעיד על כך.

43. נוסף על כך, נקבע כי המערער הוא שניתה לשכנוע את ג'ני ואת סבibtת הקרובה בקיומן של הפסוקות נשימה מהן סבלה, בתקופה הסמוכה למותה. טענה זו הועלתה לראשונה בפני רופאת המשפחה של ג'ני, ד"ר גולדברג, אשר העידה על ביקור השניהם במרפאתה לאחר האירוע הרפואי מיום 11.7.2009. בנוסףה הדגישה כי היה מדובר בבדיקה יוצאת דופן מבחינتها, ציינה כי ג'ני מעולם לא התלוננה בפניה בעבר על הפסוקות נשימה. עוד צוין כי בבדיקה זה, המערער הציג את הבעה וג'ני לא אמרה מאום ושתקה. בית המשפט מצא את עדות הרופאה מהימנה.

44. בית המשפט התייחס לעדotta של רופאה נוספת, ד"ר גרשון, רופאת המשפחה של המערער, אשר העידה על שני ביקוריו של המערער במרפאתה, סמוך למותה של ג'ני: ביקור אחד ביום 18.8.2009, ובמסגרתו המערער סיפר כי בכל לילה הוא מנשימים את ג'ני, ואני רגוע בשל כך, וכך ביקש כדורי שינה. הרופאה העידה כי רשמה לו את הבדיקה שביקש (בונדרמן); הרופאה העידה כי המערער וג'ני הגיעו לביקור נוסף ביום 19.8.2009, יומיים לפני מותה של ג'ני, אשר היה מוזר בעיניה. תואר, כי המערער סיפר שוב על אודות הנשمات ג'ני בלילות, וג'ני לא הגיבה. עוד תיארה כי באותו ביקור היא בדקה את ג'ני "בדיקה פיזיקלית כמעט מלאה", וממצאים היו תקנים לחלווטין. אף ביחס לעדotta זו נקבע כי עדotta הייתה מהימנה.

45. בית המשפט אף התייחס לגרסת המערער בעניין זה, אשר לטעنته, מצבה הרפואי של ג'ני החמיר בחצי השנה שלאפני מותה, והוא נאלץ לשומר עליה באופן תמידי ואף להנשים אותה בלילות, כאמור. ואולם, בחקירה המשטרתית מיום 22.10.2009, ציין תחילת, לשאלת החוקר, כי ג'ני הייתה בריאה לחלווטין, אלא שחצי שנה לפני מותה היא נסתה "בלבול כדורים", ורמז לכיוון התאבדותה. בהמשך החקירה, ציין את בעיות הנשימה של ג'ני, אשר בעקבותיהן נותר ער בלילות.

46. כן הודגש, כי אף במסגרת תביעת הדיבה האזרחיות שהגיש המערער בשנת 2010 נגד האחראים על שידור תוכנית "עובדת" (להלן: משפט הדיבה), הוא העיד כי ג'ני הייתה בריאה לחלווטין מבחינה פיזית, אך מבחינה نفسית היא סבלה בשבועות האחרונים לפני מותה מלחצים בחזה, וזאת בעקבות התנהגות הקיבוץ(Cliffe) (ת/111). בהמשך

עדותם ציון כי "מבחן ספורטיבית היא עשתה כל דבר, כולל טרייטלון [...] (ת/111, עמ' 235). מושנאל כיצד מתישבים עיסוקיה הספורטיביים של ג'ני עם הפסוקות נשימה, המערער השיב שגם הוא עוסק בספורט וסובל מהפסוקות נשימה.

47. בנוספ, המערער ציון כי לפעמים נהג לבקש מבנו הצער עדי, כי ישמר על ג'ני בלילות. נקבע כי עדוי אישר זאת, אלא שלדבריו, באותו פעמים שומר על ג'ני, נשימתה הייתה רגילה, והוא לא היה עד להפסקת נשימה מצדיה. אף שרית, בתה של ג'ני, שנסעה אליה לים המלח חדש לפניה מותה, העידה במפורש כי ג'ני ישנה טוב במהלך הלילה, ולא הייתה עדיה למקרה של הפסוקות נשימה. כמו כן, בית המשפט התייחס לעדותה של רינת, בתה הבכורה של ג'ני, אשר אף היא העידה על מצבה הבריאותי התקין של אמה, ועל כך שהתמידה בפועל ספורטיבית, לרבות בתקופה הסמוכה למותה. כן העידה שהפעם הראשונה שבה שמעה על כך שימושו לכואורה "לא בסדר", היה באירוע בו המערער התקשר אליה, חדש לפני מותה של ג'ני, ואמר לה שאמה מאד חולה. כאשר הגיעו הביתה, המערער נכנס אותה, את אחותה שרית ואת ג'ני בסלון, ומספר על כך שהיינו לא נשמת בלילות והוא מפחד שיקרא לה משחה. בית המשפט קבע כי עדויותיהם של שרית ורינת היו אותנטיות ואמינות.

בנסיבות אלה, נקבע כי דבריו של המערער בנוגע "הפסוקות נשימה" מלאים בסתריות ואין ראוים לאמון. נקבע כי גרסתו לפיה הנשים את ג'ני בלילות פעמים רבים היא "מושרכת ומגוחכת" וגרסה זו נועדה כדי להסביר את מותה הפתאומי של אשתו הבריאה בגיל כה צעיר" (פסקה 188 להכרעת הדין).

48. במקביל, כאמור, המערער הציג בפני גורמים שונים מצג שווה, לפיו הוא חשש שה'ג'ני' מתאבד. נקבע בהקשר זה, כי מכלול הראיות הוכח מעל לכל ספק כי המערער הביע בפני אחרים חשש מהתאבדותה של ג'ני לפני מותה, ואף התנהגותו ביום המות, מלמדת באופן מפורש כי ניסה ליצור מצג שווה שלפיו ג'ני מתאבדה. בנוסף נקבע, כי אף לאחר מותה, המשיך לשדר את המסר כי מתאבדה, או לכל הפחות, שמר על שתי האפשרויות-אפשרות המתאבדות ואפשרות הבעה הרפואית.

49. עוד נקבע כי על אף שגרסת המערער בפני בית המשפט הייתה שה'ג'ני' לא מתאבדה, הראיות הצביעו על אנשים שונים שבפניהם התבטה, לפני מותה, בדבר חשש מפני התאבדותה האפשרית, ובכל זאת בפני מריה; במסגרת תכנית הרדיו של "אוריס קול"; בפני מיי קאופמן, חברתה הטובה של ג'ני; בפני עו"ד פנטילט; ובחקירותיו הראשונות במשטרה, כפי שיפורט להלן.

כך, מריה סיפרה בעדותה כיצד המערער תiar בפניה שה'ג'ני' סובלת מ"מצבי רוח", ועל רצונה להתאבד. עוד העידה כי המערער סיפר לה שה'ג'ני' היו בעבר מספר ניסיונות אובדן באמצעות כדורים, ובאות הפעמים היא אף השאירה "פתח התאבדות" (פסקאות 66 ו-190 להכרעת הדין).

אף בתכנית הרדיו של "אוריס קול", בדצמבר 2008 (כשמונה חודשים לפני מותה של ג'ני), דיבר המערער על אפשרות שה'ג'ני' "טיפול את חייה בידיה" כתוצאה מהתנכליות הקיבוץ, ומספר ניסיונות אובדן באמצעות כדורים, ובdomine לסרט "אדמה משוגעת". שם, חברי הקיבוץ גרמו לחברת קיבוץ שבן זוגה לא היה חבר מן המניין, לabant את

שפוייה ולהתאבד. פאני לירז, חברותה של ג'ני, העידה על הדאגה שהייתה בקיבוץ בעניין זה, וכי העבירה לג'ני את הקישור לתכנית הרדיו.

בית המשפט אף התייחס בהקשר זה לעדותה של Mai Kofman, חברותה הטובה של ג'ני, אשר סיפרה כי שבועיים לפני מותה, קיבלה שיחת טלפון מהמערער, שבה סיפר לה ששבועיים קודם לכן, ג'ני ניסתה להתאבד וכי הזמן עברורה אמבולנס. המערער הכחיש שאמר דברים אלה למאי קופמן, אך בית המשפט קיבל את עדותה כמהימנה.

עוד ציין בהקשר זה, כי המערער אמר מפורשות לעוזד פנטילטci הוא חשש ממומות בלתי טבעי של ג'ני, ובהתאם לכך הוכנה חוות הדעת המשפטית (ת/157). נקבע כי אף מהתרשומת שנכתבה בעניין זה, כאמור (ת/158) עולה כי המערער הביע חשש למותה של ג'ני כתוצאה מהתנהגות הקיבוץ כלפי.

נוספַּה על כן, הודגש בהכרעת הדין, כי בחקירותיו הראשונות של המערער במשטרתו, זמן קצר לאחר מותה של ג'ני, הציג מצג שלפיו התאבדה, כאשר סיפר על האրיות הריקות של התרופות שהבחין בהן סביבה; ואף מסר שבפני אמרה לעדי ולשרית שהיא רוצה להתאבד (ת/115). דברים דומים סיפר בהודעותיו במשטרתו מיום 22.10.2009, ואולם, ציין כי הודעות אלו נוגדות את קזו ההגנה שהמערער נקט בו בבית המשפט, ולפיו לא העלה על דעתו את האפשרות שבפני תתאבד.

50. בהתאם לאמור לעיל, נקבע כי המערער בנה לאורך זמן שני סיפורים מקבילים, האחד נפשו השני רפואי, שיש בהם כדי להסביר את מותה הפטואמי של ג'ני. הודגש בהקשר זה כי כבר לאחר קביעת מותה של ג'ני, המערער העלה בהודעותיו במשטרתו את "הנרטיב ההפוך" בדבר ההתאבדות וטופעת הפסיקת הנשימה; ואף בשיחתו עם מד"א, בטרם נקבע מותה של ג'ני, הציג מצג של מות שנגרם כתוצאה מניטילת כדורים (התאבדות), אך הזכיר גם את הבעיה הרפואית שממנה "סבלה" ג'ני. משכך נקבע כי "הסיפור ההפוך מיד לאחר המומות משתלב היטב בסיפור ההפוך לפני המות" (פסקה 348 להכרעת הדין, ההדגשות במקור).

51. בשולי הדברים, בית המשפט התייחס לAIROU הרפואי מיום 11.7.2009, שבו הובאה ג'ני בשעה 00:07 בובוקר לבית החולים "מאר" בכפר סבא, אשר לגבי נותרה מחלוקת עובדתית בין הצדדים. AIROU זה לא ציין בכתב האישום המתוקן, אך הואណ במלל המשפט: כן, בטופס שנכתב על-ידי אנשי מד"א שפינו את ג'ני מביתה, ציין כתלונה עיקרית "קשה נשימה". אך לפיה התיאור שנרשם בחדר המיון בבית החולים נכתב "התעוררה משינה עם חולשה כללית". ג'ני שוחררה מבית החולים כעבור כשבועים, וזאת לאחר שבדיקותיה נמצאו תקיןות.

המשיבה טענה כי יש מקום לראות את המערער באירוע זה כמו שהזריק לג'ני כמהות קטנה של סקלולין, ובכך גרם לתסמינים שחוווה. לטענתה, אירוע זה היה חלק מהכנות של המערער לקראת המתה של ג'ני. לעומת זאת, המערער קשר אירוע זה בבעיה רפואית שממנה סבלה ג'ני כביכול בתקופה שלפני מותה – הפסיקת הנשימה.

לאחר שנסקרו הריאות הרפואיות בעניין זה, בית המשפט המחויז קבע כי לא השתכנע שהרישום המאוחר בבית החולים, שיקף את התסמינים האמיתיים שחוותה ג'ני, ושלא ניתן לשולץ את האפשרות שמסרה על תסמינים שלמה.

מהמערער עצמו, ויתכן גם שהוא עצמו מסר את הדיווח. לפיכך הודגש כי לא ניתן לקבוע כל ממצא פוזיטיבי ביחס לתסמים שדווחו באירוע זה, אשר מתיחסים עם מתן סקולין, או אף עם תרחישים רפואיים אחרים.

קבוצת הממצאים השלישית

52. במסגרת קבוצת ממצאים זו, נקבעו ראיות נסיבותיות הקשורות ליום המוות עצמו וביום זירת התאבדותעל-ידי המערער, כאמור. נקבע כי ביום 21.8.2009, ג'ני נמצאה בMITTEDה ללא רוח חיים וסביבה היו מפוזרים כדורים רבים, קופסאות קרтон של תרופות ואף חפיסות כדורים ריקות. בסך-הכל נתפסו מאות כדורים, כפי שפורט ב-ת/90 (ביניהם כדורים מסוג "אסיבל", "בונדormalin", "קלונקס", "ואבן", ו"ריסטפרדל").

53. צוין בהכרעת הדין כי תפיסת האrizות והכדורים ביום המוות עצמו אמן לא תועדה כראוי, אך לא קיים קושי לקבוע כי מדובר היה בכמות רבה של כדורים ובאריזות ריקות רבות. נקבע כי אף המערער אישר בחקירותו שבזירה הייתה כמות גדולה של כדורים וחפיסות ריקות. לדבריו הוא ניקה את הזירה לאחר שהמשטרה הלכה ואף זרק אריזות ריקות נוספות. בנוסף נקבע כי שלושה מסווגי הcadorsים שנמננו ברשימה לעיל ("リストפרדל", "אסיבל" ו-"ואבן"), הוזכרו על-ידי המערער עצמו בשיחה למ"א (כפי שיפורט בהמשך).

54. אשר למקור התרופותצון, כי כבר בחקירותו במשטרת מיום 22.10.2009, הוצגה למערער שקיית מלאה ובה הcadorsים והחפיסות שנתפסו בזירה. המערער ציין כי התרופות אינן שלו, והוא ראה אותן רק לאחר שהפרמידיק הגיע לזריה. כן ציין, כי התרופות והחפיסות היו מפוזרות על הרצפה, והוא הכנסן לתוך שקית. בمعנה לשאלות החוקרים, המערער טען כי לא סיפק לג'ני את הcadorsים, ולא ראה את התרופות לפני יום מותה. לשאלת החוקר כיצד ג'ני הכנסה כמות כה גדולה של תרופות לבית מבי שראה זאת, המערער השיב כי "אשתי יכולת לקבל את התרופות האלה במרפאה בקיבוץ בלי שום מרשם ובלי שום בעיה" (ת/117). המערער הוסיף כי אינו יודע מתי ג'ני הספיקה לאגור את הcadorsים הרבים, ואינו יודע ממתי הם.

55. לעומת זאת, בבית המשפט, המערער השמע גרסה חדשה לגבי מקור התרופות. כך טען כי הcadorsים הרבים הוצאו על-ידי ג'ני מהחפצים של מריה אשר אוחסנו בחצר הבית בקיבוץ, אחרי פינוי דירתה בכפר סבא. לדבריו, ראה את שקיית התרופות בחדר השינה גם לפני יום מותה של ג'ני. בית המשפט המחויז קבע כי טענות אלו עומדות בנגד גמור לדבריו במשטרת, שם מסר כי אסף את כל התרופות לאחר שראה אותן לראשונה אחרי מותה של ג'ני, והוא מי שהכנס את אותן התרופות בחדר השינה. לפיכך, נקבע כי מדובר בגרסה בלתי מחייבת, ואם אכן מקור התרופות הוא בחפציה של מריה, המערער היה משמע זאת כבר בחקירותו במשטרת.

לאור האמור, נדחתה טענתו כי את התרופות שנמצאו, ג'ני הוציאה מתוך החפצים של מריה בחצר, ונקבע כי המערער הוא זה שהביא לזריה את התרופות והאריזות ופייר אותם בחדר כדי לביים את התאבדותה של ג'ני.

56. עוד נקבע, כי אין מחלוקת שהמערער רכש לאורך זמן כדורים רבים לפי מרשםם שקיבל מהרופאה שלו, ד"ר גרשון, וכן שבחודשים וחצי לפני מותה של ג'ני רכש, בהתאם למרשיים, שירות רבות של כדורי שינה מסווגים שונים. עוד צוין, כי לאחר מותה של ג'ני, לא נרשם עוד למערער כדורי שינה, והוא אף לא רכש כאלה (ת/76 ו-ת/152).

57. בשלב זה, בית המשפט בחר את תמליל שיחת הטלפון עם מד"א, אשר בוצעה על ידי המערער, כאשר בניו בנו לידי, ושניהם מצוים בסמוך לג'ני השוכבת על מיטתה (ת/32).

ראשית, נקבע כי השיחה בוצעה בשיהו רב, וركבשעה 18:09. זאת אף לפי גרסת המערער, אשר ראה את ג'ני לראשונה בשעה 08:00 או 08:30, וכל וחומר לפי גרסה מוקדמת שלו, לפיה מצא את ג'ני ללא הכרה כבר בשעה 04:00 לפנות בוקר.

שנית, נקבע כי משיחת הטלפון עולה בבירור כי המערער ביקש להציג מצג של התאבדות, כאשר סיפר למוקדם מד"א על כדורים רבים שנמצאו בסמוך לג'ני.

שלישית, נקבע כי השיחה עם מד"א ארוכה כשתי דקות וחצי, ואין חולק כי במהלך המערער לא ביצע את הנחיות מד"א – הורדת ג'ני מהמיטה לרצפה; וביצוע החלפה בין בניו לבין ביצוע פעולות ההחיה. בהקשר זה בית המשפט אף הדגיש כי קיימם ספק האם בכלל בוצעו באותה דקota פעולות החיה כלשהן: אשר לבני, אין חולק שהוא לא השתתף כלל בפעולות ההחיה שנדרכו, וכך גם העיד, ולגבי המערער ישנו ספק אם עשה כן, וגם אם אכן עשה, נקבע כי לא ביצע זאת באופן רצוף כפי שהתחייב מההוראות מד"א.

לאור האמור נקבע, כי שיחת הטלפון עם מד"א מהווה "ראיה אובייקטיבית ואוטנטית, הפועלת לרעתו של הנאשם [המעערער – י' אי]" (פס' 349 (יט) להכרעת הדיון).

58. בית המשפט אף התייחס לראיות נוספות נוספות נסיבות נספנות, אשר אף הן קשורות לנסיבות עצמו, כאמור. אפרטןCut.

נקבע כי המערער טען שלמרות הקפדו לשחות תמיד בלילה לצדה של ג'ני, הרי בליל מותה, באופן יוצאות דופן, ג'ני הצליפה לשכניו לעבר מחדר השינה כדי לישון בסלון. נקבע כי המערער בעדותו הסתבר בסתרות רבות באשר להתנהלותו באותו לילה ובבוקר שלאחריו, ובפרט בשאלות מודיען עבר דזוקא בלילה זה מחדר לחדר; מהי השעה שבה ג'ני מצאה את מותה; ומתי הוא ראה את ג'ני בחיים בפעם الأخيرة. בהקשר זה נקבע כי:

"הסתירות הרבות שבדבריו והגרסאות המעורפלות השונות – מלמדות על אי מהימנות מובהקת של הנאשם [המעערער – י' אי] בסוגיה קרייטית במשפט זה. רק מי שיש לו מה להסתיר, יכול להתחמק ולהסתברך כל כך" (פס' 245 להכרעת הדיון).

59. בית המשפט התייחס אף לעדותו של ד"ר אינזבורג, הרופא שהגיע לבית, אחרי ביצוע פעולות ההחיה של אנשי מד"א, וקבע את מותה של ג'ני. המערער אמר לו ליד ג'ני הייתה כמות גדולה של קופסאות כדורים ריקות, וכי ידוע בעבר על ניסיון התאבדות שללה (כך פורטו הדברים בטופס דיווח נת"ן של הרופא – ת/46). בחתימת טופס הדיווח כתוב ד"ר אינזבורג: "הסיבה למותה אינה ידועה. אין לשולח התאבדות בעזרת הcadorsים אך אין הוכחה לכך שלא ניתן אחרת המות". לטיפול משטרה". משנשאל בעדותו מודיען לא קבע מיד את סיבת המוות, השיב, שבדרך כלל, כאשר ברור שמדובר באירוע התאבדות, יש ניסיון לנמנע סבל מיותר מהמשפחה ולא שולחים את הגוף לנתחה שלאחר המוות. אולם במקרה זה התנהגות המערער הייתה חריגה ועוררה בו חשד ולכן המליץ למשטרה על נתיחת הגוף.

60. התייחסות נוספת בהכרעת הדין הייתה לעדותו של קצין המשטרה סנ"ץ יצחק מנשה, מפקד תחנת טيبة דاز (להלן: מפקד התחנה), שהגיע אל זירת המוות ביום האירוע. בעדותו מסר כי המערער אמר לו שאשתו הייתה שרויה בדיכאון בשל סכסוך ביניהם לבני הקיבוץ; שבבר היה לה ניסיון התאבדות, וכן סיפר לו על התרופות שנמצאו לידה בחדר השינה; עוד אמר לו המערער על אודוט קשיי הנשימה שהם סבלה ג'ני בילות, ומשכך תמיד היה נציג משפחה שהיה נוגה לשון לידה. עוד ציין, כי במהלך שיחתו עם המערער ביום האירוע, האחרון השמיע לו הקלהה, ובמה נשמעת ג'ני מעלה טענות כלפי הקיבוץ.

עוד הודגש כי מפקד התחנה החליט תחילה לשחרר את הגוף לקבורה, אך לאחר מכן שינה דעתו והחליט להורות על נתיחה לאחר המוות. הטעמים שציין לשינוי החלטתו היו, העובדה שלא נמצא מכתב התאבדות; ג'ני לא אמרה שברצונה לפגוע בעצמה, בשחה המוקלטת; והטענה כי היה זה הלילה הראשון שבו נשאה ללא השגחה צמודה. בחקירתו הראשית הבהיר, כי חשב שיש במקורה זה "משהו פלילי", ובחקירתו הנגדית פירט את מכלול החשודות שהיו לו ואת תחשותו שהמעערער מנסה להוביל אותו למסקנה שמדובר בתאבדות.

61. בית המשפט ציון כי המערער הכחיש הן את דבריו הרופא ד"ר אינזבורג והן את דבריו מפקד התחנה וכי יש להעדיף את עדותם על פני עדותנו. נקבע כי עדותו של מפקד התחנה משתלבת היטב בעדותו של הרופא שהגיע אל הזירה באותו יום, וכי את שניהם המערער ניסה לשכנע שמדובר בתאבדות.

62. בהקשר זה טענה ההגנה בסיכוןיה, כי אפילו תתקבל הטענה בדבר זירת התאבדות, הרי שלא מדובר בחילק מתכנית המתה מהתוכננת מראש, אלא במעשה ספונטני בדיעבד, לנוכח גילו הגוף. בית משפט קמא דча טענה זו וקבע כי ההסבר בדבר מעשה ספונטני של ביום זירה הוא מאולץ ובלתי הגיוני; אין עומד במחני השכל היישר וניסיון החיים; ואינו מתישב עם מכלול הממצאים שפורטו, ועם גרסת המערער עצמו, אשר כלל לא טען טענה זו.

63. עוד ציון, כי לאחר שਮפקד התחנה החליט בדבר ביצוע נתיחה לאחר המוות, המערער סירב לכך. הטעם הראשון שנtent היה שהוא מעוניין שיזכרו את ג'ני "כמו שהיא" (ת/115). הטעם השני שנtent היה "שהוא מאוכזב מהמשטרה" (ת/163). לבסוף הסכים רק לאחר שהבין שהמשטרה תפנה לבית המשפט בדרישה לנtinyת הגוף. בית המשפט קבע כי התרשם שהמעערער אינו דובראמת באשר למניע שהיה לו לסרב לנtinyת גופו של ג'ני, "ונראה שסירבו לא היה תמים" (פס' 242 להכרעת הדין).

64. בסופה של יום, נקבע כי מכלול הראיות בדבר הנסיבות הרבים וחפיפות התרופות הריקות שנמצאו בזירה, מוביל למסקנה שמדובר ביצירת זירת התאבדות. נקבע כי מסקנה זו משתלבת עם הראיות ביחס להתנהגותו של המערער בלבד האירוע ובבוקרו – טענותיו כי לא היה לצדיה של ג'ני באותו לילה; ביצוע ההתקשרות עם מד"א בשינויו; שקרו במהלך השיחה לגבי הטיפול בג'ני; וכן הראש שיצר בפניו גורמי הרפואה וגורמי המשטרה כי מדובר בתאבדות. לבסוף קבע בית המשפט:

"המשמעות של ביום זירה היא הסתרת סיבת המוות האמיתית, ראייה נסיבתית המצביעת כשלעצמה על מוות בלתי טבעי, כחץ האשמה מופנה למי שבאים את הזירה, אשר צריך לתת הסבר למעשה כה חריג, ולא כל שכן כשמדבר באשתו שבמחייבת הוא שהוא לילה" (פס' 350 להכרעת הדין).

55. במסגרת קביעת הממצאים בקובזה זו, בית המשפט התייחס להנחהו של המערער לאחר מותה של ג'ני, כאמור, ופורטו ראיות שונות לפיהן המערער המשיך להעביר את המסר כי המוות של ג'ני נגרם כתוצאה מהתאבדות.

כך, נקבע כי העברת מסר התאבדות על-ידי המערער, נעשתה בראש ובראשונה בפני הגורמים הרשמיים שהגיעו לזרת האירוע כאמור, ביום מותה של ג'ני. המערער אף המשיך לנ��וט בכך זה בחקירותיו במשטרה, כאשר מסר כי הבחן באירוע ריקות של כדורים וכי ג'ני אמרה שהיא רוצה לשים קץ לחייה. בהודעותיו של המערער במשטרה מיום 15.10.2009 (ת/116), ומיום 22.10.2009 (ת/117), חזר על טענותיו כי ג'ני התאבדה. עניין זה הוזג בשים לב לכך כי בעדותו בבית המשפט, גרסתו של המערער הייתה שונה בתכלית, משפטן כי לא העלה על דעתו כלל אפשרות שג'ני מתאבד, וכי גם לאחר מותה לא סבר שהتابדדה.

56. נקבע כי "מצג התאבדות" לא נעשה רק בפני המשטרה. כך למשל, אמר המערער למירה בת זוגו, אשר העידה כי המערער התקשר אליה ביום מותה של ג'ני ומספר לה כי סביר להניח שהتابדדה מושם שהיו כדורים בסביבתה; ראייה נוספת נמצאה בעדותה של פאני לירץ, חברותה של ג'ני מהקיבוץ, אשר העידה על שתי שיחות שהיו לה עם המערער במהלך השבועה, כאשר الآخرן ניגש אליה ומספר לה על ניסיונותיה של ג'ני להתאבד.

בית המשפט אף התייחס לעדויותיה של חברות נוספות של ג'ני, אשר החלקן סייר המערער את סיפורו ההתאבדות, ולהחלקן סייר את הסיפור הרפואי כסיבת המוות. מעדיות של חברות נוספות, מזל לו, עולה כי בקיבוץ שerer בלבול בזמן – מצד אחד פורסם, שדברי המערער ג'ני התאבדה, אך לעומת זאת, המערער עצמוicus על הקיבוץ שהפייצ' מסרונים בדבר התאבדות.

לסיכום, נקבע כי את הגורמים הרשמיים שהגיעו לבית, סמוך לאחר מותה של ג'ני, המערער ניסה לשכנע שמדובר באירוע של התאבדות, אך לחברות הקיבוץ לחברותיה של ג'ני, המערער סייר שני סיורים שונים על אודוט סיבת המוות. נקבע כי עובדה זו פועלת לרעת המערער ומתישבת עם "הסיפור ההפוך" ששופר אף לפני מותה של ג'ני.

57. בית המשפט מינה ראייה נוספת למצג התאבדות – שיחתו של המערער בתכנית הרדיו של יוסי סיאס. השיחה נערכה בתחילת אוקטובר 2009, כשישה שבועות לאחר האירוע, והמערער סייר בה על נסיבות התאבדותה של אשთן, ועל כך שלפני האירוע, היה צמוד אליה 24 שעות ביממה, הפסיק לעבוד, והכל מלחמת מצבה הנפשי (ת/32).

הוזג, כי משהצגנו לערער דבריו בתכנית הרדיו, הגיב כי אמר את הדברים מאחר שהסתמך על ד"ח הרופא ממד"א בדבר חשד לתאבדות. בית המשפט לא קיבל תשובה זו, שכן הרופא התבפס על מה שאמר לו המערער עצמו ועל זירת התאבדות שיצר.

58. בהכרעת הדין פורטו ראיות נסיבותות נוספת לחנחהו של המערער לאחר מותה של ג'ני. ראשית, העובדה שMRI עברה להתגורר עמו בביתו בקיבוץ מיד לאחר השבעה, ותכולת ביתה שאוחסנה בחצר הוכנסה לתוכ

שנית, החתמת בנותיה של ג'ני, אף את בניו, בדבר מודעותם לקיומה של צוואה. נקבע כי הבנות לא הבינו את משמעות חתימתן ולא היו מודעות לכך שג'ני חתמה על צוואה שבה הורישה למערער את כל רכושה לאחר מותה. ביום 21.9.2009, המערער הגיע בקשה לקיום הצוואה, לפיה הוא היורש היחיד. כמו כן, המערער ומריה חתמו על הסכם ממון, ולפיו מעמדם כשל "ידיועים הציבור", וכי הם מסכימים לחיות חיים משותפים "בביתו של האיש" (ת/48).

שלישית, ביום 3.11.2012, במסגרת חקירתו, המערער התבטא באופן מפליל מספר פעמים, בפני מדובב. בין השאר, השיב למדובב כי הוא מתכוון להזמין להודות בעבירות רצח, ולומר "את הכל מה היה איך היה". בהמשך, המערער אמר למדובב שהוא חיב "להוציא את זה. ישב לי כמו אבן בחזה" (ת/176). נקבע כי דבריו אלה של המערער בפני המדובב מחזקים את מערכת הראיות נגדו.

לפיכך נקבע כי מכלול מעשיו והဏגותו של המערער לאחר מותה של ג'ני משתלים במסקנה כי גרם למותה בכוונה מכוון.

דרמה המתה – סיבתמותה של ג'ני

69. עניין מהותי שנידון בהכרעת הדיון קשור לחוסר ההתאמahan נמצא בין מראה הזירה ביום המוות לבין הממצאים מנתיחת גופתה של ג'ני. בפרק זה אסקור אربع תוצאות רפואיות שהועלו במהלך המשפט לעניין סיבת מותה של ג'ני. אפרט כאן את עיקרי הדברים שנקבעו בעניין זה.

התזה הראשונית שהועלתה היא בדבר התאבדות ג'ני על-ידי בליעת כדורים. תהזה זו עלתה בדברי המערער מחוץ לבית המשפט, אף שהוא לא חזר עליה בעדותו בבית המשפט, ואף סנגוריו לא העלו אותה בסיקומיהם.

התזה השנייה שהועלתה היא הפרעה קטלנית בקצב הלב על רקע ER. זו הייתה תזה ההגנה המרכזית, אשר נטמכה בחווות דעתו של המומחה מטעם ההגנה, פרופ' אלדר.

התזה השלישית, הועלתה כתזה משנית של ההגנה, אשר ביקש להסתמך על חווות הדעת הראשונית של פרופ'jis, בדבר הפרעה קטלנית בקצב הלב על רקע "לייפט".

התזה הרביעית שהועלתה על-ידי המשיבה בדבר רציחתה של ג'ני בידי המערער בדרך של הזרקת סקולין לגופה.

70. אשר לתזה הראשונית בדבר התאבדות על ידי בליעת כדורים, נקבע כי בעת נתיחה לאחר המוות, נלקחו מג'ני דגימות דם ושתן לצורך בדיקות טוקסיקולוגיות (ת/145). תוצאות הבדיקות בגופה הצביעו על הימצאות של חומרים בריכוזים שונים, כאשר כל החומרים שנמצאו הם ממשפחה "הבנזודיאזפינים", שיש ליחס אותם לתרופות "אסיבל".

"ואבן" ו-"בונדורמין" (ת/141). מומחי הטוקסיקולוגיה אשר העידו בבית המשפט המחויז (ד"ר גופר, ד"ר רוטנברג, וד"ר לבשטיין) מסרו כי "מדובר בERICים נמנומים מאוד, לא שימושיים, ברמה טיפולית רגילה, ולבטח לא ממיטים" (פס' 274 להכרעת הדין). נקבע כי ההגנה לא חקרה על מסקנות אלה.

אף פרופ' היס קבע בחוות דעתו, כי בגופתה של ג'ני נמצאה תרופה הרגעה ברמה טיפולית (ת/137), וכי התרופות שנמצאו בגופה אין גורמות בדרך כלל למומות (ת/138). בעדותו בבית המשפט, הסביר שהתרופות שנמצאו אין קטלניות כשלעצמם, קל וחומר בERICים הנמנומים שנמצאו. בمعנה לשאלות בית המשפט, הבahir, שהבדיקות שללו את האפשרות של הרעלת בתרופות, ولكن במקרה זה לא אירעה התאבדות באמצעות כדורים. בהתאם לכך, בית המשפט קבע באופן חד משמעי, שג'ני לא התאבדה ושםותה לא נגרם על-ידי נטילת תרופות.

71. אשר לטענה השניה בדבר הפרעה קטלנית בקצב הלב על רקע ER, ואשר הוצגה על-ידי מומחה ההגנה, הקרדיוולוג פרופ' אלדר, נקבעו הדברים הבאים: בחוות דעתו, שהוגשה לבית המשפט (נ/34), הסביר כי משבדק את תרשימים האק"ג שנערכו לג'ני ביום 11.7.2009 (ת/39), הוא נמצא בו ממצא הקרי ER, אשר יכול להעלות את רמת הסיכון להפרעות קצב לב קטלניות. בנוסף על כן, בעניינה של ג'ני התקיים גורם סיכון (מתוך שלושה) במיקומו של הממצא. בנוסף, בהינתן מקבץ נתונים מתיקה הרפואית של ג'ני בקופת החולים (אישה צעירה, בריאה, עם הסתברות נמוכה למותת מחלת לב טרשתית); בצירוף הנתונים כי ג'ני התעלפה 5 שבועות קודם לכן, באירוע הרפואי מיום 11.7.2009, וכי מותה הייתה בשינה, הגיע למסקנה שלא ניתן לשלול את האפשרות שג'ני נפטרה כתוצאה "מהפרעת קצב לב קטלנית על רקע ER".

עוד צוין כי בחקירהו הנגדית, פרופ' אלדר אישר שלא ראה את דוח הנטיחה של ג'ני, וכלל לא ידע שנותחה כאשר כתב את חוות דעתו, וכי הדבר היה יכול להשפיע על מסקנתו. בנוסף, כאשר הוצגה לו חוות הדעת של פרופ' היס, אישר שהמסקנה של מותת מהפרעת קצב לב היא מסקנה סטטיסטי, ושאין לה אינדיקציה בנטייה שלאחר המותות. עוד אישר כי טעה כאשר הניח שג'ני התעלפה באירוע הרפואי מיום 11.7.2009, ואישר שהוא מדובר באירוע מינורי, שיכול היה להיגרם מנסיבות אחרות הניח, והדבר מקטין את ההסתברות של מסקנתו בדבר מותת כתוצאה "מהפרעת קצב לב קטלנית על רקע ER". כאשר נדרש לפרט מהן ההסתברויות למותת כתוצאה מהפרעות קצב לב אצל אדם צעיר, עם סיכון על רקע ER, בצירוף התקיימות גורם סיכון אחד כמו עניינו, השיב כי מדובר בסיכוי קטן של 0.033%.

על יסוד הדברים האמורים לעיל, נשללה תזת ההגנה כי קיימת אפשרות סבירה שג'ני נפטרה מותת טבעי כתוצאה מהפרעת קצב קטלנית על רקע ER. בית המשפט קבע כי אין לייחס משקל רב לאפשרות הקלושה שאוთה הצעיר פרופ' אלדר לעניין מותה של ג'ני, ש愧ף לגישתו מדובר בהסתברות נמוכה ביותר, וגם זאת בגין מסקנה סטטיסטי בלבד. נקבע כי אפשרות זו אינה מקימה ספק סביר לעניין גורם המותות.

72. אשר לטענה השלישית, בדבר הפרעה קטלנית בקצב הלב על רקע "לייפט" נקבעו הדברים הבאים: מדובר בהשערתו הראשונית של פרופ' היס בדבר מותה של ג'ני, והקשרו ל"לייפט" – רקמה חיבורית שבין סיבי שריר הלב. פרופ' היס היה הרופא שנימחה את גופתה של ג'ני יומיים לאחר מותה, ועורר את חוות הדעת המרכזית לעניין סיבת המוות (ת/137, מחודש אוקטובר 2009). במהלך הנטיחה, פרופ' היס מצא "לייפט קלה בשיריר הלב וכן בצדקת ריאות קשה". ואולם, במקרים להתחפות החקירה, צוין כי הסתיג ממסקנתו זו, והדברים באו לידי ביטוי ברכז חווות הדעת המשלימות שניתנו מטעמו, ואף מעודתו בבית המשפט, כפי שיפורט.

בחוות דעת נוספת (ת/143, מחודש נובמבר 2011), הסביר כי "לייפט" אכן גורמת להחלשת תפקוד הלב ולרגשות יתר להפרעות קצב, אך היא יכולה להיגרם גם מחומרים כימיים. עוד ציין, כי בזאת ריאות כפי שנמצאה בגופת ג'ני איננה ייחודית, אף שבדרך כלל היא נובעת מהפרעת קצב הלב או מאי-ספיקת לב.

בחוות דעת מאוחרת יותר (ת/146, מחודש נובמבר 2012), כאשר כבר עלה החשד בעניין הזרקת חומר הסקולין, הסביר כי "לייפט" קלה בשיריר הלב היא מצוי קרוני, ובזאת הריאות היא מצוי לא ייחודי המתישב עם "כישלון לב" בעקבות מחלת לב או דיכוי נשימתי על רקע הרעלת.

עוד הסביר פרופ'ysis, כי במקרה של מוות פתאומי של צעירים, ללא מחלת קודמת, בדרך כלל נקבע שמקור המות הוא לב, לפי סבירות סטטיסטיות, ובנסיבות כאלה מקובל להניח, שהמוות נובע מהפרעה קטלנית בקצב הלב, שאינה מותירה סימנים בנטיחה. יחד עם זאת הוסיף, כי במקרה זה לא ניתן לשולב סיבות מוות אחרות. עוד ציין כי "לייפט" אינה שוללת המשך תפקוד סביר של הלב במשך שנים רבות (ת/147, מחודש מרץ 2013).

ציין, כי במסגרת הכנות לעדותו בבית המשפט, אמר כי אילו ידע בשעתו את הנתונים הידועים לו כיום, בדבר החשד לשימוש בסקולין, היה מחפש אחריו סיבות מוות שאינן מותירות סימנים בגופה, וממליץ להרחיב את החקירה (מצרך ת/143א, מחודש אפריל 2014).

בעדותו בבית המשפט, חזר על הדברים והוסיף כי תמונה המצביע רפואי שתיאר בחוות דעתו, אינה שוללת גרים מוות על-ידי שימוש בסקולין.

על יסוד האמור לעיל, נקבע באשר לבחוות דעתו הראשונית של פרופ'ysis כי מדובר בהשערה על בסיס סטטיסטי ועל דרך השיללה בלבד. ה"לייפט הקלה" לא שוללת סיבת מוות אחרת, ובפרט הרעלת על-ידי סקולין. נקבע כי אם הוחדר סקולין לגופה של ג'ני, הדבר שומט את ההנחה שבביססה, בדבר העדר נתון אחר לעניין גרים מוות. במקרה זה, נקבע כי אין להתייחס לתזה של מוות עקב הפרעת קצב הלב כתוצאה מ"לייפט" –ausal תהה תקפה, ואף לאausal תהה היוצרת ספק.

73. כתע אפנה לתזה הריביעית בעניין סיבת המוות, בדבר רצח על-ידי הזרקת סקולין. בהכרעת הדין נקבע כי מבחינה רפואית-מדעית, המשיבה הוכיחה את הנסיבות לכך שגרימת מוותה של ג'ני הייתה באמצעות הזרקת סקולין. תהה זו מבוססת על מכלול של ראיות נסיבותיות חז- רפואיות, ובעיקר על עדותה של מריה, כי סיפה למערער סקולין לפי בקשתו, כדי להמית אדם ללא הורתת סימנים.

ואולם, נקבע כי בנסיבות גופה של ג'ני ובבדיקות שנערךו, לא נמצאו ממיצאים רפואיים וטוקסיקולוגיים פוזיטיביים – המוכיחים את הרצח בדרך של הזרקת סקולין. לפיכך, בית המשפט נדרש לשאללה, האם מבחינה רפואית-מדעית ניתן היה להשתמש בסקולין באופן קטלני מבלי להותיר סימנים; והאם גרימת מוותה של ג'ני בדרך האמורה לא נשללה על ידי הריאות הרפואיות המדיעות שנמצאו בענייננו. לשם כך, נשמעו ראיות מפני עדדים מומחים על אודוט תפוקוד הרפואי של חומר הסקולין; הפטונציאל הקטלני והפלילי שבו; תוכנותיו ואי יכולת לאתר את עקבותיו, כפי

בית המשפט עמד על כך כי הסקלין הוא חומר שגורם לרפואן ושיתוק שרירים, פועלתו מיידית, והוא משמש בחדרי ניתוח, ונמצא בשימוש בתדירות גבואה אצל הרופא המרדים (ת/145, ת/146, ת/147). בהתאם לעדויות המומחים, ניתן להזירק את הסקלין לורoid או לשיר. בנוסף, הסקלין טומן בחובו פוטנציאלי קטלני לאחר שגורם לשיתוק שרירי הנשימה. לכן, התוויה הרפואית היא להזרקתו בתנאים מבוקרים, תוך סיוע נשימתי למטופל, שאם לא כן, המטופל לא יוכל לנשום וימوت באופן מיידי (ת/141א, ת/171). בית המשפט עמד על כך כי הפוטנציאל המ imminent של הסקלין, בצירוף תוכנות ה"היעלמות" שלו ללא הוורת סימנים בגוף, יוצרים את החשש והתרמיז לשימוש לרעה, ועשויים את הסקלין לכל שרת בידי רוצחים" (פס' 292 להכרעת הדין).

בנוסף, נדונה הכמות הנדרשת להמתת אדם בהזרקת סקלין, ובפרט להמתתה של ג'ני, בהתחשב בمشקלה. נקבע, כי בהתאם לעדויות המומחים, הייתה ברשות המערער הכמות הקטלנית הנדרשת של 300 מ"ג סקלין (3 אמפולות, שבכל אחת 100 מ"ג סקלין).

עוד הודגש, כי סקלין הוא חומר הקשה לזיהוי בבדיקות טוקסיקולוגיות. הוא אינו מתגלה בבדיקה רגילה אלא רק בבדיקה מכוננת, ובבדיקות מסוימות בלבד, והבדיקה מתבקשת רק כאשר יש חשד לשימוש בו (ת/145, ת/146, ת/171). הסקלין ניתן לזיהוי בדם בתוך פרקי זמן קצרים מאוד מרגע ההזרקה – עד 2.5 דקות או 10 דקות לכל היתר בהזרקה ורידית; ועד חצי שעה או שעיה לכל היתר בהזרקה שרירית. בעניינו, דגימות הדם ובשתן מגופה של ג'ני נלקחו 48 שעות לאחר המוות, אך שלא היה בהן כדי להועיל. זאת ועוד, כל הדגימות מוצאו בבדיקות המערבה עוד לפני הבדיקה לשימוש בסקלין. לפיכך, נקבע כי:

"אין כל רبوتא בעובדה שלא נערכה כל בדיקה לאיתור סקלין בדם ובשתן מגופה של ג'ני, ושאין בעניין זה כל מממצאים טוקסיקולוגיים. הדבר אינו מעלה ואין מורייד מבחינה ראייתית לעניין האפשרות שהנאים [המעערר – י' א'] הזריק סקלין לג'ני וגרם בדרך זו למותה" (פס' 294 להכרעת הדין).

אשר להזרקת חומר הסקלין – בית המשפט התייחס לחוות דעתו של פרופ' היס(נ/146) ולעדותו, אשר לפיה הזרקה לורoid מותירה בדרך כלל סימנים גלוים של כתמי דם, לעומת הזרקה לשיר, אשר אינה מותירה סימנים כאלה. ואולם, כל הזרקה (גם לשיר וגם לורoid) מותירה סימן של חדרת מחט, שהוא ניתן לאתר רק בניתוח הגוף, על ידי הפלת העור. פרופ' היס לא הצליח את עורה של ג'ני בניתוחה, מאחר שבאותה עת לא עלה כל חשד להזרקת סקלין, וכן נקבע שההימנעות מההפלת העור הייתה סבירה בנסיבות העניין.

לאור האמור, בית המשפט המחויז הגיע למסקנה, שהיעדר הראיות והממצאים הפורנזיים בדבר סימני הזרקה, אינם משמש כראייה מפריכה או כראייה מטילת ספק. יחד עם זאת נקבע, כי היעדרם של סימני דם בגופה, תומך בשלילת החלופה של הזרקה לויריד, ומותר על כנה את החלופה של הזרקה לשיר, חלופה אשר מתישבת עם הייעוץ שמריה נתנה למעערר לעניין מקום הזרקת הסקלין לשיר.

לבסוף נבחנה השאלה האם הממצאים הרפואיים שעלו מניתוח גופה של ג'ני עולימ בקנעה אחד עם האפשרות של המתה באמצעות סקלון. פרופ'esis כאמור מצא אצל ג'ני ממצאים של בזקמת ריאות חריפה, ו"לייפט" קלה בשיריה הלב (ת/146). נקבע כי כל הממצאים הללו לא שוללים את גריםמת המוות על ידי הזרקת סקלון או כל חומר כימי אחר.

74. הקביעה בדבר המתה של ג'ני בדרך של הזרקת סקלון מבוססת על מכלול ראיות נסיבתיות, ובראשן על עדותה של מריה, כאמור, שלפיה סיפקה למערער את הסקלון כדי להרוג אדם ללא הותרת סימנים. בית המשפט המחויז פירט ארכוקות מודיע מתחזיבת המס肯נה כי המערער רצח את ג'ני בדרך של הזרקת סקלון לגופה, מעבר לכל ספק סביר – החל מסיפור ה"משימה הסודית" והטייעצותו עם מריה על אודות תרופה קטלנית שתתאים למשקלו של המחביל; נתילת האמפולות על-ידי מריה מבית החולים; מסירת חומר הסקלון למערער; הסבריה של מריה למערער בביתה כיצד השתמש באמפולות; וכייד להזrik את החומר בשיריה; ועל האפשרות להזרקו דרך החולצה. נקבע כי הסבריה המפורטים של מריה, מצביים באופן נסיבתי על כך שהמערער התכוון לעשות שימוש, וכן עשה שימוש בסקלון.

עוד הודגש כי המערער הבהיר הבהיר לחלוtin את סיפור משימת החיסול הסודית ואף את קבלת הסקלון לצורך מילוי המשימה. בית המשפט זקף את ההשערה הגורפת לחובתו, זאת נוכח עדותה המהימנה של מריה. כן הזכיר, שבמהלך חקירותו, כאשר דיבר עם המדובב, ניסה להטיל את האחריות לרצח על מריה, כאשר קישר בין מות ג'ני לבין תרופה שהביאה מריה. עוד ציין, כי מריה כלל לא הייתה בזירה בליל המוות, אלא עבדה במשמרת לילה בבית החולים.

לאור כל上述 לעיל, נקבע כי הראיות הרפואיות והמדעיות שהוצעו במשפט מצביעות על ההיכנות של גריםמת מוותה של ג'ני באמצעות הזרקת סקלון.

עדותה של מריה

75. מריה הייתה עדת מפתח במהלך האישום השני, בעניין מוותה של ג'ני. בעדותה נמצאה "ראית הזהב", כפי שכונתה בהכרעת הדין, בציינה את החומר הקטלי שמסרה למערער לבקשתו, כדי שיוכל להרוג אדם מביל' להווער סימן בגופו. בשל מרכזיות וחשיבות עדותה להרשעת המערער, ראייתו לנכון לפרט את עיקרי עדותה, כפי שזובא להלן.

מריה, רופאה מרדימה בהכשרתה, עלתה לארץ בשנת 2000, לאחר גירושה, יחד עם בנה נ', הסובל מאוטיזם ושיהה אז בן 10. מריה עבדה כ-8 שנים בבית חולים "מair" בכפר-סבא ובו השלים התמחות בתחום הרגדמה. את המערער הכירה באוקטובר 2006, באמצעות שדכנית, והעידה כי הוא מצא חן בעיניה החל מהשייה הראשונה ביניהם. לדבריה, המערער סיפר לה שהוא פניו עם שני ילדים, והתאלמן מਆתו, שנפטרה מסרטן השד, בהיותה כבת 32 שנים.

76. מריה הדגישה בעדותה כי המערער "קנה את ליבה" כשסיפר לה שגידל את שני ילדיו לבדו, ובמיוחד בתהחברות הטובה לבנה נ'. העודה סקרה כי הקשר הפרק ביניהם ל"רומנטי" בתוך שבוע. הם נפגשו מדי יום, והמערער ישן בדירתה השכורה בכפר סבא "פעם-פעמים בשבוע". כן הגיעו למפגשים משפחתיים אצל הוריה, ונסעו מספר פעמים בשנה לחופשות בקיץם ולאイラט.

cn העידה כי זמן קצר לאחר היכרתם, ביקרה בבית בקיבוץ אייל, שם הכירה את בנו הקטן, עדי. כמו כןפגשה מספר פעמים את בני, בין השאר במקום לימודו בטכניון, כאשר היא והמערער התנהגו אז לבני זוג לכל דבר. בקי"ז 2008, בנסיבות אמה, המערער נתן לה טבעת זהב והצעה לה נישואין. התכנית הייתה שהשניים יתחתמו לאחר מעברה של מריה לקיבוץ אייל. העודה סיפרה כי אף הרתה למערער, אך הפילה את עוברה בחודש יוני 2009.

77. עוד תיארה כי המערער סיפר לה שהוא סגן אלוף בצבא ועובד במשרד הביטחון.cn סיפר שהיא בעבר שלושה חודשים בשבי לבנון, ועל כך קיבל ציל"ש מהרמטכ"ל. מריה סיפרה כי התאהבה בumaruer, ראתה בו איש ביטחון רציני מרשימים וכרייזמטי, בעל כוח שכנו רב, ואשר התחבב בקלות על בני משפחתה, ובמיוחד על בנה נ'.cn העודה כי האמונה לשיפוריו על עבודתו ועל אורח חייו.

בהמשך עדותה סיפרה כי, כחצי שנה לפני מותה של ג'ני, הם החלו לדבר על מגורים משותפים בביתם של המערער שבקיבוץ. המערער סיפר לה שאחריו גירושו משורונה הוא הכיר את ג'ני ושתיו בינם יחסים רומניםים במשך מספר חודשים, הם גרו יחד בקיבוץ, והumaruer השקיע כסף רב בהרחבותו של הבית. לאחר זמן מה, משהבון שג'ני "עצבנית וחולנית" לא רצה עוד בהמשך קיומם הקשר עמה, אך הייתה בינהם הסכמה שהם ימשיכו לגור באותו בית, בדירות נפרדות - הוא "שאר לנוכח השקעתו הכספית בבית", וג'ני תישאר ממשום שהיא חברת קיבוץ.

78. בשלב זה, העודה כי המערער סיפר לה על "משימה" מיוחדת וחשובה שעלו לבע"צ – חיסולו של מחבל שמתגorer באלה"ב. המחבר לבן 50 ושוקל כ-100 ק"ג. לשם כך החל המערער לברר עמה, האם כרופא היא יודעת על תרופות קטלניות שאין מתגלות בדם. תחילת הצעה לו להתייעץ בעניין זה במקומות עובודתו הביטחונית, אך המערער אמר לה שבמשימה מסוימת זו אין הוא יכול לשתף אף אחד, מפאת הסודות והסתנה שכרכ. מריה העודה כי האמונה לסייעו, והטייצה בעניין עם חברתה לעובודה בבית החולים, הרופאה המרדימה פאולינה. הן העלו בשיחה בינהן שתי תרופות מתאימות אפשריות – "סקולין" ו"טרכימים", ואולם לבסוף נבחרה תרופה הסקולין, בשל פירוקה המהיר בדם. מריה העודה כי שוחחה על כך עם פאולינה פעמי אחת בלבד, ויתכן כי פעמיים.

העודה סיפרה כי נטלה מתוך עגלה בחדר הניתוח שלוש אמפולות סקולין, הנמצאות שם בדרך שגרה, ומסרה אותן למערער בביתה, תוך הסבר על דרך שבירת האמפולה ושייטת החומר למזרק. עוד הסבירה למערער כי לא משנה היכן יזריק את הסקולין בגוף, אלא חשוב שיזירק בשדרה.

79. מריה העודה כי כשבועיים לאחר מסירת הסקולין למערער, הוא נסע למשימתו, תוך שהודיע לה כי לא יוכל "להיות בקשר" בתקופה זו, ועל כן הודהה "שהכל עבר בשלום" תועבר מ"המפקדה הביטחונית" לבני, ולאחר מכן, בני ידבר אליה. העודה סיפרה כי כך אכן היה, ותיארה כיצד בעת שהייתו תורנית בטיפול נמרץ התקשר אליה בני, ומסר שהתקשרו עובודתו של אביו ואמרו שהוא פצע קל, אך "הכל בסדר". להערכתה, השיחה עם בני הייתה כארבעה- חמישה ימים לאחר שהumaruer "נסע" לבצע משימתו. עוד סיפרה, כי לאחר יומיים-שלושה נוספים, המערער התקשר אליה ומספר ב"קול צרוד" כי הגיע הוא לטופל רפואי בחו"ל.cn סיפר כי המחבר חוסל, אך לא באמצעות הסקולין, אלא בדרך של פיצוץ מתוכנן, שמננו אף הוא נפגע משאייטת עשון. לשאלתה מה הוא עשה בסקולין, המערער השיב שהוא זרק אותו. מריה סיפרה כי לא נכנסה לפרטים בנושא זה, וכשהוא חזר ארצה, כל מה שהיא חשבה לה שהוא "בריא وسلم".

80. בית המשפט קבע בהכרעת דין כי דבריה של מריה על שיחתה עם חברתה הרופאה המרדיימה פואולינה על אודות הסקוולין, ומטרת השימוש בו לחיסול אדם למטרה ביטחונית – מקובלם תמייקה חזקה בעדותה של פואולינה, כפי שתפורט בהמשך הדברים. בנוסף, נקבע כי תמייקה משמעותית לדבריה בעניין השיחה עם בני, בנו של המערער, מציה בעדותו של בני, כפי שתפורט להלן, אשר הודה בקיום שיחה טלפוןית עם מריה, שבה אמר לה כי אביו נפצע בחו"ל.

81. עוד העידה מריה, כי ביום שבו ג'ני נפטרה, يوم שישי, התקשר אליה המערער, מסר לה את הבשורה ואמר שהג'ני קרוב לוודאי התאבדה, משומם שהיה כדורים בסביבתה. למחרת, ביום שבת, בנו של המערער ערך לה ביקור קצר בבית שבקיבוץ, והיא עברה לגור בבית זה לאחר השבעה.

נקבע כי בחקירה, הראשית והנגדית, עלתה נקודה חשובה – מריה הודה כי עלתה בה המחשבה שהמעערער גרם למוותה של ג'ני, וכבר באותה שבת בקיבוץ, כשראתה את המערער, שאלת אותו "עשה מהهو?" מריה הסבירה את שאלתה לאור העובדה כי הופתעה מאוד ממותו של ג'ני – ראשית, העידה כי האינסיניקטים שלה לא נתנו לה מנוח, והיא תהתה כיצד אישת צעירה, בת 46 מתאבלת פטעת; ושנית, העידה כי "אני ידעת שמתישו אני נתתי לו תרופה" (פסק 68 להכרעת הדין). ואולם סיפרה כי לאחר שיחת הבירה עם המערער בעניין זה, כל חששותיה נעלמו. הוא נשבע שלא עשה מאומה לג'ני, ומריה העידה שהאמינה לו.

82. כשהגיעה לבית שבקיבוץ לאחר השבעה, סיפרה שהיתה מבולבלת, לאחר שבבית נשארו, שלא כפי שתוכנן, בנותיה של ג'ני. המערער שכנע אותה שהבנות איבדו כתע את אימן, ומתוך רגשות לא ניתן לספר להן שהוא ומריה בנו-זוג. מריה ידעה כי המערער הציג אותה בתור "ウゾרת בית" שבאה לשיע בבישול ובניקיון הבית, והדבר הפריע לה. נקבע כי הצגתה כמו שבאה לעזור בעבודות הבית עולה בבירור מעדותיהם של בנותיה של ג'ני ובנו של המערער, ואני שנוייה במחלוקת.

עוד ציינה העידה, כי חתמה על הסכם ממון בגין בינה לבין המערער ביום 15.9.2009, בפניעו"ד פנטילט (ת/48). לדבריה לא קראה את המסמן, אך חתמה עליו כי סמוכה על המערער.

83. העידה התייחסה לחקירה במשטרה מיום 14.9.2010, ולדבריה הודיעויה שם היו שקריות, לאחר שהמעערער הכין אותה לחקירה ואמר לה מה להגיד. لكن סיפרה שהיא מכירה אותו רק תקופה קצרה, שהם אינם בני-זוג, והיא עברה לבית בקיבוץ כ"שוכרת". בהמשך עדותה הוסיפה כי בשלב מאוחר יותר, המערער אף הכין אותה למתן תשומות כוזבות לשאלותיו של העיתונאי עומר אסנהיים מתכנית "עובדה".

84. בית המשפט אף עמד על כך כי מריה נעצרה ביום 29.10.2012, והمفנה בחקירה, שבמסגרתו סיפרה על הספקת הסקוולין לumaruer, התרחש ביום 31.10.2012. לטענתה, העובدة כי החוקרות סיפרו לה כי בדקו ומצאו שהמעערער לא עבד במשרד הביטחון, וכן הגiley בדבר העובדה שהיא נשוי לג'ני – הם שגרמו למפנה, ולתובנה שעליה לספר במשטרה את כל האמת.

העידה הוסיפה כי גם בעת שידור תוכנית "עובדה" לא ידעה שהג'ני הייתה אשתו של המערער, וכי גילתה זאת רק

בחקירתה במשטרה. בנוסף, לכל אורך חקירותה הנגדית, מריה הדגישה כי לא העלה בדעתה שהמערער ג'ני היו נשואים; ואפיו כי אשר חודה במערער, כאמור לעיל, כי עשה שימוש בסקוולין ביחס אליה, לא חשבה שהמערער היה נשוי לה.

85. באשר לאופן חקירותה במשטרה, היא אישרה כי החוקרות הטicho בה שהיא שותפה מלאה לרצח ג'ני ואף שעדמה לאחרורי רענון הרצח. הסגנור ביקש לדעת כיצד לא סיפרה את סיפור מתן הסקוולין כבר ביום מעצרה, אלא רק בעבר יומיים של חקירה. העודה השיבה שמדובר בתהילך בעברה, לרבות חששה שתיכלא אם תספר. גם כששחתה בתא המעצר עם מדובבות, לא גילתה להן על מסירת הסקוולין למערער. בית המשפט עמד על כך שהסגנור ביקש להוביל את העודה למסקנה שמסירת חומר הסקוולין למערער הייתה המצאה שלה, בחקירה במשטרה, עקב הסתבוכתה, ואולם זו חזקה שוב על עיקרי גרסתה כמפורט לעיל, ואף תמהה מה האינטנס שלה בהמצאת סיפור שכזה, אשר יש בכך כדי לסקן את כל חייה, את משפחתה ואף את רישויונה רפואי.

86. בית המשפט קבע כי עדות מריה מהימנה וקבוע ממצאים על פייה בנסיבות המחלוקת העיקריות שבנה המערער חלק על גרסתה. הודגש כי מריה ענתה לכל השאלות שנשאלה, לא התהמקה מתשבות לשאלות אישיות קשות, והיתה עקביות בתשובותיה. עוד נקבע כי עדותה הייתה מפורטת מאוד, והגנה לא הפריכה את דבריה. מהימנות גרסתה של מריה נתמכה בראיות משמעויות ובהן עדותה של הרופאה פאולינה, עדותה של סבטלנה חברתה, ואף עדותם של בני. בנוסף הודגש הפער עצום בין גרסתה העקבית של מריה לבין גרסתו מלאת הסתרות של המערער.

זאת ועוד, בית המשפט קבע כי שוכנע בגרסהה כי האמונה בזמןנו למערער, ובפרט לסיפוריו. ככל שמדובר באמונה של מריה בעבודתו הביטחונית של המערער, צוין כי המערער הولي בכך שלו נשים נוספות, ואף אנשים נוספים בסביבתו הקרובה. אשר לשאלת כיצד מריה האמונה, לאורך זמן, לסיפוריו המומצאים של המערער, והתעלמה מתמורות האזהרה לאורך הדרך, נקבע כי התשובה טמונה במאפייניה האישיים הייחודיים של מריה, ובכלל זה שעלהה לארץ כאם חד-הורית לצד עם צרכים מיוחדים, וחיפה בנ-זוג לח"ם:

"הנאים [המערער – י' א'] ידע כיצד לכבות את ליבה, כפי שעשה עם שרונה ונשים אחרות – לבן הארץ, כאיש ביטחון חשוב, חזק וכריזמטי, וכבעל כוח שכנוו רב – ומריה התאהבה בו. הדרך ללביה של מריה עברה בעיקר דרך בנה, והנאים ידע כיצד ללחוץ על "הכפתורים" הנכונים. הוא נהג לבן כאבא. התמסר אליו והקדיש לו זמן רב. החיבור ביניהם היה מרשים, והדבר השפיע מאד על מריה" (פס' 103 להכרעת הדין, ההדגשות במקור).

עם זאת, בית המשפט לא התעלם לכך שהמשטרה חודה בנסיבות ישירה של מריה ברצח ג'ני, ולא נהגה בה "בכפפות של nisi" וקבע כי "עדותה מחייבת בחינה זהירה". בהתייחסו למפנה שעבירה מריה בחקירה במשטרה, פסק כי על אף שחקירתה הייתה אינטנסיבית, דרכי החקירה היו לגיטימיות.

עדותה של פאולינה

87. פאולינה הייתה רופאה מרדיימה בבית חולים "מAIR" בכפר סבא, ועבדה שם כחברה למקצוע של מריה, שהיתה בכירה ממנה. צוין כי ביום 31.10.2012 פאולינה הובאה מבית החולים ישירות לחקירה במשטרה, בעת שמריה הייתה

uczora, כך שאין מחלוקת על כך שעדויותהן של השתיים לא היו יכולות להיות מתואמות.

פאולינה העידה כי לא פגשה את המערער, אלא שמעה על אודוטיו מפני מריה, כאשר ביטחון שעובד בשב"כ ושיש לו מושומות ביטחוניות, שרבות מהן מבוצעות בחו"ל; העודה סיפרה כי ידעה שכוכנותו כלפי מריה רציניות והוא גם נתן לה טבעת". עוד העודה כי מריה התייעצה עמה בקשר למשימתו של המערער – חיסולו של "מאפונר" בחו"ל, באמצעות חומר שאינו משאיר סימנים בגוף. העודה השיבה "שלא חסרים חומרים, למשל סקולין". השתיים דיברו גם על חומרים אחרים כגון "טריכום". השתיים אף דיברו על אודות המינון הקטלני המתאים. עוד סיפרה העודה כי יעד החיסול מתגורר "בארה"ב, בקולומביא" והוא עוסק בנשק ובسمים.

חקירהתה הראשית של פאולינה עללה כי התקיימו שתי שיחות. האחת, שבה ענין המשימה הביטחונית ואפרחות השימוש בסוקולין. שיחה זו התקיימה לדבריה, לפני יציאתה לחופשת לדיה. השנייה, לאחר שחזרה מחופשת הלידה, אך לא זכרה האם השיחות היו קשורות זו לזה. בסוף חקירתה הראשית אמרה כי היא חשבה ש"הΖנב של השיחה הראשונה, היה בשיחה השנייה" (פסק 88 להכרעת הדין).

بعدותה צינה כי התרשמה שהסיפור על אודות המערער ובקשו, לא היה סיפור רציני, והסבירה כי סבירה שמדובר באדם שרצה לעשות רושם על חברתה הרופאה. היא הביעה תמייה על כך בפני מריה, כיצד המערער סיפר לה סיפור כה סודי, וכייד הגורמים הביטחוניים לא מספקים לו את החומר הקטלי. אף בחקירתה הנגדית, חזרה על עיקרי גרסתה, ואישרה שסיפורה של מריה על אודות משימת החיסול לא נשמע לה הגיוני ואף אינו ראוי לאמון, ואולם לדעתה, מריה לא קיבלה את זהירותה בזמןאמת.

העודה אף אישרה כי בחקירהה במשטרה נאמר לה שהיא עצמה חשודה בסיווע לרצח וכי הופעל עליה לחצים שנעודו לחבר בין משימת החיסול של המערער לבין השימוש בסוקולין. ואולם, העודה כי לחץ זה לא גרם לה לומר דבר שאינו נכון, ומחטה בתוכף את הצעת הסגנון כי מסרה במשטרה דברים שהושמו בפייה.

עדות פאולינה נמצאה מהימנה, ונקבע כי יש בה חיזוק ממשמעותו לגרסתה של מריה, בנושא העומד בלב המחלוקת מושא האישום השני. נקבע שאף שהיו אי התאמות מסוימות בין העדויות, מדובר בשינויים קלים, שאינם נוגעים לבב העניין.

עדותה של סבטלנה

88. סבטלנה, חברתה הטובה של מריה, העודה כי השתיים סייכמו כי תיכנס עם משפחתה לדירתה של מריה ביום 1.8.2009. לדבריה שמעה מפני מריה דברים טובים אודות המערער, על יחסיהם הזוגיים, ועל כך שהמערער עובד ב"מוסד" ומקום עבודתו סודי.

עוד העודה כי מריה סיפרה לה שהיא עוברת לגור עם המערער בביתו בקיבוץ, שם הוא גור עם "שותפה" שלו ושתי בנותיה. ביום 1.8.2009, סבטלנה קיבלה את הדירה בכפר סבא ריקה מוחפצים, אך מריה התקשרה אליה וענדנה

אותה כי מעבירה לקיבוץ נדחה. לאחר מספר שבועות ספירה לה מריה כי השותפה של המערער התאבדה, באמצעות נטילת תרופות, והמשמעות הייתה שמריה יכולה להיכנס לגור בבית.

בחקירתה הנגידית, סבטלה חזרה על עיקרי גרסתה. העדה צינה כי מריה לא ספירה לה על נטילת הסקוולין ומיסירתו למערער. רק לאחר שמריה שוחררה ממעצרה, שיתפה אותה על דבר "משימת החישול", ועל כך שהמערער בקש ממנה חומר קטלני לצורך זה. לטענת העדה, היא תמהה ושאלה את מריה מדוע לא סיפקה למערער את התרופת בעבודתו, ומריה השיבה לה כי הוא קיבל את החומר מהעובדת, אולם הוא נפלונשבר. צוין בהקשר זה כי מריה הכחישה שספירה דברים אלה לשבטלה, כאמור, ולטענה היה בעניין זה אי הבנה, שייתכן ונבעה מכך שהמערער אמר לה שהוא לא השתמש בחומר, וזרק את האמפולות.

בנוסף, סבטלה העידה כי מריה ספירה לה על טיסתו של המערער לחו"ל לבצע את "משימת החישול", ובשילוב מסויים בינו התקשר אליה והודיע לה ש"הכל בסדר". כשנשאלה על אופייה של מריה, ספירה שהיא רופאה חכמתה אף גם נאיית, הנטה לתת אמון באנשים.

בית המשפט מצא את עדותה של סבטלה מהימנה, ונקבע כי הדברים שהעידה על מה ששמעה מריה "בזמןאמת" עולים בקנה אחד עם גרסתה של מריה ותומכים בה במספר נושאים חשובים, וביניהם, הסיכון בין מריה לבין המערער על אודוט מעבירה של מריה לגור בקיבוץ אילן, וכי הסיכון היה לפני מותה של ג'ני.

עדות שלبني

89. בני הוא בנו הבכור של המערער, מנישואיו לאורית אשתו הראשונה. בעת שנחקר במשפטה, בני מסר על קיומה של שיחת טלפון בין מריה. לדבריו, הוא אמר למריה בשיחה זו שאביו בחו"ל ושאיינו זמין, וכי יתקשר לשיחזור (ת/168(ג)). בני העיד כי אביו ביקש ממנו שיאמר זאת, הגם שהיא בארץ.

בעדותו בבית המשפט בני נחקר ארוכות בנושא זה, והתברר כי נזכר בשתישיחותטלפון. השיחה הראשונה הייתה כאשר הוא ואביו נסעו ברכבת, אז כשהתקשרה מריה, ביקש ממנו אביו לומר לה שהוא בחו"ל ושאיינו זמין. לעומת זאת, העיד כי בשיחה השנייה הוא התקשר למריה, לביקשת אביו, כי יעדכו אותה بما שאירע לו בחו"ל. בני לא אישר באופן פוזיטיבי שעדכן את מריה על פצעת אביו דווקא, ציין שאביו זכר על מה דיווח בשיחה עם מריה, אם כי הדבר "נראה הגיוני". עוד מסר כי ידע שדבריו בשיחה היו "בלוף" וכי הוא מש透פ פעולה עם אביו בשקר זה. עוד העיד כי שאל את אביו על פשר הקשר הטלפוני עם מריה, אך לא קיבל ממנו תשובה על כך.

בחקירתו הנגידית, בני נדרש שוב לנושא הקשר הטלפוני והتابקע להסביר את השוני בין דבריו במשפטה, שם מסר על שיחה אחת, לבין עדותו בבית המשפט, ובها העיד על שתי שיחות כאמור. בני שב ואישר כי הוא זוכר שתי שיחות, שהשנייה בהן הייתה "שיחת הרגעה", שבה דיבר עם מריה על מצבו של אביו בחו"ל.

לבסוף נקבע, כי עדותו של בני מחזקת את עדותה של מריה בלבד במחלוקת שבין הצדדים – משימת החישול

הסודית בחו"ל שהמערער כפר בה.

עדות המערער

90. גרסת המערער נסקרה בשלושה נושאים עובדיים מרכזים: מערכת היחסים בין ויבן מריה; בקשה החומר הקטלני לצורכי "משימת החיסול"; ומעבירה של מריה לקיבוץ אייל. אפרט את עיקרי הדברים בסדרם.

91. ראשית, אשר למערכת היחסים בין ויבן מריה, נקבע כי אין לumarur גרסה ברורה. בעודו אישר כי הכיר את מריה באמצעות שידור; בمعנה לכתוב האישום אישר כי ניהל עם מריה קשר רומנטי, אך לא מוגרים משותפים; וכן כפר בכך שניהל מערכת יחסים עם ג'ני ועם מריה במקביל.

מגרסאותיו במשטרה ובבית המשפט עולה כי המערער סתר עצמו רבות בנושאים שונים. כך למשל, בחקירותו במשטרה אישר כיומו של קשר רומנטי עם מריה. לעומת זאת, בעודו בבית המשפט נקבע בגרסתו אחרת לפיה היה בינהם קשר רומנטי קצר מאוד של שבועיים בלבד, ולא היה שום קשר מיני ביניהם. עוד טען המערער בהקשר זה כי לאחר שהכיר את מריה, נוצר קשר הדוק בין לבון בנה נ', ומماז הקשר ביניהם התמקד במבנה בלבד. משועמת עם שגרת שיחות טלפון יומיומית בין מריה בשנת 2009, מסר גרסה תמורה לפיה כל השיחות היו בעניינו של נ' בלבד. בנוסף, בחקירותו במשטרה ציין כי יצא לחופשות משותפות עם מריה, ובחקירותו הנגדית בבית המשפט הכחיש זאת מכל וכל.

נקבע כי טענת המערער בדבר קשר רומנטי קצר עם מריה היא "מופרחת בעליל",oSותרת, בין היתר, את עדויותיהן המהימנות של סבלנה ופאולינה בעניין זה. בית המשפט קבע שהסתירות המהוות שפורתו בגרסתו מלמדות על אי-מהימנותו.

בנוסף, תימוכין לחבר הרומנטי בין השניים, מצא בית המשפט בהסכם הממן, עליי חתמו בספטמבר 2009 (ת/48) ושאינו בחלוקת. בהסכם זה הוצהר במפורש על-ידי השניים שיש ביניהם יחסי "ידועים הציבור". המערער טען כי ההסכם נועד רק כדי להסדיר את היחסים בין מריה כדירת בבעלותו; שהאחריות היא על עוז פנטילט; שהנושא של "ידועים הציבור" לא נכתב על דעתו; ושלמעשה לא ידע על מה חתם. בית המשפט קבע כי הסבירו אלה של המערער מופרדים.

92. שנית, ביחס לבקשתו ממരיה את החומר הקטלני לצורכי "משימת החיסול" – המערער הכחיש בתוקף הן את סיפורו "חיסול המחבר", והן את בקשה החומר הקטלני וקבלתו ממരיה. כן חזר על הטענות במסגרת עימות משטרתי שנערכו ביניהם.

בהודעתו הראשונה מיום מעצרו, נשאל מדוע ביקש חומר אלחוּש ממരיה והוא השיב שאינו זוכר (ת/201ב). למחמתו, הכחיש כי קיבל חומר אלחוּש באמצעות מרשם של מריה, גם כשה במסמך צזה מצוי בידי החוקרים. משנאמר לו שהוא משקר, השיב "אני שקרן כן, אבל לא רוצה" (ת/241ב). בית המשפט ציין כי תשובה זו של המערער עברה כחות השני בכל גרסאותיו. בחקירה מאוחרת יותר, הוא טען כי אכן הוא לא זוכר אם יש מרשם כאמור, אך הדבר נועד לעזור לג'ני בהסרת שער (ת/261ב). על כן אף חזר בחקירותו הנגדית בבית המשפט, ונקבע כי יש לדוחות

בחקירתו במשטרה מיום 1.11.2012, מסר כי מריה הראתה לו את החומר בביתה, מאחר שאמור היה לעבר ניתוח, וחושש מחומר ההרדים. כן סימן בידיו את גודל האמפולה. כמו כן, הבהיר כי מריה מסרה לידי את האמפולות, אלא מסר כי הביאה אותן לביתה רק כדי להראות לו איך הן נראות (ת/91). בחקירה הנגדית, אישר כי מריה הראתה לו "בקבוקן כלשהו", ואישר שהדבר נעשה כדי להפיג את חששותיו מפני הרדמה.

בחקירה הראשית בבית המשפט, לא הזכיר את גרסתו על אודות קבלת הקבוקן בהקשר לניתוח בעבר בחקירה הנגדית, הוטח בפניו כי את הניתוח עבר בשנת 2011, שנתיים לאחר שמריה כבר לא התגוררה בכפר-סבא, ושבחקירה במשטרה מסר שמריה הראתה לו את הקבוקן בביתה בכפר סבא. נקבע כי לסתירה זו לא הייתה מענה בפיו. בית המשפט דחה את גרסתו של המערער ונקבע כי עצם העלאת גרסה כבושא זו פועלת לחובתו.

עוד מסר במסגרת חקירתו הנגדית, שתשובותיו אינן טובות "מחמת עייפותו". בית המשפט עמד על כך כי מדובר בטענה שছזרה מצדיו, ובמיוחד כאשר הוצגו לו שאלות קשות. לאור התקשתו, נשאל כיצד מריה הייתה יכולה להמציא סיפור עם פרטים כה מיוחדים, והשיב כי ישבה במשרד עם התובעת "והכניסו לה איזושהי תיאוריה". משיעימתו אותו עם העובדה כי הסיפור המפורט של מריה סופר במלואו כבר בחקירה המשטרתית, הגיב כי הוא בטוח "שימושו" במשטרה המצא את הסיפור" (פס' 116 להכרעת הדיון).

עם זאת, המערער סיפר כי "מכיר" לмерיה סיפור שהוא נושא לחו"ל, וזהת כי ניסה "להתנתק ממנה". הוא אישר שמריה ידעה שהוא כבירוכ בחו"ל, ושביקש מבנו לומר לה שהמשימה שלו שם הושלמה. לאור זאת, נקבע כי לסתה המהימנה של מריה בנושא מהותי זה, יש חיזוק אף בדברי המערער עצמו.

לבסוף נקבע כי המערער נכשל במתן הסבר לשאלות שנשאלו בנושא הסקוולין ו"משמעות החיסול", ותשובותיו העצימו את חוסר מהימנותו. כמו כן, צוין כי לא ניתן כל מענה בעדותו לשאלת מדוע תעליל עליו מריה ותספר סיפור "פנטסטי" המזיק מאוד לחקירה המקצועית שלה. לאור כל האמור לעיל, נקבע כי גרסת מריה ביחס למתן הסקוולין למערער, כדי להמית אדם שלא הותרת סימנים בגופו, גרסתאמת היא.

93. שלישית, בית המשפט עמד על הגרסאות הסותרות שמסר המערער ביחס למעברת של מריה לקיבוץ. בחקירה הראשונה במשטרה מסר שהמעבר של מריה לבית שבקיבוץ תואם עם ג'ני (ת/120ב). אך אף מסר בחקירה למחרת, והוסיף כי מריה לא עברה לקיבוץ לפני מותה של ג'ני, משום שהיא חוננה תכניתה לחלק את הבית, ויחידת הדיר טרם הייתה מוכנה (ת/123ב).

בمعنى לכתב האישום, אישר כי במהלך שנת 2009, בעודו נשוי לג'ני ומתגורר עמה בקיבוץ, החליטו הוא ומריה על מגוריים משותפים בבית שבקיבוץ. כמו כן, אין מחלוקת שחפציה של מריה הועברו לחצר הבית בקיבוץ בתוקפה הסמוכה למותה של ג'ני.

עם זאת, בעדותו בבית המשפט, שינה גרסתו ומסר כי מריה לא הייתה אמורה כלל להתגורר בקיבוץ, ומטרת

העברת החפצים הייתה לשם אחסנה זמנית, עד שמריה תמצא דירה שכורה חלופית בכפר-סבא. לפי טענתו, העובדה שב��פסו של דבר מריה עברה לגור בקיבוץ, לא היתה כתוצאה ממימוש של תכנון מראש, אלא כתוצאה ממותה הפתאומי של ג'ני. משנשאל כיצד ותורה מריה על דירמה לטובה סבטלנה חברתה מבלי שיש לה מקום מגוונים אחר, לא הינהUPIIJP
בפי תשובה. אף שהותחה בפני העובדה כי גרסתו בבית המשפט שונה מהגרסה שמסר בחקירות המשטרה, הוא צהר על טענתו בדבר מצבו הקשה בעת שנחקר. נקבע כי גרסתו החדש, העומדת בנגד לחוקיותו במשטרה ולמענה שלו לכתב האישום, "מופרcta מיסודה".

94. לאור כל האמור, ובהתאם לתשתית הראיתית שנקבעה ופורטה לעיל, בית המשפט הגיע למסקנה כי המערער גרם בכוונה תחילתה למותה של אשתו ג'ני.

95. כתעת אפנה לדון בהכרעתו של בית המשפט המחויז בעניין מותה של אורית, ואפרט את התשתית הראיתית הנسبטיבית שעמדה בפניי, ואשר כפי שציינתי בתחילת, אני סבור כי אינה מספקת להרשעה בעבירה החמורה שבוחן העונשין – רצח.

הכרעת בית משפט קמא בעניין מותה של אורית

96. בבוואו לבחון את עובדות האישום הראשון, בעניינה של אורית, בית המשפט פירט שלוש קבוצות של מצאים נסיבותיים, שעל פיהם קבע כי המערער גרם בכוונה תחילתה למותה של אורית ביום 18.1.1994. אටאר להן את הראות הנسبטיביות שנקבעו בכל קבוצה מצאים, ולאחר מכן אפרט את עיקרי הדברים שנקבעו ביחס לכל קבוצה.

קבוצת מצאים ראשונה התייחסה למערכת היחסים הכפולה שנייהו המערער – בין לבן אשתו אורית; ובינו לבין בת-זוגו שרון; לtimerono בין אורית לבין שרון באמצעות מערכת שקרים; ולקיים של מניע כלכלי לביצוע העבירה – רכישת הבית בפרדסיה והתחייבותו הכתפית של המערער לאביה של שרון.

קבוצת מצאים שנייה נקבעה ביחס ליום המות עצמו ולטענה כי בימה זו היה התאבדות על-ידי המערער.

קבוצת מצאים שלישית התייחסה להתנהגות המערער לאחר מותה של אורית, לרבות התנהגותו במהלך השבועה; המעבר המיידי לדירת שרון בננטניה; הסתדרת סיבת המות של אורית; ודוח הנtinyה המפוברק אשר על פי הנטען קיבלו הוריה בדואר (בפועל לא הוציא דוח שזכה לבית המשפט כפי שיפורט בהמשך).

קבוצת הממצאים הראשונה

97. במסגרת קבוצת מצאים זו, תוארה מערכת היחסים בין המערער לבין אשתו אורית, אשר נישאו בשנת 1983 והיו נשואים כ-10 וחצי שנים. בסוף שנת 1992, המערער הכיר את שרון באמצעות עיתון "עלוני קשר". המערער סיפר לשרון שהוא גrown עם שני ילדים ובשלב מאוחר יותר סיפר לה שהוא עדין נשייך אך אמר להתגרש תוך זמן קצר. בין היתר, אמר לשרון שאוית לא מתפלת היטב בילדים, שהיא אישה דיכאוןית, מטופלת בתרופות פסיכיאטרים ומדובר על כוונתה להתאבד.

נקבע כי א/orית לא ידעה על הקשר הזוגי בין המערער לבין שרונה, אך חשדה כי הוא בוגד בה, הן בעקבות היעדריותו הרבות מהבית, והן בגין חוסר ההתאמה בין שעות העבודה הרבות שלו לבין הנסיבות מעבודתו. על כן העידה אמרה, דברה דורון, כי א/orית חשדה "ישssh לו מישssh". דברה העידה כי שנתיים לאחר שנולד עדי בנים הצעיר, החלו הביעות ביניהם. כך תיארה כי "שמעון כבר התחל לאה לחיות בבית, לא לטפל בילדים, לא הביא כסף הביתה, והמצב היה מאוד מאד קשה" (פס' 366 להכרעת הדיון).

כמו כן בית המשפט התייחס לעדות עדנה ביק, חברותה של א/orית, שמספרה כי א/orית חשדה במערער שהוא בוגד בה, ואף דיברה על אפשרות להיעזר בשירותיו של בלש פרטி, וזאת כיומים לפני מותה.

תוארה אף עדות אחות המערער, בת שבע יגר, אשר מסרה פרטים על שני אירועים שהתרחשו בחצי שנה לפניה פטירתה של א/orית. האחד, קיומה של שיחה בין המערער לבין הホールת של עדי. לדבריה, כשירדו לרכב, שאל אותה המערער "מה קורה כשותג מתגרש, אם הילדים נשאים אצלו", וראתה בacr רמז לכך שהיחסים בין לורה אינם טובים; השני, כאשר בנה היה מאושפז בבית חולים "וילפסון", ביוני 1993, ובאחד הלילות הגיע המערער לביקור בבית החולים, בלוויית שרונה.

המעערער אישר את ביקורו בבית החולים כשרונה נלווית אליו, אך הכחיש את השיחה הנטוועת עם אחותו לגבי הגירושין. נטען כי היחסים בין המערער לבין אחותו הפקו לגרועים לאחר מות אם והגנה ביקשה שלא לקבל את דברי העודה כמהימנים. בנוסף נטען, כי העודה הושפעה מתחקירני תכנית "עובדה" ובשל כך עוצבה דעתה השילית על המערער.

בית המשפט קבע כי העודה מהימנה, ודחה את הטענה בדבר זיהום עדותה מחמת פגישותיה עם תחקירני "עובדה".

בעדותו בבית המשפט, המערער תיאר את א/orית כאישה דיכאוןית, וכי מטיילות וירידות קיצונית במצבי הרוח. נקבע כי מטרתו של תיאור זה היה מכון מראש, על מנת להוות בסיס למסתו בדבר התאבדותה, וכן כדי להסביר את הרקע ליצירת הקשר בין לורה, בעוד א/orית בחיים. בהמשך לכך, תיאר את הקשר עם שרונה, אשר שימשה לו לדבריו כמוין "כוטל", לפרקת תחשוטיו באותה תקופה.

הודגש כי המערער תימן בין שרונה לבין א/orית באמצעות "מערכת שקרים"- לשרונה סיפר שהוא עובד במערכת הביטחון, שעבודתו סודית ומהיבת היעדרויות רבות מהבית; לעומת זאת, לא/orית ולמשפחה סיפר כי היעדריותו מהבית נובעת משירות מילואים שביצע או מרדייפתו אחרי בעלי חוב לטענותו.

98. נוסף על כן, נקבע כי למערער היה מניע כלכלי במתות א/orית – חדשניים לפני מותה, הוריה של שרונה וכasco בית בפרדסיה, עברו ועברו המערער. נקבע כי האחרון התחייב לשלם לא/orיה של שרונה סכום של 40,000 דולר מערך הבית. מכאן, שלמעערר צמחה תועלת כלכלית ממשית ממותה של א/orית, והוא שאפשרה לו לעמוד בתחביבתו הכספית כאמור.

בנוסף, תואר מצבם הכלכלי הקשה של הזוג. דברה דורון העידה כי הכספיים שקיבלו הזוג כמתנות חתונה אבדו

בשל משבר האינפלציה שהיא בארץ; אורית הפסיקה לעבוד כשבנה הצער נולד; וכעבור שנתיים המערער הפסיק להרוויח כסף. עוד צינה, כי בשל מצבם הכלכלי, היהת עוזרת לאורית מבחינה כספית, וכן שילמה באותה התקופה את תשלומי המשכנתה על דירותם. נקבע כי אף המערער אישר בעדותם את עיקרי עדותה של דבורה בעניין מצבם הכלכלי הקשה באותה עת.

בקשר זה הייתה התייחסות אף לשאלת גובה המשכנתא שרביצה על דירותם בשכונת "נווה עופר". לטענת המערער, המשכנתא הייתה גבוהה, ובמשך 12 שנים שבמהלן שילמו את תשלומיה, שילמו רק את הריבית בגין. המערער טען כי אין זכר את גובה המשכנתא על הדירה; המאשימה צינה כי אינה מבקשת לקבוע עובדות מדוקדקות באשר לגובה המשכנתא אך טענה כי מדובר היה במשכנתא "גבוהה ומכבידה"; ההגנה טענה כי סך החוב שנותר בגין המשכנתא הוא 21,000 ש"ח, משחציגה את הסכם המכור של הדירה, אשר נחתם בחודשים לאחר מותה של אורית (ת/10). לטענה, מדובר בסכום שאינו גבוה ואין יכול להוות מניע לרצתה.

בסוף יום, נקבע כי ניסוחו של הסכם המכור שהציגה ההגנה מתישב עם "סוכם המשכנתא הכספי המקורי", הרשם בלשכת רישום המקרכען [...] ואינו קבע מפורשות כי מדובר בירתה חוב עדכנית." לפיכך נקבע, כי לא ניתן לקבוע מה הייתה יתרת החוב, ובית המשפט הסתפק לעניין זה בגרסת המערער, שלפיה יתרת החוב הייתה גדולה; שתשלומי המשכנתא עד אז לא גרו עדיין מסcum הקאן; ושבמועד פטירתה של אורית עדיין רביצה משכנתא על חלק גדול מtower הסכום של 93,750 דולר, שבו נמכרה הדירה.

עוד ציין בקשר זה כי המערער פעל לביטול המשכנתא, 13 ימים לאחר מותה של אורית, ובעדותו ניסה להסתיר את מעורבותו בביטולה. בנוסף נקבע, כי גירושין מאורית לא היו אפשריים למערער לפתח פרק חדש בחיו ולעומוד בהתחייבותו הכספית לאביה של שרונה כאמור. לעומת זאת, נקבע כי מותה של אורית הביא לפתרון יעיל ואפרוחי לבעיתו – סילוק המשכנתא, זכייה גם במחצית זכויותיה של אורית בדירה.

בהתאם לכל האמור לעיל, נקבע כי לumaruer היה מניע כלכלי לרצוח את אורית, ובכך נמצא חיזוק ליתר הראות נגדו.

קבוצת הממצאים השנייה

99. במסגרת קבוצת ממצאים זו, פורטו קביעות בית המשפט ביחס ליום המות עצמו. הודגש כי בחקירהו במשטרה, המערער מסר כי אין זכר דבר לגבי יום המות, אך בעדותו בבית המשפט, לאחר שניםים, טען כי אורית התאבדה ומסר גרסה מפורטת בעניין זה. משנתבקש להסביר את הפער בין גרסתו בבית המשפט לבין הידר גרטשו במשטרה, השיב כי הדבר נובע מתנאיו בעת מעצרו.

100. נקבע כי ביום המות, אורית נמצאה ללא רוח חיים, שכובה על ספה בסלון ביתה, כחסיבתה מפוזרות חפיפות ריקות רבות של תרופות, לרבות כדורי הרגעה. כך כתוב בזמן אמרת ד"ר נפח, הרופא שהגיע למקום (ת/3ב), וכן העיד אביה של אורית דב דורונשטיין לפני.

101. בהקשר זה בית המשפט דחה את גרסת "קערת הפירות" שהושמעה מפי המערער לראשונה בבית המשפט, לפיה החפישות והתרופות היו מונחות בתוך קערת פירות על שולחן בפינת האוכל, ודב דורון הוא שנטל אותו מתוך הקערה והניחן בסמוך לאורית. נקבע כי "אין כל בסיס להשערה תמורה זאת". נוסף על כן, צוין כי דב עצמו העיד שחשגיא למקומם ראה כדורים וחפישות תרופות ריקות פזורים על השולחן לצד אורית, ולא נחקר כלל ביחס לשאלת האם לקח את התרופות מתוך "קערת הפירות".

102. בחקירתו הראשית, סיפר המערער כי לאחר שליח את הילדים לבית הספר, חזר אל אורית, טלטל אותה, ומשלא הגיבה התקשר למ"א. משנשאל מדוע לא ביצע פעולה בסיסית כמו בדיקת דופק או בדיקת נשימה, השיב שלא ידע כיצד לעשות זאת.

נקבע כי האדם הראשון שהתקשר אליו בבוקר האירוע הוא דב דורון. עוד נקבע, כי רק לאחר שבדב הגיע לדירה, המערער התקשר להזעיק את מ"א, וזאת באחור רבו. גרסת המערער לפיה התקשר תחילה למ"א מספר פעמיים, ורק לאחר מכן התקשר לדב, נדחתה.

103. בית המשפט למד על כך כי המערער ידע מוקדם בבוקר שאורית כבר נפטרה מהנסיבות שנקבעו: העובדה שלא ביצע כל פעולה הצלה ולא התקשר מיד למ"א; העובדה כי התקשר קודם לכן לאורית ורק אחר-כך למ"א, כאמור; העובדה כי התקשר בבוקר האירוע לחברת הטובה של אורית, עדנה ביך, ואף לשرونה ומסר להן שאורית התאבדה; שרשת פעולותיו בבוקר האירוע, אשר עליה העיד כי מדובר היה בפעולות החורגות משגרתו הרגילה - בليل האירוע ישן בחדר השינה ואורית בסלון, כשבדרכו כלל המצב היה הפור; בבוקר האירוע התעורר באחור של מספר שעות, בעוד שבדרכו כלל היה רגיל למקום מוקדם מאוד; בבוקר האירוע העיר את ילדיו, הכין להם כריכים, ושלח אותם לבית הספר, בעוד שבדרכו כלל אורית הייתה עוזה זאת. לפיק נקבע כי:

"התמונה המצטירת עולה בקנה אחד עם מי שידע מוקדם בבוקר כי אשתו מתה ונתן להבין לכל מקורבי ולגורמים המוסדיים שהגיעו למקום כי מדובר בהתאבדות" (פס' 391 להכרעת הדין).

בהתאם לכך, נקבע כי המערער הוא זה שפייר כדורים וחפישות תרופות סביב אורית, במטרה לבים זираה של התאבדות, כפי שיפורט להלן.

104. המשקנה בדבר ביום זירת ההתאבדות נשמה על הריאות הנسبתיות הבאות: בסמיכות לאורית נמצאות חפישות ריקות רבות של תרופות, לרבות כדורי הרגעה כאמור; הרושם המיידי של כל מי שראה את גופת אורית בסמיכות לחפישות התרופות היה שאורית התאבדה כתוצאה מנטלתן; המערער עצמו קשר בין התרופות לבין מותה של אורית כאשר אמר לד"ר נפח כי אורות "קיבלה" את התרופות ביום שלפני מותה; הוכחת גינויו של המערער לכדורים בכלל ולכדורי הרגעה בפרט, ובכלל זה עדותה של אנטונינה, אמה של שרון, אשר העידה כי מסרה למערער מספר רב של כדורי הרגעה, לפי בקשתו, ובהתאם לסייעו השקרי שירדים באמצעות אסירים ביטחוניים.

עוד עמד בית המשפט, בהקשר זה, על חוסר התאמה בין ממצאי הזירה לבין הממצאים מנחתת הגוף. כן, כדורים מסווג "אסיבל" שנמצאו סביב גופתה של אורית, לא נמצא בגופה, ואף לא נמצא כל תרופה אחרת. נקבע כי

אף בדו"ח הנتيיה אין מצוי המצביע על התאבדות, כפי שיפורט בהמשך הדברים. בנוסף, לא נמצאה ראייה לכך שאורית עצמה קיבלה או רכשה כדורי הרגעה רבים. יודגש כי ביום זירת התאבדות והמסקנה בדבר פיזור הcadorsים עלי-ידי המערער, הייתה יסוד מרכזי בمسקנה שהמערער גרם למוותה של אורית בכוונת מכוון.

105. במסגרת בוחינת סיבות האפשרות בדבר התאבדותה של אורית, נשמעו בבית משפט קמא עדויות חברותה ובני משפחתה (כעשרה שנים לאחר אירוע מותה), ונקבע שאין ראייה לכך שהתקבונה לשלוות יד בנפשה, כל שכן באותו עיתוי שהדברים קרו. כך למשל, מעותות חברותה עדנה ביכון קליל'ה לדעולה כי בתקופה הסמוכה למותה, אורית הייתה מאושרת ושםחה נוכח קבלתה לעבודה חדשה; זאת ועוד, כפי שעולה מעדיות הוריה ואחיה, יומיים לפני מותה, אורית תכננה מסיבת הפטעה ליום נישואין הוריה, ועל כן נקבע כי התאבדות דזוקא אז, אינה אפשרות מסתברת; אף נקבע כי דבריה של אמה דבורה על אודות סיבות אפשריות לתאבדות (דיכאונה מהקשר הזוג עם המערער והعروתו של דב אביה על עודף המשקל ממנו סבלה) הם בגדר תובנות שבדייעבד; כמו כן, צוין כי אורית לא השaira מכתב המלמד על כוונת התאבדות.

קובצתה הממצאים השלישית

106. במסגרת קובצתה ממצאים זו, תוארו התנהגותו ומעשו של המערער לאחר מותה של אורית. בית המשפטקבע כי במהלך השבועה, המערער נעדר רבות מהדירה באופן בלוט, ושרונה ואביה נטלו את חפציו הילדים מהדירה; מיד לאחר השבועה, המערער ושני ילדיו עברו לדירותה של שרונה בתנניה; המערער הציג את שרונה להורי אורית כמתפלת של הילדים ושרונה שיתפה פעולה בעניין זה; מיד לאחר מותה של אורית, המערער העמיד את הדירה ב"גווה עופר" לממכר; התשלום המשמעותי הראשון שהמערער קיבל ממכירת הדירה היה בסך 40,000 דולר – סכום ההתחייבות לאביה של שרונה עבור הבית בפרדסיה.

107. עוד תואר כי המערער, בעצה אחת עם הוריה של אורית, קיבל החלטה להסתיר את דבר "התאבדות" ולומר שאורית נפטרה כתוצאה מ"מוות טבעי". כפי שעולה מעדיות ההורים, הסיבה לכך הייתה הרצון להסתיר מהילדים את האמת. ההחלטה הייתה לומר שאורית נפטרה מ"דום לב", אולם המערער שינה את סיפור הנסיבות, וכל מקורבי ידעו כי אורית נפטרה ממחלת הסרטן.

108. לבסוף נקבע כי במקביל לדו"ח הנטייה של אחר המות, שיפורט בהמשך, נערך על פי הנטען "דו"ח נטייה מזויף", שנשלח להוריה של אורית, אשר כאמור, לא הוזג לבית המשפט. על פי עדויות ההורים, דו"ח זה נרשם שסבירת המות היא "כשל לבבי" וכן נרשם "שנמצאו שרידים של כדורים לא מעולים". לעומת זאת, במסגרת הדו"ח המקורי לא נקבעה סיבת המוות, וממנו עולה שאורית לא נטלה כדורים שהביאו למוותה. בית המשפט המחויז למד מדו"ח מזויף" זה אשר כאמור לא הוזג בבית המשפט), על קיומה של "התערבות חיצונית", תוך הצגת מצג כוזב להורי אורית, כדי להקטין את הסיכון שיבדקו את נסיבות המוות. נקבע כי קיומו של הדו"ח המזויף, אשר נועד ליצור התאמה בין הממצאים הפטולוגיים לביןموقع הזרה בנושא הcadors, מסביר את המערער ישירות במעשה העבירה שייחס לו. יודגש כי דו"ח זה נעלם מבית ההורים לאחר פריצה שאירעה ביום, שבו נגנו מסמכים בלבד.

נקבע אפוא כי קיומו של דו"ח מזויף שנכתב ונשלח להורים, מתיישב עם מכלול הראיות הניסיוניות המצביעות על כך שמוותה של אורית לא נגרם כתוצאה מתאבדות, או מוות טבעי, אלא נגרם בעבירה.

909. במסגרת בחינת מגנון ההMETAה נסקרו בהכרעת הדין – הבדיקה הטוקסיקולוגית שנלקחה מ גופתה של אורית הMETAה הפטולוגית לאחר המוות; וכן בחינת האפשרות של מוות טבעי. אפרט את עיקרי הדברים שנקבעו להלן.

110. לאחר מותה, גופת אורית נותחה במכון לרפואה משפטית ודגימות מגופה נבדקו במכון לטוקסיקולוגיה. ד"ר ד' סנדhbיצה את הבדיקות הטוקסיקולוגיות ובסמו^ר ל'ך ערכה את חוות דעתה (ת/135). בעבר שנים, עם חידוש החקירה, ד"ר סנדה ערכה חוות דעת מלאימה, תוך הבירה על אודות שיטת הבדיקה (ת/136). הבדיקה נערכت בשני שלבים: בשלב הראשון, נעשית בדיקת סריקה ראשונית;发展阶段ב השני, נערכת בדיקת אימוט. הובהר כי ככל שבשתי הבדיקות מתקבלת תוצאה חיובית – רק אז יקבע ממצא פוזיטיבי בדבר הימצאות חומר מסוים בדגימות מהגוף. לעומת זאת, בהיעדר ממצא חיובי בבדיקה האימת, משמעות הדבר שאין כל חומר בדגימה, או שקרוב לוודאי שרמת הריכוז בחומר נמוכה ובבלתי קטלנית.

בעניינו נקבע שלא נמצא בגופה של אורית כל שרידי סמים או תרופות מקבוצות החומרים שנבדקו, לרבות תרופות משפחת ה"בנזודיאזפינים", הכוללת, בין היתר את התרופות "אסיבל", "ואליום", "ואבן", "בונדרומי" ו "היפנודורם". בית המשפט קיבל את חוות דעתה ואת עדותה של ד"ר סנדה בעניין זה כמקצועית ואמינה.

111. כמו כן, נדחתה טענת ההגנה כי מותה של אורית נגרם עקב צריכה רצונית של תרופה ה"היפנודורם", שבה החקירה אמה של אורית בזירה; ושאותה לא ניתן היה לגלו^תת בבדיקה מעבדתי^ת באוטה תקופה, לפני שנים רבות. בעוד, ד"ר סנדה אכן אישרה כי בעבר היה קשה יותר לזהות בבדיקה האימת את תרופה ה"היפנודורם", גם אם היה מדובר במין גבוה שלא, זאת לעומת תרופות ה"אסיבל" או ה"ואליום", שקל היה יותר לזהותם. לטענת ההגנה, אף שמדובר בסיבות נמוכה לקיומה של אפשרות זו, עולה ספק כי מדובר בהתאבדות ולא ברצח.

בית המשפט דחה את הטענה כאמור, משלטי סיבות: האחת, נקבע כי סיבב גופתה של אורית היו פזרות חפיסות ריקות רבות של תרופה ה"אסיבל", שתוצריה לא נמצא בגופה, וההגנה לא ערערה על דבריה הנחיצים של ד"ר סנדה בעניין זה. נקבע כי האפשרות שאורית צרכה במהלך דזוקא "היפנודורם", החומר שבשעתו היה קשה לזהות, ולא את שלל כדורי ה"אסיבל", שהיו ניתנים לזהות, ואשר אריזותיהם הריקות היו פזרות סיבה, אינה אפשרות הגיונית. השנייה, נקבע כי כלל הריאות הנסיבתיות שפורטו בעניינה של אורית מצביעות על כך כי מותה נגרם בעבירה, ולא בהתאבדות עקב בליעתן של תרופות כלשהן. לפיכך נקבע כי האפשרות שמותה של אורית נגרם ממין דזוקא של "היפנודורם" דזוקא, ולא מתרופות אחרות שהיו סיבה, אינה מעוררת ספק סביר שמא מותה נגרם מהתאבדות, להבדיל מעבירה.

112. בשלב זה, פונה בית המשפט המחו^ר לדון במצאי הבדיקה הפטולוגית שנערכה על-ידי ד"ר לוי, אשר ניתן את גופתה של אורית וערך את חוות הדעת בעניינה (ת/134). ד"ר לוי קבע כי סיבת המוות אינה ידועה, משום שלא נמצא נזקים חבלתיים; שינויים חולניים; וכן כי תוצאות הבדיקות הטוקסיקולוגיות הן שליליות. ד"ר לוי חזר על הדברים גם בעדו^תות בית המשפט, ובחרירתו הנגדית אף שלל גירמת חנק כסיבת מוות. בית המשפט אימץ את חוות הדעת וממצאייה. יצוין כי אף פרופ' היס, אישר את מסקנותו של ד"ר לוי, לפיה לא ניתן למדוד מהנטיחה על אודות סיבת המוות, אך הזכיר גם אפשרות שngrם למנוחה נזק שלא מותר סימני חבלה.

113. אשר לאפשרות שאורתה מטה מוגטבי, שהועלתה בסיכון ההגנה, נקבעו הדברים הבאים: אורית הייתה אישה צעירה ובריאה ולא נמצא כל סימן בנסיבות למוות טבעי; אמה של אורית העידה כי מצבה הרפואי של בתה היה תקין; והמערער לא העלה בשום שלב טענה לבעה בריאותית שמננה סבלה, אלא שב וטען כי התאבדה. לפיכך, בית המשפט אף דחה את האפשרות למוות טבעי פתאומי.

בסוף של יום, נקבע כי אף אם מנגן המות של אורית נותר בלתי מפוענה מהביקורת הרפואית, אין הדבר מונע את הקביעה כי המוות נגרם בעבירה.

עדותה של שרוןה

114. שרוןה הייתה עדה מרכזית במסגרת הוכחת האישום הראשון, בנוגע של אורית.

תחילה העידה על היכרותה עם המערער דרך העיתון "עלוני קשר". המערער סיפר לה שהוא גrown עם שני ילדים, והוא עובד בעבודה ביטחונית סודית. לאחר מספר שיחות, התפתח ביניהם קשר רומנטי והם הפלכו לבני זוג. לדבריה המערער היה אדם מרשים, הקנה לה ביטחון רב וגורם לה להתחייב בו. כמו כן סיפרה כי שבה את לב הוריה, ואביה ראה בו כבנו.

עוד סיפרה כי המערער נהג לשון בדירתה בנתניה, שבבעלות הוריה, וכי רק לאחר תקופה מסוימת סיפר לה שהיא עדין נשוי לאורית, שהיא דיאכונית, המטופלת בצדורים פסיכיאטריים ונוטה לדבר באופן תדר על התאבדות. המערער אמר לה שהוא רוצה לקחת את הילדים אליו מאחר שאורתה לא מטפלת בהם היטב. שרוןה העידה כי נתנה הסכמתה לכך והבינה שהוא "הולכת להיות אמא לעוד שני ילדים".

בקשר זה ציון, כי סמוך לאחר מותה של אורית, שרוןה הצהירה במסמך כי היא מתגוררת בדירה בנתניה, וכי במרץ 1993 נכנס לדירתה המערער "הידוע הציבור כבעל" (ת/6). בנוסף, אף המערער חתום על צהיר דומה, שלו נפרד מאשרתו ועבר לגור בדירה בנתניה, יחד עם בת זוגו שרון (ת/5). בפועל, היא והמערער נישאו בשנת 1995.

115. כן עלתה מעדותה על רכישת בית בפרדסיה על-ידי הוריה, לנוכח ההבנה שני ילדים יגورو איתם, לאחר גירושו, ומכאן עלה הצורך בבית גדול יותר. עוד העידה על התcheinובתו של המערער לאביה, כי לאחר גירושו מאורתה ומכירת דירותם, יתן לו 40,000 דולר בעבור הבית.

116. שרוןה אף סיפרה בעדותה על הגירושין מהמערער בשנת 1997 (ת/18), והעידה כי כשניקה את הבית בפרדסיה, לאחר שהמערער עזב, מצאה 5-6 חפיפות מלאות של כדורי הרגעה מוסתרות. כשדיברה עם אמה אנטונינה על כך, התגלה לה שהיא סיפקה למערער מדי פעם, לבקשתו, כדורי הרגעה, בתואנה שהוא רוצה להרדים את האסירים עליהם הוא שומר באבו-כביר. בהמשך עדותה, חזרה שרוןה על כך שמציאת התרופות העלתה בה את החשש שגם היא הייתה יכולה להיות קורבן של המערער, ושיתפה בכך את אמה, אך החליטה שלא לפנות למשטרה. לדבריה, הייתה לה "אינטואיציה" שהמערער רצח את אורית והיא קישרה לכך את מסירת התרופות למערער על-ידי אמה.

117. נקבע כי עדותה של שרונה הייתה מפורטתומה ימינה, והיא ענתה בפתוחות על כל שאלה שנשאלה. אף בחקירהה הנגדית חזרה על עיקרי גרסתה, והגנה לא הפריכה את דבריה. זאת ועוד, לטענותיה של שרונה מצא בית המשפט תימוכין במסמכים אוטנטיים. כך למשל, הייתה בת זוגו של המערער עוד לפני מות אורי, ציין במפורש בתצהורים של העדה ושל המערער כאמור (ת/5 ו-ת/6); וחלקו של המערער בעולתו של הבית בפרדסיה, בסכום של 40,000 דולר - הובטחה בצוואת הוריה של שרונה (ת/11 ו-ת/13).

118. בית המשפט אף התייחס לעדות אנטונינה, כმחזקת את עדותה של שרונה בסוגיות המחלוקת שהוזכרו, ובפרט בעניין בקשה המערער ממנה לחת לו כדורי "ואליהם" על מנת למהול אותו בכספי הקפה של האסירים עליהם שמר. אנטונינה אישרה כי אכן נתנה למערער מספר פעמים לבקשתו, לפני מותה של אורי, חפיפות כדורים, וזאת מידי 20-25 ימים, וחזרה על דבריה אף בחקירהה הנגדית, תוך שנקבע כי תשובהו היו עקבות ועדותה מהימנה.

119. אשר לטענה שגרסת שרונה עצבה על ידי תחקירני תוכנית "עובדה" – נקבע כי יש לדחותה. הודגש כי דבריה של שרונה מגובים כאמור במסמכים שנכתבו ב"זמן אמיתי" והחיש שלה כי המערער גرم למותה של אורי,علاה שנים רבות לפני תחקיר התוכנית "עובדה".

עדותה המערער

120. בהכרעת הדיון נסקרה גרסת המערער בשלושה נושאים מרכזיים, בהם התגלעה מחלוקת עובדתית: מערכת היחסים עם שרונה עד למותה של אורי; קניית הבית בפרדסיה; ויחסים המערער ושרונה לאחר מות אורי. אפרט את עיקרי הדברים להלן.

121. ראשית, המערער כפר בקיומה של מערכת יחסים זוגית בין לבי שרונה. לטענותו, התפתחה ביניהם ידידות בלבד, שבמהלכה שיתף את שרונה בקשריו; הוא נפגש עמה 2-3 פגישות בלבד; ורק פעם אחת פגש את הוריה.

בית המשפט קבע בעניין זה, כי יש להעדיף את עדות שרונה, שלפייה הייתה בת זוגו של המערער תקופה ארוכה לפני מות אורי, וכי כבר אז התגוררו השניים יחד בדירהה בנ庭ניה, גם אם לא בכל יום. בית המשפט דחה את טענת המערער כי שרונה שימשה "טלפון" בלבד לשימוש מצוקהו. טענותו שנפגשו באותה תקופה רק 2-3 פגישות, והופרכה ונסתירה על-ידי התצהיר שחתם עליו כאמור (ת/5).

122. שנית, אשר לקניית הבית בפרדסיה, נקבע כי היו בפי המערער מספר גרסאות. במסגרת תביעת הדיבה נגד תוכנית "עובדה", המערער טען כי אביה של שרונה הציע לו לקנות שטח אדמה בפרדסיה, והוא זה שננה לאחר מות אורי (ת/111). משהצג לו החזזה לרכישת הבית מנובמבר 1993, וזאת בחודשים לפני פטירת אורי, המערער השיב שלא רכש מאומה עם הוריה של שרונה. עדותו בבית המשפט, בחקירהו הראשית, מסר גרסה חדשה, ולפיה נתן אמן 40,000 דולר לאביה של שרונה, אלא שהכסף ניתן לאב כהלוואה, ולא קשר לדירה בפרדסיה. בחקירהה הנגדית, ולאחר שהצג בפניו תצהירו מחודש נובמבר 1996 (ת/15), שבו הצהיר כי את הכספי שקיבל ממיכרת דירתו הקודמת השקיע בבית בפרדסיה, עלתה מתשובותיו הסכמה שהכספי שנותן לאביה של שרונה היו "השקעה" ולא "הלוואה".

בית המשפט לא קיבל את גרסאותיו השונות של המערער בעניין זה וקבע את הממצאים הבאים: המערער היה מעורב בהכנות לקניית הבית בפרדסיה, שהוא ושותה היו אמורים לגור בו לכשתשולם בגיןתו; החוזה נחתם כחודשיים לפני מותה של אורית; המערער התחייב שלאחר הגירושן מנאות ומכירת הדירה בתל-אביב, הוא יתן 40,000 דולר לאביה של שרונה; לאחר מות אורית, המערער מכר את הדירה ונתן לאביה של שרונה את הסכום הנזכר; סכום זה לא ניתן כהלוואה, אלא כהשתתפות חלקית בעלות הבית; וכאשר המערער ושותה התגרשו, הוחזר למערער סכום כספי העולה על סכום השקעתו בבית (ת/16).

123. שלישי, נקבע כי לאחר מותה של אורית, המערער הציג את שרונה כ"אומנת" המטפלת בשני בניו, ועל כך גם העידו הוריה של אורית. ואולם, בעדותו בבית המשפט, המערער הכחיש זאת. בית המשפט דחה את גרסת המערער, וקבע כי מערכת היחסים הזוגית בין ובען שרונה החלה תקופה ארוכה לפני מותה של אורית, והמשיכה גם לאחר מותה. זאת ועוד, נקבע כי לאחר מות אורית, המערער עבר יחד עם בניו להתגורר בדירתה של שרונה בנתניה, ולאחר מכן עברו להתגורר בבית בפרדסיה, בסוף שנת 1994, שם התהנתנו כדת וכדין.

ההשוואה בין נסיבות מותה של ג'ני לבן נסיבות מותה של אורית בהכרעת הדיון

124. בית המשפט נתן בהכרעת דין משקל ראוי ממש לקבעה בדבר הדמיון העובדתי הרב בין שני אירופי המות, של ג'ני ושל אורית. נקבע כי יש תימוכין לחיזוק כל אחד משני האישומים בדרך של "עדות על שיטה". אסקור בקיצור את נקודות הדמיון בין שני המקרים להלן, כפי שפורטו בהכרעת הדיון.

125. המערער יזם היכרות רומנטית עם כל אחת מהקורבנות, לרבות מגורים משותפים, בעודו נשוי לאיישה אחרת, ונילח "חימם כפולים"; המערער הציג עצמו במרמה, בפני שתי הנשים, כאיש כוחות הביטחון המבצע משימות סודיותומיוחדות בארץ ו בחו"ל; התcheinות המערער להמשך המגורים עם האישה "השנייה" – התcheinות לתשלום כספי בקניית הבית בפרדסיה עבור מגוריו עם בת זוגו שרונה, וכן התcheinות בפני מריה שתעבור להתגורר עמו כבת זוגו בבית בקיבוץ איל; הקביעה כי לumaruer לא הייתה כל דרך לעמוד בהתcheinותיו כל עוד הייתה אשתו בחיים, ולכן היה לו מנייע כלכל' במות נשותו; שני המקרים טוען המערער כי הנשים שרצתו דייניות, מטופלות בצדדים פסיכיאטרים ובעלות נטייה אוביידנית.

126. עוד נקבע כי שתי הנשים מתו במהלך הלילה בביתן; לצד כל אחת מהגופות היו פזירים כדורים וחפיפות ריקות של תרופות שהותירו רושם שמדובר בהתאבדות; שני המקרים נקבע כי המערער ביום זירת התאבדות – למuaruer הייתה נגישה לכלורי הרגעה ולכדרוי שינה והוא קיבל תרופות במרמה, על יסוד טענת צב כי השימוש בתרופה הוא לצורך עבודתו הביטחונית – מאנטונינה קיבל כדורים לצורכי הרדמה אסירים ביטחוניים, וממריה קיבל סקולין לצורך חיסול מחלת בחו"ל.

127. נוסף על כן, שני המקרים נקבע כי המערער לא הגיע לאשתו עזרה ראשונה או טיפול_CNDRSH, והתקשר למ"א באיחור רב; ציינה אף התנגדותו של המערער לנtinyת הגוף; וחוסר ההתאמנה שנמצאה בין הממצאים בזירת האירוע לבין תוצאות הבדיקה הטוקסיקולוגית; זאת ועוד, בשני האירופים המערער התנהג באופן חריג במהלך השבעה ונעלם לפרק זמן אוחכים מביתו; המערער עבר לגור עם בת זוגו מיד לאחר השבעה; המערער הציג את בת זוגו, בשני המקרים, כמו ש"מטפלת" בילדיו וועזרת במטילות הבית; ובസוף אף שקריו של המערער בשני המקרים, על אודוט

נסיבות מותן של הנשים.

128. עוד נקבע כי "עדות על שיטה" מהוועה חיזוק אף בנושא משמעותי נוסף – גריםמת המותן באופן שאינו מותר סימן. צוין כי העובדה שהמערער חיפש למצא דרך למותנה של ג'ני ללא להותיר סימן, יש בה חיזוק נסיבתי לכך שמצא דרך לגרימת מותנה של אורית, גם אם הדרך המדוקת אינה ידועה. הודגש כי גם במקרה של ג'ני, דרך ההמתה הייתה נותרת עלומה אילולא עדותה של מריה, מאחר שהסקולין לא השאיר עקבות והדבר לא התגלה בנתיחה גופתה.

129. אשר על כן, בית המשפט המחווזי הרשייע את המערער בשתי עבירות רצח, כאמור, על יסוד המערך הניסיבתי שפורט לעיל, ועל יסוד הדמיון העובדתי שמצא בין שני המקרים.

גזר דין של בית המשפט המחווזי

130. ביום 24.7.2016, נגזר דין של המערער.

בבית המשפט המחווזי התייחס לראיות שהגשו הצדדים לעניין העונש. המאשימה הגישה את המרשם הפלילי של המערער (UBEIROOT ROCKSH), וכן את תצהיריו נפגעות העבירה ממפחחתה של ג'ני – האם שרה מורה-ילדים ובנותיה של ג'ני, רינת ושרית. צוין כי בענינה של אורית, האם בחרה שלא להגיש תצהיר נפגע עבירה וביקשה מהמאשימה למסור דברים בשמה, כפי שיפורט להלן.

131. מהצהרות נפגעות העבירה עולה כי קטילת חייה של ג'ני על-ידי המערער הותירה את בני המשפחה בצלע עמוק ושבורן לב קשה. בני המשפחה נפגעו הן רגשית והן כלכלית. אמה של ג'ני תיארה בדבירה את מצבה הקשה של המשפחה, אשר עברה "שבעה מדורי גיהנום" עד אשר פוענחה הפרשה והמערער הועמד לדין. כתוצאה מהטרגדיה שפקדה את המשפחה, מצבם הביריאוטי של ההורים הידרדר. האם הדגישה כי מצבה הנפשי קשה, ובונוסף כי נגרם למושפה נזק כלכלי, בין היתר, בעקבות הסכסוך על אודות דירת המשפחה ביפו, כפי שיפורט לעיל.

132. בתחום הבכורה של ג'ני, רינת, התייחסה הנו לתקופה הקשה שבמהלכה המערער התגורר בבית בקיבוץ, עובר לרצח אמה, והן נזקם הקשים שנגרמו לה כתוצאה מקטילת חי אמה על-ידי המערער. רינת תיארה את החוויה הטראומטית בעבריה, ואת העובדה כי התמודדה עם חרדות ונזקקה בשל כך לטיפול רפואי. כמו כן, תיארה כי התנהגוותו של המערער הותירה בה צלקות נפשיות עוד מתקופת ילדותה, שהלכו והתעצמו לאחר הרצח. היא ואחותה נותרו יתומות בגיל "קריטי" וכל עולמן חרב עליהם. רינת סיירה כי במשך הזמן נשאה ובתה נשאת את שמה של ג'ני, אך לצד האושר מלواتו אותה תחשות של בדידות ועצבות, וחסרונה של אמה מORGASH בחיה.

בתה הצעירה של ג'ני, שרית, תיארה אף היא את יולדותה הקשה במהלך המערער, עוד לפני רצח אמה. היא הדגישה כי נפשה נותרה פגועה בעוצמה רבה וכי לעולם לא תחלים מהצלקת שהותיר בה המערער, אשר נטל את חי אמה.

133. בעניינה של אורית, מסרה המאשימה את הדברים בשם אמה, דברה דורון. היא תיארה כי מצבה הנפשי קשה ומורכב, במיוחד לאחר מתן הכרעת הדין בעניין המערער. כמו כן, הopsisה כי היא ובעה נושאים בנintel גדול בנסיבות של המערער ושל אורית, בני וудי, ש מבחינתם הם הזיכרון האחרון לבתם. האם הדגישה כי הם מצויים כל העת בדיימה רגשית קשה,abisaim לשם לב לקשר המתמשך של הבנים עם אביהם המערער.

134. סגוריו של המערער הודיעו כי לא יטנו לעונש, והביאו בפני בית המשפט המחוזי את עמדתו כי הוא עומד על חפותו.

135. באזור הדין הוגש עקרון קדשות החיים, אשר בהתאם לו נזרת ההלכה לפיה, מי שהורשע במספר מעשי רצח ידוע לעונשי מאסר עולם המctrbutrim זה זהה. נקבע כי מדובר בשני מעשי רצח נפרדים, בנסיבות שונות, שבוצעו בהפרש זמני ניכר (כ-15 שנים), ובכל אחד מהמעשים קטל המערער את חייה של בת זוגו באותה עת והביא להרס של שתי משפחות.

136. לעניין החוב בפיצויים, נקבע כי השיעור שיש לחייב בו את המערער הוא השיעור המרבי שבוחוק, לגבי כל אחת משתי עבירות הרצח, היינו 258,000 ש"ח לקובנות כל אחת מהעבירות. נקבע כי שתי בנותיה של ג'ני וכן שני בנייה של אורית יקבלו את חלק הארי של סכום הפיצויים, וכי את שאר הסכום יקבלו הוריה של אורית והוריה של ג'ני. לפיך המערער חייב בתשלום פיצויים לפי החלוקה הבאה: 230,000 ש"ח לבניה של אורית, בני וудי, בחלוקת שווים; 28,000 ש"ח להוריה של אורית; 230,000 ש"ח לבנותיה של ג'ני, רינת ושרית, בחלוקת שווים; 28,000 ש"ח להוריה של ג'ני.

בסוף יום, הוטלו על המערער, כאמור, שני מאסרי עולם מctrbutrim, ותשלום פיצויים בסכום כולל של 516,000 ש"ח למשפחות המנוחות.

טענות המערער בערעור

137. הערעור שלפנינו מופנה כלפי הרשות המערער. לטענתו, יש להורות על זיכוי מעבירות הרצח שבנה הורשע, הן בעניינה של ג'ני והן בעניינה של אורית, בין היתר, בשל הידוח של "קורפוס דליקטי", ובמילים אחרות, נתען שלא בוצעו עבירות פליליות של רצח, כפי שיפורט להלן.

138. אשר לאישום הראשון בעניינה של אורית, המערער טוען כי לא הוכח שמותה של אורית נגרם כתוצאה מעבירה פלילתית, על-ידי אדם כלשהו בכלל, ועל-ידי המערער בפרט. בהקשר זה נתען כי לאחר מותה של אורית בשנת 1994 לא התקיימה חקירת משטרת, וככל שהוא תיק חקירת מותה הרי שהוא בוער. בנסיבות אלה, ישנו קושי מובנה לבסס ממצאים עובדיים על עדויות העדים, מעבר לספק סביר.

בהתיחס למנגנון ההמתה נתען, כי המשיבה נמנעה מהצבע על תרחיש עובדתי כלשהו, וכל שנטען על ידה הוא כי המערער מיתת אורית בדרך שאינה יודעה לה ואינה מותירה סימן. לטענת המערער, בית משפט קמא

התיחס באופן שגוי לקושי זה, בדבר היעדר הוכחה ברורה ביחס למנגנון המוות, תוך השוואה מוטעית לפרשת רוניון. לפי הטענה, היעדר הסבר בחומר הדעת הפטולוגית למנגנון ההמתה, מהוות ראייה פוזיטיבית מצאה. בהקשר זה המערער טען כי סיבת המוות של אוריית הוצאה "מוות טבעי", מסיבה שאינה ידועה.

אשר לתרחיש התאבדות שהוצע, המערער טען כי אין מחלוקת על כך שב חדר בו נמצאה אוריית, נמצאו חפיפות כדורים של תרופות ששיכות למשפחחת "הבן-זิดיאזפינים" (וביניהן תרופה "אסיבל"). עם זאת, בבדיקה הסריקה הראשונה נמצאו ממצאים חיוביים לקבוצת התרופות הנזכרת, אף שבבדיקה השנייה, לא נמצאו ממצאים כאמור. בנוספּ נתען, כי ד"ר סנדה הבהירה שישנם חומרים כמו "היפנודורם", אשר קשה לזיהותם, ואף אם הם נמצאים בגוף ברמות גבירותיות, הם לא היו מזוהים בבדיקה השנייה. לפיכך נתען כי לו היה בגופה של אוריית מיןון קטלני של "היפנודורם", והוא התאבדה באמצעות נתילת התרופות, הדבר לא היה מתגלה. לאור העובדה כי כדורים אלו נמצאו בחדר בו נמצאה גופתה של אוריית, הרי שתתרחיש זה אפשרי.

בקשר זה נתען כי יתרון השתמשה ב"אסיבל" כתרופה הרגעה בתקופה שלפני המוות, ולכן הבדיקה הראשונה הייתה חיובית, וביליל האירוע עצמו נטלה כמות קטלנית של כדורי "היפנודורם". לפי הטענה, בית המשפט קמא שגה כאשר נסמן על קביעותו בעניין זה על יום האירוע, ועל כך שתוצאותיו ה"אסיבל" לא נמצאו בגופתה של אוריית, מפני שיש לבחון את הדברים גם בהינתן התרחיש לפיו המערער לא ביום את זירת התאבדות.

עוד נתען בעניין זה כי אין כל סתייה בין חפיפות התרופות שנתגלו בחדר לבין תוצאות הבדיקות הטוקסיקולוגיות, שהרי יש אינדיקציה חיובית לכך שבגופה של אוריית היו תוצרים של "אסיבל" בכמות לא קטלנית. לפיכך, הקביעה כי המערער פיזר את חפיפות התרופות הריקות חלק מפעולתו ביום זירת התאבדות, אין לה על מה להתבסס.

אשר לנגישותו של המערער לכורים, נתען כי לא ניתן להאמין לעדותה של אנטונינה בעניין מתן התרופות למערער. לפי הטענה, מדובר ב"סיפור בדיוני" של עדות בעל עניין חזק להפללת המערער, אשר עליה לאחר ששוחחה רבות עם עדים אחרים בפרשה, לרבות תחקירני תכנית "עובדה".

אשר למצבה הנפשי של אוריית עובר למוותה, המערער טען כי בית משפט קמא שגה בפרשנות שנתן לעדויות העדים בעניין זה. מניתוח העדויות עולה במפורש כי אוריית הייתה אישה סגורה, נטולת חברים, ללא שמחת חיים, אשר התמודדה עם דמיון עצמי נמוך, קשיים כלכליים, קשיים ממשמעותיים בהתחומות עם הילדים, ובעיקר, חששה מקריסת מערכת היחסים עם המערער, בו הייתה תלולה. כן נתען כי בית משפט קמא אף לא התמודד כראוי עם עדויות הוריה של אוריית - כך למשל העיד האב דב דורונקי הוא חושב שהumaruer לא היה מעורב במקרים או ריות, וכי היא התאבדה עקב מועקה נפשית. עוד העיד האב, כי המערער מעולם לא פגע באוריית לרעה.

בנוספּ, נתען כי לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי ממש, הן לגבי כמות החפיפות שהיו בזירה והן לגבי תוכנן, בהתבסס על עדותה של דבורה דורון, אמה של אוריית, אשר הייתה מצויה במצב נפשי קשה בזירה, ואשר עדותה נמסרה כעשרים שנה לאחר האירוע.

כך נתען אף ביחס לעדותו של ד"ר נפח, הרופא שהגיע לزيارة האירוע, ואשר ניתנה מרוחק של עשרים שנה. עד זה נדרש לשחזר את זכרונו בהסתמך על דו"ח קצר שרשם בכתב יד לא קראי ביום האירוע. בנוסף העיד כי משהגע למקום היה שם אדם אחד בלבד, בעוד שאין מחלוקת כי גם המערער וגם אביה של אורית היו באותו מקום באותה שעה.

המעערער אף חילק על קביעת בית משפט קמא, ולפיה הוגש המיידי של העדים שהיו במקום היה שאורית התאבדה כתוצאה מננטילת כדורים. נתען כי ד"ר נפח דווקא לא התרשם שהמנוחה התאבדה כתוצאה מננטילת כדורים, ועודתו בענין זה הייתה ניטרלית והתייחסה למצאים הפיזיים בזירה. בנוסף העיד כי אין יכול לשלוול שהميدע בענין נטילת התרופות נאמר לו כעדות שמוועה מפי הפרמדיק שהגיע למקום (ולא היה עד במשפט).

אשר לשאלת עיתוי הזעקה אński מד"א על-ידי המערער, נתען כי המערער התקשר למד"א לפני התקשרותו לאביה של אורית. על פי דו"ח מד"א (ת/3), הקראיה אליהם הגיעו בשעה 07:37, ואנשי מד"א הגיעו למקום בשעה 07:48. כיוון שההוריה של אורית לא העידו כי המערער התקשר למד"א בנסיבותם, הרי שעולה שהמעערער התקשר למד"א לפני שההוריה הגיעו למקום, כפי שאף טען המערער עצמו.

בהתייחס לקביעות בית משפט קמא ביחס לאיורים שבבוקר يوم המות, כי פעולותיו של המערער היו חריגות, טען המערער כי אין מדובר בחרגונות כה גדולה. ראשית, במהלך המשפט, נשמעו מספר עדויות כי בשל נחירותו של המערער, בני הזוג נחגו לשון לילות רבים בנפרד, כאשר אחד מהם ישן בסלון והשני בחדר השינה. שנית, ביחס לבדיקה שהמעערער לא ערך בגופה של אורית בטרם הזעיק את מד"א, נתען כי באותה עת המערער היה בחור צעיר, כבן 32, ללא כל ניסיון או רקע רפואי, והעובדה כי נכשל מהבחן באופן מיידי בכך שאורית מוטלת על הספה ללא רוח חיים, תוך שッשב שהיא ישנה, אפשרית בהחלט.

עוד טען המערער, כי בגין קביעות בית משפט קמא כי יחסיו עם אורית עברו למותה היו רעוים, מערכת היחסים ביניהם הייתה תקינה לחליות. זאת ועוד, המערער שלל את הקביעה לפיה ניהל מערכת יחסים זוגית כפולה עם אורית ועם שרונה במקביל. לטענתו, אמנם הכיר את שרונה לפני מות אורית, אך היחסים הרומנטיים ביניהם החלו רק לאחר מותה. אשר לkaniyet הבית בפרדסיה, והתחייבתו הכספית לאביה של שרונה בענין זה, המערער טען כי גם מעורבותו בענין זה הchallenge רק לאחר מות אורית.

המעערער אף השיג על עדותה של אחותו, בת שבע יגר, וטען כי היא עדה מוטה, שאף התראיינה לתוכנית "עובדת" השנייה, ששודרה בעיצומו של הליך שמייעת הראיות. בנוסף, נתען כי אף עדותה של עדנה ביך, לא ניתן ללמידה על מערכת יחסים רעועה בין לבני אורית.

עוד טען המערער, כי לא ניתן לקבוע מממצאים על סמן עדותה של שרונה. לטענותו, בית משפט קמא התעלם מפגמים בעדותה, מחוסר האובייקטיביות שלה, ואף לא ניתן משקל לשנאתה העזה כלפיו, כמו שהתلون עליה בלשכת הרווחה כי התעללה בבניו. לפיכך טען כי לשרונה יש מניע ברור לפגוע בו. בנוסף, נתען כי עדותה זההה על-ידי תחקיר ושידור תכנית "עובדת", ואף הושפעה מחשיפתה לעדים ועדויות הקשורים לאיושם בענינה של ג'ני.

בנוסף טען, כי לא היה לו מניע כלכלי לרצח. לפתחו רבצה משכנתא בשווי של 21,000 ש"ח, אשר אינם מהווים

"מניע" לרצח. המערער יכול היה להתרשם מאורית והיה נותר עם זכויות כלכליות שוות לאלו שקיבל לאחר מותה.

אשר לקביעה בדבר היעלמותו של המערער במהלך השבועה על אורית, נטען כי בעניין זה יש להעדיף את עדותה של דבורה דורון, אשר העידה כי המערער שהה בכל ימות השבועה בבית, למעט יום אחד.

אשר לטענה בדבר "דו"ח הנtinyה המפוברק", המערער הדגיש כי קיומו של הדו"ח לא הוכח ברמה הנדרשת במשפט פלילי. קביעתו המשתמעת של בית משפט קמא לפיה המערער אחראי לדו"ח זה ולתוכנו, וכן כי פרץ לבית הוריה של אורית בשנת 2010 וגביו ממשם מסמכים, לרבות את הדו"ח המפוברק – אינה מבוססת ושגوية. עניין זה לא הוזכר בכתב האישום ולא היה מקום לקבוע לגביו ממצאים. מעודתו של זיו דורון, אחיה של אורית, עולה כי יתכן והוריו התבבלו בין תעוזת הפטירה שמשרדי הבריאות הנפיק לבין דו"ח של המכון לרפואה משפטית. כמו כן נטען, כי העובדה שהעד לא ذכר שהוריו הראו לו דו"ח זהה, בו נרשם סיסבת המות היא "כשל לבבי" והוזכרו בו "כדרים לא מעוכלים", מעמידה בספק את טיב זיכרונות של ההורים בחלוף עשרים שנים.

לבסוף, המערער טוען כי אביה של אורית הוא זה שיזם את הרעיון לפיו תציג מחלת הסרטן כסיבת מותה של אורית. הוריה של אורית העידו, כי לאחר המוות, ומשלא הייתה סיבה ברורה למותה (למרות שהם סברו כי מדובר בתאבדות), התקבלה החלטה משותפת ביןם ובין המערער, לפיה יספרו כי מותה של אורית נגרם כתוצאה ממחלה. ההחלטה זו נועדה להקל על הילדים, וכיידם למנוע מהם את המחשבה שאם עזבה אותם מרצונה, והתאבדה.

139. אשר לאיושם השני בעניינה של ג'ני, המערער טוען במספר מישורים.

ראשית, התיחס לתחביבים שאירעו עובר למותה של ג'ני (מצבה הרפואי וסיבת המוות, הטענות על הספקת "הסקולין" על-ידי מריה וכן המסמכים המשפטיים); שנית,התיחס לשני הספרורים החלופים שהיו בהם כדי להסביר את מותה של ג'ני (הפסיקות הנשימה וההתאבדות); שלישיית, טוען נגד הממצאים שנקבעו ביחס ליום המוות עצמו (ביום זירת התאבדות וההתנהלות מול מד"א בשיחה הטלפונית); רביעית, התיחס להתנהגותו לאחר מותה של ג'ני (גרסאותיו על כך שג'ני התאבדה, והצואאה ההדידית); חמישית, התיחס לנושאים שונים (עקרון הסוביודיצה, וטענות בדבר התנאים בהם העיד). הכל כפי שיפורט להלן.

140. לטענת הגנה, מחומר הראיות עולה כי התרחש הרפואי הסביר ביותר והוא שמוותה של ג'ני התרחש באופן טבעי, ולכל הפחות, כי מדובר בתאבדות אפשרי. לפי הטענה, בית משפט קמא התעלם מראיתות רבות בתיק מהן עולה כי לאחר השנים, כמו גם בשבועות ובימים שלפני מותה, ג'ני חשה ברע. כך למשל, ביום 11.7.2009, בו ג'ני פונתה באמבולנס לבית החולים "מאר" בכפר סבא. המשיבה אמונה לא חלקה על אירוע זה, אלא סבירה שהתסמים של ג'ני נגרמו בכך שהוא המערער הזריק לה מינון נמוך של סקולין. הגנה כפירה בכך וטענה שמדובר בתסמים הקשורים באופן אותנטי למצבה הרפואי של ג'ני, ואון לקבע כי המערער קשור בהופעתם.

אשר לסיבת מותה של ג'ני – הגנה הסתמכה על חוות דעתו הראשונה של פרופ'ysis (ת/37), שהעיד מטעם הטענה, וטענה כי דבריו מבוססים את האפשרות המשמשת של ג'ני מטה כתוצאה מהפרעת קצב לב. נטען כי מדובר בעמדת רפואי ולא בהשערה או באפשרות תיאורטיבית. ואולם, כיוון שהפרעת קצב" אינה מותירה סימנים פיזיים בגופה, לא ניתן לקבוע כי מדובר במסקנה חד משמעותית, אך לטענת הגנה, זו האפשרות הסבירה ביותר מבחינה רפואית למותה

טבעי. אף פרופ' אלדר, מומחה ההגנה, אשר עמד על ממצא נסף, ER – חיזק את הסברת הדבר בדבר מות טبعי כתוצאה מ"הפרעת קצב". הממצא מצביע על כך שייתכן שהגנה נפטרה כתוצאה מהפרעת קצב קטלנית מסווג "פרופור חדרים", על רקע ER, והדברים עולים בקנה אחד עם התזה שהוצגה על ידי פרופ' היס.

עוד השיגה ההגנה על מסקנת בית משפט קמא ביחס למשקל הרוב שיש להעניק לעדות מריה, ועל כך שעדותה נמצאה מהימנה. לפי הטענה, עדותה טוענה סיוע ממספר סיבות: מריה נחקרה בפרשה כשותפה של המערער לרציחת ג'ני; בעת שנחקרה, סבירה שהמערער מנסה "להפיל" את תיק הרצח עליה; גרסתה של מריה בעניין הסקלון סופרת לאחר שסבירה שיש ראיות פורנציית, הן לכך שהגינה נרצחה והן לכך שהמערער עירב אותה ברצח. סבירה זו הייתה מבוססת על שקרים שמסרו לה חוקיות המשטרה, ובית משפט קמא לא מצא פגם בהתנהלות זו; מריה סיפרה על אודוטה ה"סקולין" רק בחקירתה השלישייה, ולכן מדובר ב"גרסה כבושה".

ההגנה אף השיגה על עדותה של פאולינה, וטענה כי גרסתה אינה תומכת בטענת מריה בדבר מסירתה ה"סקולין" למערער. בחקירהה הראשונה במשטרה, פאולינה שללה את האפשרות שמריה התייעצה איתה בנוגע לזכרו קונקרטי של המערער לחסל אדם מבלי שהדבר יתגלה, והדגישה כי היה מדובר בשיחה כללית על האפשרות לגרומו למוות של אדם באמצעות "סקולין", ולא בתיחס לאדם ספציפי. בנוסף טען כי זכרונה של פאולינה התעצב בעקבות מספר חקירות מנוחות והשפעתן הלוחצת של חוקרי המשטרה, ולפיכך עדותה מכילה "זכרון שוויא".

ההגנה הוסיפה וטענה על אודוטות סתיות בין גרסאותיהן של פאולינה ומריה, אשר מחלישות את קביעת בית משפט קמא שעודותה של פאולינה מוכיחות את גרסתה של מריה. כך למשל, בעדויותיה במשטרה ובבית המשפט מריה טענה כי מטרת החיסול הייתה מחביל שהתגורר באלה"ב. לעומת זאת, פאולינה טענה בעדויותיה כי מריה סיפרה לה שהמערער ציר לחסל מאפיינר בקולומביא; סתייה נוספת קשורה במספר השיחות שהתקיימו בינויה – מריה טענה כי מדובר בשיחה אחת בלבד, ואילו פאולינה טענה כי היו שתי שיחות בעניין זה; סתייה אחרת קשורה למטען חומר ה"סקולין" – מריה טענה כי לאור אופי משימת החיסול, הן חשבו שהזרקת החומר לשරיר מתאימה יותר, ואילו פאולינה זכרה כי הן דיברו על מטען החומר דרך הפה.

בטענת ההגנה, הסתיות בין גרסאותיהן של השתיים, מוכיחות את החשש המשמעותי שמריה המציאה את השיחה בין וביין פאולינה, בה התייעכו השתיים על חומרים המתאיםם עבור משימתו של המערער.

אשר לבני, נטען כי עדותו ביחס לשיחת הטלפון שקיים עם מריה, במסגרתה אמר לה כי אביו בחו"ל – הייתה מעורפלת ולא ברורה. לפי הטענה, במהלך חקירתו הראשית, שופטי הרכב חקרו את בני "חקירה נגדית" קשה, שגרמה לו להיעיד עדות לא מדוקיקת, ואשר לא נמסרה על-ידי בחקירותיו במשטרה. ההגנה הדגישה בהקשר זה כי בני נחקר במשטרה כ-3 שנים לאחר האירועים, והיעיד בבית משפט קמא כ-5 שנים לאחר האירועים.

עוד טענה ההגנה כי בית משפט קמא שגה בפרשנותו את המסמכים המשפטיים שהכין המערער. נטען כי אין מחלוקת שהמערער השקיע כספים רבים בבית בקיבוץ, וחחש כי השקעתו תרד לטמיון (במקרה של פרידה או מות). כך יש להוסיף את הסכום הקשה ששרר בין המערער וג'ני לבין הקיבוץ. מצב דברים זה מסביר את אסופת המסמכים המשפטיים שערכו המערער וג'ני, בניסיון לגיטימי של המערער להבטיח את זכויותיו ואת זכויות ילדיו. בהקשר זה ההגנה טענה מספר טענות:

ראשית, המערער וג'ני ערכו את המסמכים המשפטיים עוד בחודש אוגוסט 2007, כשנתיים לפני מותה של ג'ני, וכן הטענה לפיה ערכית המסמכים המשפטיים קשורה לכינסה של מריה לדירה בקיבוץ בשנת 2009 ("למלוך") שבו היה נתן המערער, אינה מבוססת. שנית, מסקנת בית משפט קמא לפיה ערכית המסמכים המשפטיים משמעותה הינה תכונן להמתת ג'ני, שגוייה. נטען כי המסקנה הסבירה ביותר לעריכת מסמכים אלה, קשורה ברצונם של הצדדים לעגן את זכויותיהם, כפי שעושים זוגות רבים בישראל, וודאי זוג הנמצא במצב משפטי מורכב כפי שהוא בו המערער וג'ני. שלישי, נטען כי הליך "שיור" הדירות בקיבוץ טרם הסתיים במועד בו ג'ני נפטרה, וכן עם מותה, לא קמה לumaruer כל הזכות בבית המשפט שלהם. לפיכך, נטען כי לumaruer לא היה כל אינטרס כלכלי לגרום למותה של ג'ני.

141. אשר לקביעת בית משפט קמא, לפיה המערער הclin שני סיפורים המסבירים את מותה של ג'ני, טענה ההגנה את הטיעונים הבאים: ראשית, לעניין הפסוקות הנשימה, נטען כי קיימות עדויות רבות לכך שה'ני לא הייתה בקיון הבריאות לפני מותה. בנוסף לכך, המערער הוא זה שהצביע על הפסוקות הנשימה, ואין כל ראייה הסותרת טענה זו או שוללת אותה. שנית, נטען כי קביעות בית משפט קמא על כך שהumaruer טווה תכנית מתוכננת לבניית תזה מקבילה למותה של ג'ני, מבוססת על ראיות דלות ולא מהימנות.

142. אשר למצאים ביחס ליום המוות עצמו – ההגנה טענה כי לא הוכחxCmo הנסיבות שהיו בזירת האירוע, מספר החפישות הריקות, ומה היה מיקומן. במצב דברים זה, נטען כי לא ניתן לקבוע מוצא כלשהו ביחס לזמן זירת התאבדות, והקביעה בעניין זה היא מופרcta.

ביחס לשיחת עם מד"א – נטען כי אין מחלוקת על כך שהumaruer לא ביצע את ההוראות שקיבל בשיחה הטלפוןית עמו (ג'ני לא הודה לרצפה, והumaruer ובניו לא התחלפו בביטוי פעולהיה). ואולם, מדובר בסיטואציה מורכבת וקשה, בעודumaruer עומד בפניו אשתו שאינה מגיבה, הוא אובד עצות ונמצא תחת לחץ עצום, וכן אין להסיק מכך מסקנות קשות ומרחיקות לכת, כפי שהסיק בית משפט קמא.

בנוסף, ביחס לשיחת ביצוע השיחה למד"א, נטען כי לא ניתן לשולב שהumaruer שגה בהערכת הזמן ממשמר כי מצא את ג'ני בשעה 08:00 בוקר, וככל הנראה הדבר היה קרוב יותר לזמן ביצוע השיחה למד"א, בשעה 09:09. לפי הטענה, בית משפט קמא שגה משים משקל בעניין זה לחובתumaruer.

143. ביחס למצאים בדבר התנהגותumaruer לאחר מותה של ג'ני – ההגנה טענה כי אין פער גדול בין גרסאותumaruer ביחס לאפשרות שה'ני התאבדה. לפי הטענה,umaruer רק העלה חשש, ומדובר לא ציין ואופן וודאי כי הוא בטוח שה'ני התאבדה.

אשר להחותמת בנותיה של ג'ני ובינוי על מסמכים הקשורים לצוואה ההדידית –umaruer אינו חולק על כך, והוא כופר בכך שהבנות לא הבינו את משמעות חתימתן. נטען כי בנותיה של ג'ני לא היו קטינות וחזקת עליהן שלא היו חותמות על מסמך שאין מבינות את משמעותן.

144. נוסף על כך, ההגנה טענה כי בתיק זה הופר עקרון הסוביידיצה, וכי בית משפט קמא לא דן באפשרות הממשית להשפעה ולזיהום עדויות העדים בתיק על ידי התקשרות. לפי הטענה, בעקבות החד התקשרותי העצום בפרשה, על בית

המשפט היה לנ��וט משנה זהירות לגבי המשקל הרב שנתן לעדותם של עדים שנמסרה שניים לאחר קרות האירועים, ובוודאי שהושפעה מועצתמתה הרבה של תוכנית "עובדת".

לקראת סיום, ההגנה השיגה על תנאי עדותו של המערער, אשר העיד יום אחר יום, ללא מנוחה, ובחולף שנים ארוכות לאחר האירועים. בנוסף נטען כי עדותו נבנהה ב"משכפיים מחמירות" ונקבע כי הוא שקר פעמי אחר פעם. בנסיבות אלו, של ריבוי עובדות בתיק, ועודתו על אירועים שהתרחשו שנים קודם לכן, ניתן כי סביר שייהו בעדותיו אידיוקים.

לאור כל האמור לעיל, המערער טען כי יש להורות על זיכוי מעבירות הרצח.

145. יצוין, כי מספר שבועות לאחר הדיון בערעור, המערער שלח טיעונים נוספים בכתב-ידו. לפנים משורת הדיון, קיבלנו תוספת טיעונים זו, ואלו הועברו לידיעת הצדדים האחרים בתיק זה, וניתנה להם אפשרות להתייחס לטיעונים אלו.

טענות המשפט בערעור

146. אשר לאישום הראשון בעניינה של אורית, המשפט, תמכה את יתדותה בהכרעת דין של בית המשפט המחוזי, תוך שהתבססה בטיעוניה על מכלול ראיות נסיבותיות, אשר לטענתה מובילות למסקנה אחת ויחידה, ולפיה המערער תכנן והוציא אל הפועל את תכניתו לרצוח את אורית ממוניים רומנים וככלליים. נטען כי המערער, אשר היה בקשר רומנטי מקביל עם שרון, מצא "פתרון קסם" ברצחתה של אורית – מעשה שזכה אותו ברוח כלכלי ממשמעות, ואייפשר לו לעמוד בהתחזיותו הכלכלית כלפי שרון ומשפחתה. בנוסף, מעשה הרצח "פתר" למערער, באופן מיידי, את חוסר הנחות שבניהול קשר רומנטי כפול ויתר את הצורך בהליך גירושין אורך, שבמסופו עלול היה להינזק עוד יותר מבחינה כלכלית ואף להיוותר ללא ידיו.

המשפט טענה, כי אף בהתאם לקביעת בית המשפט המחוזי, זירת מוותה של אורית ביום צירת התאבדות לאור חפישות הcadavers הופיעו ליד גופתה, ואשר בין היתר סיבת מוותה של אורית אין כל קשר. בנוסף ניתן כי ביום מוותה של אורית, המערער התמהמה זמן ממושך עד שהזעיק את כוחות ההצלה, ולמעשה מנע מאורית טיפול רפואי חיים. עוד נטען, כי אף התנהגוו של המערער מיד לאחר מות אורית, משלימה את התמונה הראיתית נגדו – העובדה שעבר לגור באופן מיידי עם שרון; סילוק המשכנתא ומכירת הדירה המשותפת; ותשולם ההתחייבות הכספיות להוריה של שרון.

אשר למנגנון ההמתה, טענה המשפט כי אין בחסר העובדתי בעניין זה כדי לפגום בתמונה הראיתית, וזאת על דרך של "עדות על שיטה". לפי הטענה, המערער הצליח לרצוח את שתי נשויות בשיטת רצח מוסווית, אשר אינה מותירה חותם בגופה. במקרה של ג'ני, המשפט הצליחה לגלוות את שיטת ההמתה בזכות עדותה של מריה. ללא עדותה, המערער היהצליח להסתיר את שיטת הרצח גם באישום השני. משכך ניתן כי העדות על השיטה בעניינה של ג'ני מהוות חיזוק ממשמעותו יכולתו של המערער לגרום לממותה של אורית באופן שאינו מותיר סימן.

לענין ההשוויה לפרשת רוני רון, טענה המשיבה כי בית משפט קמא צדק במסקנותו כי בהתאם לנפקד בפרשא האמורה, אין קושי בהכרעה בשאלת אם עבירה פלילית אכן התרכזה בענייננו, בהסתמך על ראיות נסיבותיות בלבד. וכי גם בפרשת רוני רון המשיבה התמודדה עם חסר ראיית ממשמעות והוא מגנון ההמתה.

משכך נטען כי אף בענייננו, החסר העובדתי הנוגע למנגנון ההמתה אינו פוגם במסקנה המרשיעה, לפיה לערער היה מניע לרצוח את אורת, הוא נקט במשி הכנה ברורים, ביום את זירת המוות באופן שתואם את מעשי הಹנה, ופועל לטשטש את עקבותיו לאחר הרצח. אך מתווספת יכולתו המוחחת של המערער להמית אדם מבלי להוותר סימן, והדמיון הרב לנטיות רציחתה של ג'ני.

74. אשר לאישום השני בעניינה של ג'ני, המשיבה תיארה את "ראית הזהב" בדבר עדות מריה, אשר הודתה כי המערער ביקש את עצמה על תרופה שניית לרצוח באמצעותה אדם שלא שחדבר יותר סימנים פורנזים. זאת, כביכול, לצורך מבצע חיסול של מחבל, בתנאי משקל וגיל הדומים לשלה ג'ני, שעליו לבצע במסגרת עבודתו הביטחונית הסודית. מריה העידה כי התיעצה עם חברתה המודيمة, ד"ר פאולינה, שגם העידה על קר, והשתיים הגיעו למסקנה שחומר בשם "סקולין" עונה היטב לצרכיו של המערער. מריה נתלה 3AMP של סקולין מחדר הניתוח בבית החולים בו עבדה ומסרה אותו למערער לביצוע משימתו הסודית.

עוד נטען כי המערער ביום את זירת התאבדותה של ג'ני על ידי פיזור כדורים וחפיפות כדורים ריקות בסביבתה; בהציגו מצג שווה בדיווח למד"א ולגורמי הרפואה והמשטרה; בהתנגדותו תחילת להפניה הגופה לנתחה שלאחר המוות; ובhiveדר הוכחה כי מותה נגרם כתוצאה מנטילת כדורים כעולה מהתוצאות הנтиיה.

לטענת המשיבה, המערער הכין את הקרקע לביום התאבדותה של ג'ני על ידי סיפורים כי היו לה ניסיונות אוביديים (כך מסר למריה ולמאי קאופמן), ואף בחודש דצמבר 2008 עלה לשידור חי ברדי והתרע כי התנצלויות של הקיבוץ כלפיו וככלפי אשתו – יביאו לכך כי תאבד עצמה לדעת, בעוד שבפועל האמירות בדבר ניסיונות אוביידיים בעבר היו חסרות שחר. כך אף ביחס לסיפור על אודות הפסוקות הנשימיה של ג'ני בלילה.

בנוסף, נטען כי המערער השתאה להזעיק עזרה רפואי ממ"א, ובפועל לא פעל על פי הנחיות המוקדם תוך שהתעלם מהנחה להוריד את ג'ני מהמיטה לרצפה קשיה לביצוע החיה ונמנע גם מלהתחלף עם בנו בבצע הפועלות עצמן כפי שהודרך.

לטענת המשיבה, התנהלות המערער במהלך חקירותיו הרבות ובעודתו הארוכה בבית המשפט לא הפריכו או פגמו בעוצמת הראיות נגדו. להיפך, נטען כי עדותו השקנית, המתחמקת והסתורת את עצמה, מהווה חיזוק מובהק לראיות הרבות נגדו.

עוד נטען כי המערער אף נערך מבחינה כלכלית לקראת מותה של ג'ני, וחודש לפני מותה, המערער החתים אותה על "הודעת חלייף", שלישית במספר, ולפיה ג'ני העבירה לידי את כל זכויותיה בקיבוץ לאחר מותה; בנוסף, חדשים לפני מותה, המערער הזמין חוות-דעת משפטית מעוז פנטילט, בה התקבקש להתייחס, בין היתר, לזכויותו של המערער במקרה שג'ני תמות "מוות טבעי"; עירication הוצאות ההדדיות ולפיה מורשים הצדדים זה זה את כל

רכושם, כאשר בפועל לערער לא היו כל נכסים וחסכנות ואילו ג'ני הייתה אמורה לקבל את הבית מהקיובז, אך שהיתרונו הכלכלי בנסיבות ההבדיות היה לטובתו.

אשר להשגותו של המערער ביחס לעדותה של מריה – נקבע כי עדות זו נמצאה מהימנה ועקבית, ובכלל זה העברת חומר הסකולין ללא רשות בית החולים ומסירתו לערער, דבר שבסופו של יומם גדע את עיסוקה כרופא בבית החולים, ומכך לא היה לה כל עניין לשקר ולהציג את סיפורו מתן הסkolion, אלמלא התרחש בפועל.

ביחס לטענות המערער בעניין עדותה של פאולינה – נטען כי עדותה אובייקטיבית וחיצונית המאשרת את ליבת עדותה של מריה בדבר התביעות עמה באשר לשימוש בסkolion עבור "משימת החיסול" של המערער, וכי בית המשפט נתן אמון בעדותה למטרות תגבורתה הראשונה במשפטה, באשר נחקרה תחת זהירה בעבירה חמורה של סיווע לרצח, עת לא נדבה מעצמה מידע אודוט ידיעותיה אלה.

לענין הטענה בדבר זיהום העדויות בתיק בשל שידור התכנית "עובדת", נטען כי אכן הייתה מעורבות תקשורתית חריגה, ואולם זו לא נעלמה מעניין בית המשפט כמו אשר אף נתן לכך ביטוי בניתוח הראיות שבאו בפניו.

בנוספּ, נטען על ידי המשיבה כי בית המשפט קמא התרשם התרשומות בלתי אמצעית מהעדים שבאו בפניו, והתייחס אף בהרבה לשקרי המערער, אופן התנהלותו, לטשטוש, הסתרה, והרחקה עצמית מכל עניין בפרשה, עד כי ניתן לראות את שקרים כחיזוק ממשמעו לראיות הרבות לאשמו.

בהתאם לאמור לעיל, המשיבתטענה כי יש לדחות את העrüור על כל חלקו ולהוtier על כמה את מסורי העולם המctrברים שנגנו על המערער.

דין והכרעה

148. לאחר שעינתי בטענות הצדדיםובחומר הראיות שהוגש לבית המשפט המחויז, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים בפניו – הגעתי לכלל מסקנה, כי דין העrüor להתקבל מחמת הספקביחס לאישום הראISON בעניינה של אורית קופר ז"ל; ולהידחות ביחס לאישום השני, בעניינה של ג'ני מור חיים ז"ל, וכן יצא לחברי' לעשותות.

aphael תחילה בדרך הילoco של בית המשפט המחויז, עת דן תחילת בריאות שהונחו בפניו לעניין האישום השני, המתיחס למותה של ג'ני, אשר במסגרת הובאו מרבית הראיות בתיק. לאחר מכן, אדון בריאות הנסיבתיות שהובאו ביחס לאישום הראISON, בעניינה של אורית, ואנמק מודיע אני סבור כי ביחס למותה של ג'ני, אין להתערב בהכרעתו של בית המשפט המחויז ולפיכך לדחות את העrüor; וביחס למותה של אורית, יש לקבל את העrüor ולזכות את המערער מחמת הספק מעבירות הרצח. הכל כפי שיפורט להלן.

149. ראשית יצאין כי חלק הארי של טענות ההגנה מופנה כלפי מצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי בית המשפט המחויז. אכן, ככל, ביישבו כערכת ערעור בתיקים פליליים, בית המשפט אינו נהוג להתערב בממצאי עובדה ומהימנות

שנקבעו על-ידי הערכאה הדינית, אשר התרשמה באורח ישיר מהudyiot שהובאו בפניה ומהשתלבותן במאגר הראיתי הכלול (ראו, למשל, ע"פ 7229 מירזיב נ' מדינת ישראל פסקה 20 (20.12.2021); ע"פ 6080 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 20 (21.7.2021)).

אולם, יש לזכור כי בתיק המבוסס על ראיות נסיבותיות, כבעניינו, האפשרות להסיק מסקנה מפלילה מהראיות הנסיבותיות נבחנת בהתאם למבחן תלת-שלבי, כפי שיפורט להלן. ואכן, כי ככל שמדובר במסקנות הערכאה הדינית המבוססות על ראיות נסיבותיות, מתחם התערבותה של ערכאת הערעור יהיה רחב יחסית. לעומת זאת, אם הממצאים העובדתיים מבוססים על התרשםות ישירה מהudyiot בתיק, מתחם ההתערבות הערעורי יהיה מצומצם יותר (ראו גם: ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל, פסקה 119 (6.3.2013); ע"פ 5706 רון נ' מדינת ישראל פסקה 118 (11.12.2014)).

150. המבחן להרשעה על סמך ראיות נסיבותיות מונה כאמור שלושה שלבים:

בשלב הראשון, יש לבחון כל ראייה נסיבתית בפני עצמה, על מנת לקבוע אם ניתן להשתתף עליה מממצא עובדתי. שלב זה אינו שונה בו נוהג בית המשפט עת מדובר בראיות ישירות; בשלב השני, יש לבחון את מסכת הראיות כולול-קבוע אם יש בה כדי לסייע לכאורה את הנאשם ביצוע העבירה. הדגש בשלב זה מושם על בחינת המסקנה המפלילה מהມכלול הראיתי; בשלב השלישי, יש לבחון את גרסתה המפלילה של התביעה אל מול גרסתו החלופית של הנאשם למurretת הראיות הנסיבותיות נגדו. גרסה חלופית שיש בה לעורר ספק סביר במסקנה המפלילה יכולה להביא לזריכי הנאשם (ראו ע"פ 9372/03 פון ויזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נת(1) 745, 754 (2004); ע"פ 2697/14 חדד נ' מדינת ישראל (6.9.2016) (להלן: עניין חדד); ע"פ 2602/15 אלענامي נ' מדינת ישראל (22.8.2017)).

משכך, מידת ההתערבות של ערכאת הערעור בהכרעת הדין משתנה בהתאם לשלביו השונים של המבחן ה"תלת-שלבי": בעוד שקביעות הערכאה הדינית בשלב הראשון של המבחן חסינות, בכלל, מפניה התערבותה של ערכאת הערעור, כאמור, קביעותה בשלבים השני והשלישי, שהן תוצאה של היסק המבוסס על שיקולי היגיון ועל השכל הישר, לא תהינה חסינות מפני התערבות (ראו לעניין זה ע"פ 8808/14 פחימה נ' מדינת ישראל, פסקה 43 (10.1.2017)).

מכל מקום, ערכאת הערעור אינה כפופה לאופן שבו נבחנה התשתית הראיתית הנסיבתית שגובשה בערכאה הדינית. ערכאת הערעור רשאית להסיק מחומר הראיות שהוצע לפני הערכאה המבררת מסקנות שונות מלאה שהוסקן על ידה, לבחון אותן מבחני היגיון והשכל הישר (ראו למשל, ע"פ 406/78 בשירי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 393, 459 (1980); דנ"פ 426/16 אגבירה נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (29.5.2016); ע"פ 220/17 דנקנר נ' מדינת ישראל, פס' 51 לפסק דין של חברי השופט קרא (29.8.2018)).

ומכאן אפנה לדון בעניין האישום השני, ביחס למותה של ג'ני, תוך התייחסות לטענות הצדדים, ולראיות שהוצגו בפני בית המשפט המחויז בבואה להרשיע את המרעער.

ענין השלג'ני מורח'יט'ל

151. המערער הורשע ברציחת ג'ני בהתקבש על תשתיות ראייתית רחבה ומוגנת, אשר כללה בין היתר, את עדויותיהם של מריה, פאולינה, סבטלנה ובני; מצויים בדבר מערכת היחסים הזוגית בין המערער לבין מריה; ראיות על אודוטה הייערכו הכלכלי של המערער - מסמכים משפטיים שהכנן על מנת להבטיח כי יירש את הבית בקיבוץ אייל; הספקת הסקלון על-ידי מריה; שני סייפוריו החלופיים של המערער אשר סיפקו הסבר למותה של ג'ני בטרם עת; ביום זירת התהابות - פיזור כדורים וחפישות ריקות סביר גופתה של ג'ני, ודיווח המערער בזמן אמת למד"א ולמשטרת על אודוטה נטילת הבדים על-ידה; התנהגוותו של המערער לאחר מותה; מעברה של מריה להטגורר עמו בבית בקיבוץ, מיד לאחר השבעה; דבריו של המערער למדובב, בראשית הדודה ברצח; והתנהלותו במהלך חקירותיו הרבות ובעדותו בבית המשפט המחויז.

152. אפתח בהתייחסות לאחת הטענות המרכזיות שהעלמה ההגנה בדבר "היעדר קורפוס דליקטי", קרי היעדר ההוכחה כי מעשה ההמתה הנטען של אורית וג'ני מקורו בעבירה. זאת, עוד בטרם ניתן היה להאשים ולהרשיע את המערער במעשה ההמתה.

בנסיבות דנן, כך נטען, לא הוכח כלל שבוצעה עבירה פלילתית של רצח. בהיבט הראייתי אדגיש, כי ניתן להוכיח את מעשה העבירה (קיומו של "קורפוס דליקטי") באמצעות ראיות נסיבות בלבד, ואין חובה כי הדבר יהיה באמצעות של ראיות ישירות. (ראוקדי, חלק שני, עמודים 885-887).

בעניינו, וכך שפורט לעיל, בהתייחס לרציחתה של ג'ני, הוכחו באמצעות ראיות נסיבותות הן מעשה העבירה והן אופן ביצועה מעבר לספק סביר. הלכה היא כי ההוכחה על דרך משקלן המצביעת על הריאות הנסיבותיות צריכה להוביל למסקנה שהאפשרות המרשייה היא האפשרות היחידה המתחייבת מחומר הראיות (ראו, למשל, *הדוד נ' מדינת ישראל, פסקה 6* (27.10.2003); *ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 165* (10.11.2011); *הדוד נ' מדינת ישראל, פסקה 653* (2000); *הדוד נ' 221* (2002)). המסכת הראייתית הנסיבטיבית המצביעת באישום השני, אכן מבססת מסקנה הגיונית אחת, מעבר לספק סביר, כי המערער גرم למותה של ג'ני בכונת מכוון.

153. אשר לטענות בדבר סיבת מותה של ג'ני, עיר מספר הערות. ראשית, אני מקבל את קביעתו של בית המשפט המחויז בהקשר זה, כי האפשרות שג'ני נפטרה "מוות טبعי" הינה אפשרות "אפשרית", בהתאם לראיות שהוצעו. שנית, אף לגישתו של פרופ' אלדר, המומחה שהעד מטעם הגנה, הסתברות שג'ני נפטרה כתוצאה מהפרעת קצב לב קטלנית על רקע ER, היא הסתברות נמוכה מאוד, וזאת ממש שלא מתקיים שניים מתוך שלושת גורמי הסיכון המובנים ב-ER. זאת ועוד, גם לגישת פרופ' אלדר, ההסתברות אף נמוכה יותר ממה שסביר בחווות דעתו שהגish, ממש שהתברר שטעה עובדתית לגבי האירוע הרפואי מיום 11.7.2009, כאמור.

154. הסגנון בעניינו תקף בארכיות את מהימנותה של מריה, העדה המרכזיית בתיק, ויש לדוחות את טענותיו בעניין זה. איני רואה מקום להתערב בקביעת בית המשפט המחויז אשר מצא את עדות מריה מהימנה וקבע כמשמעותי מסרה למערער את חומר ה"סקולון" בהתאם לסיורו השקרי על אודוטה ביצוע "משימת חיסול המחבר". הוכח כי מריה האמונה לסייעו של המערער, ובחירה בתהופת הסקולון כמתאימה למשימה, לנוכח פירוקה המהיר בדם, ואף הסבירה למערער את חשיבות הזרקה בשיריר, על מנת שלא להשאיר סימנים בגופה.

בנוסף, כעולה מעדותו של פרופ'ysis, ההזרקה לשרים מקשה מאוד על גילויו בעת נתיחה לאחר המוות, ונitin

היה לגלוות את ההזרקה בنتיחה שלאחר המוות, אילו היה מופשל עורה של המנוחת. ואולם, באותו מועד, לאחר שהמערער בים זירת התאבדות סביר גופתה של ג'ני, החשד היה לאירוע התאבדות בדרך של בליעת חוליים, ולא בדרך של רצח על-ידי הזרקת סקולין, ועל כן נקבע כי הימנענות מהפשלת העור בנטיחה הייתה סבירה ומוסכמת בנסיבות העניין. אשר על כן, אין באיתורו של סימן ההזרקה כדי להחליש את מצאי בית משפט קמא בעניין זה.

בדין בפניינו, סגورو של המערער המשיך והשיג על מהימנות עדותה של מריה. הדברים נאמרו ביחס ליבת גרסתה, במסגרתה תיארה כיצד נטלה מבית החולים, ללא רשות, את אמפולות הסקולין ומסרה אותן למערער בביתה. מריה עצמה טענה כי גרסה זו פוגעת בה ומזיקה לה, אך זו גרסתאמת. הסגגור תקף זאת וטען כי הסיבה שבגינה אדם ימסור גרסה שפוגעת בו "לא קשורה לאמת או לשקר". בכך יש להסביר כי ככל שאדם מוסר גרסה שפוגעת בו או מזיקה לו, הדבר בהחלט עשוי להצביע על אמיתיות גרסתו (ראו והשו: ע"פ 19/6826 שרגאי נ' מדינת ישראל, פסקה 29 לפסק דין (להלן: עניין שרגאי)).

מריה אכן מסרה בעדותה פרטים אשר היזקו לה וסיכנו את משפחתה ואת הקריירה המקצועית שלה כרופאה. אני סבור כי פרטים אלה שיוו לדבריה סימנים של אמת. בניסיבות אלה, אני רואה טעם מובהר להתעורר בקביעות מהימנות המובהקות של בית המשפט המוחזק בעניינה של מריה, כמו גם בקביעה כי מהימנות גרסתה נתמכת בריאות ממשועיות נוספות, בכלל זה בעדותה של הרופאה המרדימה פאולינה, שומה התיעצה בבחירה החומר הקטלני, לפני מותה של ג'ני; בעדותה של חברת סבטלנה, המחזקת נשאים מרכזיים בסוד גרסתה; ובעדותם של בני, בנו של המערער, המחזקת את גרסת מריה על אודוט משימת חיסול המחביל בחו"ל וביצועה.

בקשר זה אזכיר כי השיחות בין מריה לבין המערער ביחס להספקת הסקולין, החלו כשנה לפני מותה של ג'ני, ככלומר בקי"ז 2008. בהקשר זה עולה מחומר הראיות, כי בחודש נובמבר 2008, המערער פנה לעוז"ד פנטילט על מנת לבדוק את מצבו המשפטי במקרה שג'ני מתה, ובפרט ביקשתי התייחסות לגבי מקרה של מוות בלתי- טבעי; וכי בחודש דצמבר 2008, החתים את ג'ני על "הודעת חילוף" כאמור, לצורך העברת זכויותיה אליו לאחר מותה. אלו ראיות נסיבותיות נוספות כאמור, המctrפות למאגר ראייתי כולל אחד, התומך בمسקנה המרשיעה.

155. אף דין של השגות ההגנה על עדותה של פאולינה - להידחות. לא זו בלבד שמדובר במצבים עובדה ומהימנות ברורים שנקבעו על-ידי הערוכה הדינונית, ואני רואה טעם מוצדק להתעורר בהם, הרי שבעניינו עדותה של פאולינה תומכת באופן ממשועית בגרסת מריה בעניין שבסלע המחלוקת הנוגע לאישום השני: מריה סיפרה אפוא לחברתה הרופאה פאולינה, בזמן אמת, את סיפור היכosis של המערער, שלפיו עליו לבצע משימת חיסול בחו"ל, ולשם כך ביקש ממנו שתספק לו חומר מרדים קטלני שאינו מותיר סימנים. אני סבור כי יש להתעורר בקביעות בית משפט קמא ביחס למאמנתה הברורה של פאולינה בנושא זה. מדובר בעדות של רופאה מרדימה נוספת, אובייקטיבית, המחזקת את גרסת מריה, ואשר היותה מפנה חשוב בחקירה המורכבת של תיק זה.

156. אשר לטענות בדבר סתיות מסוימות בין עדותה של פאולינה לבין עדותה של מריה, אדגיש כי בית משפט קמא היה מודע לכך, אך קבוע, ובצדק, כי מדובר בסתיות שלויות, כפי שפורטו לעיל, ואין מקום לחזור על הדברים. בנוספ', אף אין חשש לתיאום עדויות ביניהן שכן כאמור, אין חולק, כי פאולינה הובאה לשירות מבית החולים לחקרתה במשטרה, בעת שמריה הייתה עצורה מכבר.

157. אף את השגות ההגנה בעניין עדותו של בני אני מקבל. אכן, עדותו של בני הייתה מרכיבת ובית המשפט המחויז היה עיר לכך. הודגש כי את עדותו ליוותה מצוקה קשה, שהרי ابوו לא רק הואשם ברצחתי ג'ני, אלא גם ברכח אמו שלו, אורית. ואולם נקבע כי עדותו מחזקת את גרסתה של מריה בנסיבות שבלב המחלוקת. עיר בהקשר זה כי בין אם ניהל שתי שיחות עם מריה ובין אם הייתה שיחה אחת,بني העיד באופן ברור כי שוחח לבקשת ابوו "שחת הרגעה" עם מריה, ובזה מסר לה שבוי נפצע בחוז"ל, אבל ש"הכל בסדר". את עדותו על השיחה שנייה עם מריה מסר הן בחקירה המשטרת והן בחקירותו בבית המשפט, הראשית והנגדיות, וטענות ההגנה בעניין זה דין להידחות.

158. בנוסף, טענת ההגנה המשיגה על שני סיפוריו החלופיים של המערער, באמצעות הסביר את מותה של ג'ני – דינה להידחות. אני מקבל את קביעותו של בית משפט קמא בעניין זה, כי המשיבה הוכיחה את טענתה שהמערער הציג מצג שווה, שלפיה ג'ני סובלת מבעיה רפואית קשה של הפסכות נשימה. אכן, הוכח שהמערער סיפר לג'ני, לבני משפחתה ולסובבים אותה על הפסכות הנשימה מהן סבלה כביכול, ועל כך שהוא שומר עליה שלא יקרה אסון, ואולם, המערער הוא היחיד שמספר על הפסכות הנשימה האמורות, ועל כך כי הוא מנשימים באופן תדיר את ג'ני בלילה.

כעולה מהחומר הראייתי בתיק, ג'ני הייתה אישה בריאה בדרך כלל ופעילה מבחינה ספורטיבית; תוכאות הבדיקות שעבירה היו תקינות; בתקופה הרפואית לא תועדה בעיה של הפסכות נשימה לפני האירוע הרפואי שהתרחש ביום 11.7.2009; לאחר אירוע זה המערער וג'ני ביקרו אצל רופאת המשפחה של ג'ני, ד"ר גולדברג, אשר הדגישה בדיווחה כי הביקור היה יוצא דופן, וג'ני מעולם לא התלוננה בפניה בעבר על הפסכות נשימה; אף מעדותה של ד"ר גרשונוולה כי בדקה את ג'ני יומיים לפני מותה, והמצאים היו תקינים. בנוסף, כפי שאף פורט בהכרעת הדיון, דבריו של המערער בעניין זה היו מרובים בסתריות ואיןם ראויים לאמון.

159. אשר לשיחה הטלפונית עם מד"א, עיר, כי אף אני סבור, למקרה למצאי העראה הדינית והתשתית הראייתית בתיק, כי שיחת הטלפון שביצע המערער למד"א מהוות ראייה אובייקטיבית הפועלת לרעתו. אין חולק, כי את שתי ההוראות שהנחו אנשי מד"א באופן טלפוני, המערער לא ביצע (ג'ני לא הודה לרצפה והמערער ובנו לא התחלפו בביטוי פעולה היחסיה). מדובר בהוראות שיש להן חשיבות רפואית לטיפול מציל חיים בשעת חירום והעובדת כי המערער לא ביצע אותן משלבת היטב מכלול הראיות הנסיבות נגדו. ראייה זו אף מזימה את גרסתו לפיה עשה כל שביכולתו על מנת לשמור על ג'ני, לרבות "השומרה" עליה במהלך הלילות בהן הייתה סובלת לטענות מהפסכות נשימה. ואולם, בשעתה הקритית, המערער לא הושיט לה עזרה כפי שהתבקש.

160. כתעודה לטענות ההגנה התקופות את הקביעה ביחס לфиום זירת ההתאבדות. לטענת ההגנה, לא הוכחה הכמות המסתירה של הcadavers באותו בזירה כמו גם כמות החפיסות הריקות. לעניין זה אציג, כישאלת הכמות המדעית של הcadavers אינה השאלה המכרצה בענייננו: הוכח כי בזירת האירוע נמצאו חפיסות רבות של כדורים, חלקן מלאות וחלקו ריקות. בסך הכל נתפסו מאות כדורים. שלושה סוגי הcadavers מוזכרים עלי-ידי המערער עצמו בשיחה למד"א ("רספרדל", "אסיבל" ו-"ואבן"); שניים מהם ושני סוגים נוספים של כדורים מוזכרים בדי"ח התפיסה של סנ"ץ יצחק מנשה מיום האירוע (ת/166).

נוסף על כך, המערער עצמו אישר בחקירה שהיתה בזירה "כמות ענקית של כדורים", וכן שהיו הרבה אריזות ריקות של תרופות. לדבריו, כאמור, הוא אף ניקה את הזירה לאחר שהמשטרה עזבה את המקום ואף זרק אריזות ריקות

נוספות. בהינתן העובדה שמדובר במקרה זה, לא עליה בקינה אחד עם תוצאות נתיחת גופתה של ג'ני, המשמעות היא, בהצטברותן של מכלול הראיות הנסיבתיות בעניין זה, שבימה זירת התאבדות, כפי שנקבע.

זאת ועוד, גרסאותיו השונות של המערער לגבי מקור הנסיבות ננדחו בערכאה הדינונית כבלתי מחייבות. כאמור, במשפטה טען שג'ני קיבלת את הנסיבות מרפאת הקיבוץ ללא מרשם; לעומת זאת, בבית משפט קמא העיד שהנסיבות הרבים הוצאו על-ידי ג'ני מתוך החפצם של מריה שאוחסנו בחצר הבית בקיבוץ. המשקנה המתבקשת, לאור מכלול הראיות שפורטו לעיל, היא כי המערער הוא שהביא את הנסיבות ופייר אותם בחדר, כדי ליצור רושם שמדובר בההתאבדות.

161. כאן המקום לציין, שבית המשפט המ徇ז התרשם באופן שלילי ממהימנותו של המערער, ועמד על שקריו הרבים, גרסאותיו הסותרות ותשבויות הנפתחות לאור עדותו. לא מדובר רק ב"אי-דיוקים" בגרסאותו ובעדותו כפי שההגנה מנסה לטעון. שקריו של המערער שזורם לאור גרסאותיו השונות הן בחקירותו במשפטה והן בעדותו בבית המשפט, והמלחים "המערער הינו שקרן - אך הוא אינו רוצה" הפכו להיות כמוין "מוטו" בפי ובפי סנגורי.

יודגש, שקריו של המערער בנושאים מהותיים, כפי שאלה פורטו בהרחבה בהכרעת הדין, מהווים תוספת ראייתית מסוג סיוע לעדויות העיקריות בתיק, ובפרט לעדותה של מריה בנוגע למחלוקת שפורטו לעיל.

כך למשל, הכתשו של המערער את מערכת היחסים היזוגית בין ובין מריה, אשר נסתירה בעדויות עצמאיות רבות; וכן אף ביחס לסיפור משפט חיסול המחלבל בחו"ל, אשר נסתירה בעדותו של בני בנו. מדובר בעניינים מהותיים המוצאים במרכז האישום המioso לשטר ברצת ג'ני, ודומה כי הם נובעים מרצון המערער להרחיק עצמו מעשה העבירה (ראו לעניין זה: יעקב קדמי עלראויותחקק ראשון 305-298(2009)(להלן: קדמי); ע"פ 5705 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (25.8.2021); עניינישרגאי, פסקה 34).

162. אשר לטענות ההגנה בדבר "זהום עדויות" בעקבות השפעת תכנית "עובדיה", אעיר את הדברים הבאים. ראשית, מעין מדויקדק בהכרעת הדין עולה, כי בית המשפט המ徇ז אכן הביא מכלול שיקולי בהערכת הראיות, את התחקיר העיתונאי ואת שידור תכנית "עובדיה", וזאת בגין לטענות ההגנה בעניין זה. שנית, אני רואה טעם מוצדק להתערב בקביעתו המפורשת של בית המשפט כי התחקיר ושידור התכנית לא פגמו בטוהר ההליך השיפוטי ולא פגמו בזכותו של המערער למשפט הוגן (פס' 337 להכרעת הדין).

163. על כן, לאור כל האמור לעיל, הרשות של המערער בעבירות הרצת בעניינה של ג'ני, בדיון יסודה, ונתמכת בראשות מזקקות, ובמערך נסיבתי מבוסס, באופן שאינו מגלח כל עילה להתערבות.

לאור כל האמור לעיל, אם דעתך תשמע, הערעור על הרשות המערער באישום השני, המיחס לו את רציחתה של ג'ני, ידחה.

עניינה של אורית קופר ז"ל

164. בפתח הדברים אציג, כאמור, כי אני סבור שיש לקבל את הערעור ביחס להרשות המערער בجرائم מותה של אורת, ולזכותו, מחמת הספק, מעבירות הרצת באישום הראשוני.

בעניינה של אורת, התשתייה הראיתית הנسبטיבית על בסיסה הורשע המערער דלה ואין מספקת, ובעיקר לא מובילה לסיפור אחד ויחיד, כמתחייב בהסתמך על הרשות נאשם על בסיס ראיות נסיבתיות, כפי שאפרט להלן.

165. אקדמי ואומר כי באישום הראשוני ישבו קושי אינגרנטי שיצר חלוף הזמן. תיק החקירות והעדויות בוער, והעדדים הרלוונטיים לא מסרו גרסה במשטרה בזמן אמת, אלא כעשרים שנה לאחר מכן. המערער עצמו נחקר במשטרה לראשונה כ-16 שנים לאחר מותה של אורת, להבדיל מעניינה של ג'ני, שם נחקר מיד בסמוך לאחר האירוע. כמו כן, זירת המוות כלל לא תועדה על ידי אנשי מד"פ או היחידה החוקרת בזמן אמת. לכך מצטרפת העובדה כי סיבת המוות בעניינה של אורת נותרה עולומה, ואופן ביצוע ההמתה לא הוכח על ידי המשיבה, בניגוד לרציחתה של ג'ני, שם הוכח מנגנון ההמתה באמצעות הזיקת סקלון.

דוגמה בולטת בעניינו לקושי לבסס ממצא עובדתי על עדויות העדים, מעבר לספק סביר, בחלוף הזמן, מצוי בעדותם של ד"ר נפח, הרופא שהגיע לביתה של אורת לאחר שנפטרה וקבע את מותה. ד"ר נפח העיד בבית משפט קמא לאחר עשרים שנה מיום האירוע, כאשר ניסה לשחרר את זיכרונו בהסתמך על דוח קצר שרשם בכתב יד לא קרייא ביום האירוע (מצג ת/ב). לאחר שהרופא עצמה התקשה לפענחו את כתב ידו, לנוכח הזמן הרב שהחלף מאז, המשיבה הגדילה את כתב היד והגישה לבית משפט קמא מסמך מודפס.

166. עניין נוסף שיש לחת עליו את הדעת הוא עיתוי השיחה למד"א, ובקשר זה אני סבור שהקים קושי בשלילת טענת המערער. בית משפט קמא קבע בעניין זה שהמערער העזיק את מד"א כשעה לאחר שהתקשר לחמו, דבר דorous. קביעה זו התבבסה על עדותם של זה האחרון בבית המשפט, אשר מסר כי המערער התקשר אליו ביום האירוע סמוך לשעה 06:00 בבוקר, ובתוך ארבע שעות הגיע אליו הביתה. בהמשך, לדבריו, בתוך חצי שעה, הגיעו למקום אשתו, דברה דorous.

ואולם, מעיון בדוח מד"א מיום האירוע (מצג ת/ב) עולה כי הקריאה במד"א התקבלה בשעה 07:07, וכי נידת מד"א הגיעו למקום בשעה 07:48. מאחר שדבר ודברה לא העידו כי המערער התקשר בנווכחותם למד"א, הרי שעולה שהמערער עשה כן באותו היום הגיעו למקום, כפי שטען. ובמילים אחרות, היה שאין חולק שדבר הגיע לפני אנשי מד"א, אך לא היה עד לשיחה של המערער עימם, ניתן לסביר כי המערער התקשר קודם למד"א אומיד לאחר מכן לדבר "שיחה אחר שיחה", ולכן דבר הגיע תוך מספר דקות, מיד לאחר מכן הגיעו אנשי מד"א.

167. ראייה נسبטיבית נוספת שBIT שיפר דיקוט, וכי נידת לא היה שפה בנסיבות המופיעות" שקיבלו לדבריהם הוריה של אורת. בערכאה הדינונית העידו דבר ודברה דorous, כי קיבלו בדואר מהמכון הפטולוגי דוח שלפיו אורת נפטרת כתוצאה מכשל לבבי. ההורים מסרו בעדותם כי הדוח לא נמצא בידיהם ביום מאוחר שנגנב בפריצה שהיתה ביוםם בשנת 2011; בפריצה זו לא נגנבו תכשיטים או פריטים יקרים ערך אלא רק מסמכים; דברה אף לא שללה אפשרות שהדוח נעלם כאשר היה שיופיע בדירותם.

התזה של המשיבה בעניין זה הייתה כי במקביל לדוח הנтиحة המקורי, המערער הוא זה שערך דוח נתיחה מזויף ושלח אותו להוריה של אורית. הטעם לזיוף המסמן לפי הטענה הוא הרצון להסתיר מהאחרונים את הדוח המקורי, שלא נקבעה במסגרת סיבת המוות, וממנו עולה שאורית לא נטלה כדורים שהביאו למותה. לטענת המשיבה, הדוח המזויף מהוovo הוכחה חד משמעית לכך שמותה של אורית לא נגרם בהתאבדות, והמערער הוא שגרם למותה. משחצגתו למערער תזה זו, הגיב באומרו שמדובר בהשערות בלבד; טען כי לא הוצג בפניו הדוח הנתיען ולכן הוא לא יכול להתייחס אליו; ושלל את הטענה כי זיוף דוח פתולוגי כלשהו.

אני סבור כי שאלת זיופו של הדוח ושליחתו להורים כאמור לא הוכחו כדבויו וסוגיה זו נותרה בעלמא – הוכחת קיומו של הדוח המזויף התבessa בעירה, ולבעה כל כולה, על עדויות ההורים דבר ודברו דורון כעבור שנים רבות. הוריה של אורית לא זכרו אם הדוח שקיבלו נגנבו כתוצאה מפריצה לבitem, או אבד כתוצאה משיפוצים שנערכו בו. יש לציין אף את דברי האח, זיו דורון, שייתכן כי הוריו התבבללו בין תעוזת הפטריה שהונפקה לבין דוח של המפון לרפואה משפטית. בנוסף, ערכית דוח מזויף לא עלתה כלל בכתב האישום, הדוח המזויף עצמו לא הוצג בדיון, ולא הוגשה כל ראייה לכך שהמערער שלח להורים דוח שזייף בעצמו, ושלאחר מכן דאג להעלימו. אמנם ההורים העידו על קבלת הדוח ועל היעלמותו לאחר מכן, אולם אני סבור כי בנסיבות מהתואר לעיל לא היה מקומם לקבוע לגביו מצאים, והעובדה שלא כלל בכתב האישום אומרת דרשו. לאור האמור, מדובר בראייה בעלת עצמה נמוכה, ואין לדעתו לתת לה משקל רב, אם בכלל.

לכך יש להוסיף את העובדה, שאף ציינה בהכרעת הדין, כי הוריה של אורית הבינו בפני בית המשפט את אמוןתם כי המערער לא רצח בתם, והיו מאד ביקורתיים כלפי תחקיר "עובדה".

816. אשר לקביעה כי למערער היה מניע כלכלי לרצוח את אורית, והדבר מחזק את יתר הראיות נגדו – עיר מס' הערות. ראשית, אף על פי שמניע עשוי לשמש כראיה נסיבתית בעלת משקל בהצטיפה לראיות נסיבות אחרות, המניע אינו אחד מיסודות עבירות הרצח, ואף לא קיימת חובה להוכיחו.

שנית, מן הפסיקה ניתן ללמידה על ההבחנה בין "מניע שכיח", המשותף לאנשים רבים לבין "מניע ייחודי". ככל שהמניע שכיח יותר ומשמעותו לקבוצה גדולה יותר של אנשים, כך פחות כוחו הראיתי (ראו: ע"פ 17/6928 מדינת ישראל נ' אסרך, פסקה 24 (16.8.2018)). ענייננו, ככל שמדובר בשווי המשכנתא שרביצה על הבית ב"נוה עופר" (ושaan חולק שגובהה לא הוכח), הרי דומה כי אין מדובר במניע ייחודי יותר משל כל אדם נשוי אחר בעל משכנתא. לכן, אין לדעתו לתת משקל רב אף לראייה זו.

שלישית, לא ניתן להרשיע אדם על בסיס ראייה נסיבתית מסווג "מניע" בלבד, ולבטח לא בעבירות רצח. אין בעובדה שלפיה היה למערער אינטרס ביצוע העבירה ואף יכול היה להפיק ממנו תועלת, כדי לבסס מסקנה מרשיעה נגדו. ואכן, ראיות המצביעות על מניע אין יכולות להיות במרכז התשתית הראיתית, אלא יכולות לשמש בהיבט צדדי בלבד, התומך במאגר הראיתי, היכול גם ראיות המצביעות באופן עמוק על מעורבות המערער ביצוע העבירה (ע"פ 8/08 4354 מדינת ישראל נ' ריבנוביץ, פסקה 3 (22.4.2010)). התשתית הראיתית ענייננו צרה ואני מספקת כאמור, ואין בקיומו של מניע להוועיל לביסוס הרשות המערער (ראו גם פסק דין ב-תפ"ח 5976-01-10 מדינת ישראל נ' לחאם (30.12.2012)). אף מטעם זה, מדובר בראייה בעלת עצמה נמוכה.

169. כתעת אפנה לדון בעניין סיבת מוותה של אורית, ובבחינת התרחיש החלופי שהעלתה ההגנה בהקשר זה. בענייננו, העובדה כי לא נקבעה סיבת מוות בנסיבות הגוף, אין בה כשלעצמה כדי לשלול את האפשרות כי יתכןoS סיבת מוות לא נתגלתה בנסיבות.

בנוסף, אל מול התרחיש ביום התאבדות על-ידי המערער, ישנו התרחיש חלופי, שהעלתה ההגנה, ולפיו אורית אכן מתאבדה. ההגנה סמוכה ידיה על כך כי ביום המוות נמצאו כדים סיבב גופתה של אורית, לרבות כדורים מסוג "אסיבל" ומסוג "היפנודורם"; כי בבדיקה הטריקומטוקסיקולוגית הראשונה נמצאו בגופה של אורית ממצאים חיוביים ביחס לתרופות משפחת הבנזודיאזפינים (הכוללת בין היתר את התרופות שהוזכרו); וכי מצבה הנפשי של אורית, עליו העידו הוריה, לא היה טוב.

אכן, ישן ראיות להימצאותן של תרופות "אסיבל" ו"היפנודורם" סיבב גופתה של אורית ביום המוות. אשר להימצאותם של חומרים אלה בגופה, עולה כי מהבדיקה הטריקומטוקסיקולוגית הראשונה, בבדיקה הטריקומטוקסיקולוגית הראשונה, נמצאו מממצאים חיוביים לתרופת "אסיבל", אף שבבדיקה האimotoות הממצאים היו שליליים. פער זה הוסבר על-ידי ר' סנדיה בהתקי"מanton של אחת משתי אפשרויות - האחת, כי בבדיקה הטריקומטוקסיקולוגית הראשונית הייתה מדוימה; השנייה, כי רגישות בבדיקה האimotoות הייתה נמוכה (כאשר חומר מסוים נמצא בריכוז נמוך). לכך יש להוסיף, שבאותה תקופה בה בוצעה הבדיקה הטריקומטוקסיקולוגית, היה קשה מאוד לגלוות חומר כמו "היפנודורם" בדגימות מהגוף הנבדק, אף אם היה מצוי בה במינון גבוה. משכך, ולאור העובדה כי כדים אלו נמצאו סיבב אורית ביום המוות, לא ניתן לשלול באופן מוחלט התרחיש לפיו אורית התאבדה באמצעות כדים "היפנודורם".

לכך יש להוסיף, כי בנגדו לעדויות חברוותה של אורית, אשר העידו כי בתקופה שלפני מוותה, היא הייתה מאושרת ומספקת מהעבודה החדשה שמצוה, הוריה העידו על הקשיים מהם סבלה. אמרה דבורה העידה כי לפי השערתה אורית הייתה בדיאן מהקשר הזוגי עם המערער; כן העידה כי לאחר מוותה הגיעו לביתה לנ��ות, והדירה הייתה במצב מזונת מאוד. באותו שלב הבינה את המצב הנפשי שבו הייתה שרויה אורית, ושלמעשה לא Tipkada בבית. אף דבר אביה העיד כי יתכן שהערתו לארית, אשר סבלה ממשקל עודף, ביחס למראה החיצוני שלה, גרמו לה לשקוע בדיאן ולהתאבד.

אכן, מדובר בתרחיש חלופי בעל סיבות נמוכה, ואולם לא ניתן לשלול אותו, כמפורט לעיל. נכון קיומו של התרחיש חלופי זה, ואף שהוא בעל סיבות נמוכה כאמור, עדין יש בו כדי להקים ספק סביר במתזה המפלילה, שכן לתרחיש זה יש עיגון בחומר הריאות, ואין מדובר בתרחיש תיאורטי גרידא (השוו: ע"פ 6392/2015 מדינת ישראל נ' קרייאף פסקאות 99-100(21.1.2015); ע"פ 3974/92 איזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565, 570 (1993); בש"פ 6647/16 מדינת ישראל נ' עיש, פסקה 12 (14.9.2016)). אף מהספורות המשפטית ניתן ללמוד כי:

"המסקנה הנלמדת מהראיות הנסיבתיות צריכה שתאה היחידה המתחייבת מהראיות, בגבולות ההיגיון והסבירות. רק כאשר אין הסבר חלופי באשר לתזה המרשיעה, ניתן לקבוע שתזה זו הוכחה מעבר לכל ספק סביר".
(יניבואק אידינריאוטכררב', עמ' 1001 (2020)).

אשר על כן, דומה כי בעניינו מסקנת בית המשפט המחויז בעניינה של אורית אינה המסקנה ההיגיונית היחידה,

הגבורת בבירור ובאופן חד-משמעות על כל תזה חלופית. משכך, אני סבור כי אשםתו של המערער לא הוכחה מעבר לספק סביר, ועל כן יש לזכותו.

170. כתע אפנה לבחינת ראייה נסיבתית נוספת, עליה התבפס בית משפט קמא בהרשעת המערער במות אורית, והיא "עדות על שיטה". מדובר על עדות המכובעה על שיטת פעולה דומה של המערער במקרים שונים. כזכור, נקבע בהכרעת הדיון כי ישן נקודות דמיון רבות בין מות גני לבין מות אורית ונמצאו תימוכין חזקים לכל אישום מהאישום الآخر, בדרך של "עדות על שיטה".

השאלה בדבר מידת הדמיון הנדרשת לצורך "עדות על שיטה" העסיקה רבות את בתי המשפט לאורך השנים (לרחבבה ראו: קדמי, עמודים 296-297). נדמה, כי פסיקת בית משפט זה הציבה רף גבוי של דמיון כדי להוכחה: יש להוכיח על "דמיון חזוק לעין" בין המעשים שביסוד אשםתו של הנאשם; רמת הדמיון צריכה שתעלה כדי "כרטיס ביקור" שהשאור הפשע במקומו הפשע", או שתהיה "חתימת ידו שבה חתום על מעשהו" (ע"פ 77/77 קרבב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 761, 729 (1978); ראו גם, ע"פ 40/85 דקל נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(2) 652, 658 (1985)). זאת ועוד, אין די בעובדה, שחלק מאוותם מאפיינים מתגלים במקרה מסוים, כדי לקשר בין המקרים. ניתן לראות את המעשים בוגדר "שיטה" אם בכלל אחד מהם חוזרים על עצםם כל המאפיינים המיוחדים (ע"פ 1301/92 מדינת ישראל נ' שורץ, פ"ד נ(5) 749, 769 (1997)).

בעניינו, קביעה לפיה הזאות בין המקרים היא זהות מוחלטת ברמה של "עדות על שיטה" מוקשית בעני. לדעתו, המקרים אינם דומים לפי אמות המידה שהותוו בפסקיקה, כאמור לעיל, וכי אם אזכיר בהקשר זה את השוני המהותי בין שתי הפרשות – בעוד ביחס למותה של גני הובאה "ראית הזהב", שלפיה מריה נתנה למערער את חומר הסקולין, שכתליתו לגרום למותה ללא להותיר סימן, הרי שביחס למותה של אורית לא קיימת ראייה仄. במלחים אחרות, העובדה שלא הוכחה שיטת הרצח בעניינה של אורית מקשה על הקביעה כי הרצח נעשה באותה הדרך בשני המקרים. אף אם אהיה מוכן להניח כי שיטת הסואות הרצח הייתה דומה בשני המקרים על-ידי ביום זירת ההתאבדות, הרי שbios הזרה היהו יסוד מרכזי במסקנת בית המשפט המחויז כי המערער גرم בכוונות מכוון למותה של אורית, וכי פירטתי לעיל מדוע ראייה זו, בעניינה של אורית, לא הוכחה כראוי ברמת ההוכחה הפלילית הנדרשת.

בעוד שבמקרה של רצח גני, "עדות על שיטה" מהווה תוספת ראייתית-נסיבתית שהוא "מעבר לנדרש", היה שהתשתיית הראייתית שנקבעה בעניינה עומדת אינה עצמאית; במקרה של מות אורית, בה התשתית הראייתית הייתה דלה כאמור, תוספת ראייתית זו אינה יכולה לסייע. לא זו בלבד, שמדובר בתוספת ראייתית התומכת בראיות אחרות והמצטרפת אליהן, ולא נמצאת במרכז הcobד הראייתי, אלא שבמקרה שלנו מדובר ב"עדות על שיטה" חלשה למדי, כפי שפורט.

171. אף ההשוואה שערך בית המשפט המחויז לפרש רומי רזאנינה חפה מקשישים. אכן, בפרשא זו, בדומה לעניינו, הורשע המערער בעבירות הרצח, מבלי שהוכח מנגנון ההמתה. בית המשפט שם הרשיע את המערער על אף החסר בתמונה העובדתית, משקבע כי חסר זה לא עורר ספק בדבר אשמת המערער ביצוע הרצח. נראה כי עצמת החסר הראייתי לא הייתה כה גדולה, בין היתר, לאחר שהמערער שם הודה בגרימת מותה של המנוחה, מכל מקום, המערך הנסיבתי היה שונה. בעניינו, מנגנון ההמתה (אוף ביצוע העבירה) לא הוכח, וענין זה מצטרף לראיות נסיבתיות בעלות עצמה נמוכה כאמור, בצירוף העובדה כי המערער בעניינו לא הודה ביצוע העבירה.

272. בסופה של יום, אף אם במבט ראשון על הנתונים והנסיבות, התמונה נחנית להיראות כמפלילה, ככל שמעמידים פנימה, מצטיירת תמונה אחרת, וכל הטענות עליה ספק ממשיבਆשר לתמונה המפלילה. נראה כי ביחס בעניינה של אורית, הרשות המערער הסתמכה על הנרטיב בעניינה של ג'ני, ומכאן נוצר הכשל. דומה כי בעטיו של הסיפור יצא הדופן כפי שתואר בעניין רציחתה של ג'ני, בית המשפט המ徇ז "אילץ" את הריאות הקיימות עצמן לסתור שסופר. ובמילים אחרות – נראה שבית משפט קמא בבחן את אירוע המות של אורית בנסיבות נרטיביים הנגזרים מאירוע המות של ג'ני. על-ידי כך שנית את אירוע מותה של אורית והשלים את החלקים החסרים בתשתית הראיתית באמצעות "התבנית" שנלקחה מאירוע המות של ג'ני.

ואולם, בדי נפשות עסקין, ומלאת הרשות מחיבות זיהירות רבה. אכן, יש בין הריאות כאלה אשר עשוות להיות סייע ראייתו לראה שמשמעותו מרושעה, ואולם, כפי שציינתי לעיל, אין בנמצא ראיות מהותיות הקשורות את המערער, מעבר לספק סביר, למות אורית. ואציג, לאחר שמדובר בתיק הנ丞ך כל יכול על ראיות נסיבותיות, הרי שהרשות המערער באישום הראשון מוטלת בספק אם ישנו תרחיש חולפי בעל סבירות נמוכה, כפי שפירטתי לעיל. בפסקת בית משפט זה נכתב רבות על "הספק הסביר", היקפו וגדרו. יפים לעניינו הדברים שנקבעו בעניין חדאד:

"מדובר בעקרון בעל אופי חוקתי הנגזר מזכות היסוד של האדם לחירות אישית (… ו- … ל…), והנטל על ה壯יבעה להוכיח אשמה פלילתית מעבר לספק סביר הוא אמצעי ראשוני במעלה להתחזק עם החשש להרשות שווה אשר עלולה לשולם אדם שלא כדי את חירותו ואת שמו הטוב [...]. הדרישה להוכיח מעבר לספק הסביר נועדה גם להגן על אמון הציבור בהגינותו של ההליך הפלילי [...]. כלל זה מעוגן גם בתפיסה חברתית מוסרית, בעלת תחולת אוניברסלית, לפיה עדיף כי אשם יזכה מחמת הספק מהרשות של חף מפשע" (עניין חדאד, פסקה 12 לפסק דין של השופט מוז, ההדגשה במקור – י' אי).

273. הנה כי כן, ולאור האמור לעיל, בעניינה של אורית לא הוכח מסד ראייתי מבוסס כנדרש, והמקורה, למרבה הצער, נותר בלתי מפוענה – תיק החקירה והעדויות בוער; גיבוש המערך הראייתי לא נעשה בזמן אמיתי; העדויות בפרשנה נמסרו מרוחק של כעשרים שנה; עובדת הידרדר של ממצאים פורנזיים בנתיחה שלאחר המות; לא הורם הנטול להוכיח שמות אורית לא נגרם כתוצאה ממות טבוי; הנטיחה לא ה壯יבעה על ראיית ראייה נגד המערער; אין חולק כי דרך ה证实ה – באיזה אופן גרם המערער למותה של אורית – נותרה בלתי פתרה; והעובדה כי סיבת המות נותרה לא ידועה עד היום. כמו כן, וכפי שפורט לעיל, הראייה הנسبטיבית בדבר "עדות על שיטה" הינה בעלת משקל נמוך ביותר בנסיבות העניין.

בנוספ', נותרו ספקות בנושאים שונים, כאמור לעיל, כך בדבר קיומו של מניע כלכלי אצל המערער; בעניין עיתוי השיחה למד"א; ובעניין דו"ח הנטיחה המזויף, לכואורה, שמדובר לא הוגג כראיה, ואף לא הופיע בכתב האישום כאמור.

274. לגיטימי, בנסיבות שפורטו, אין די בריאות הנسبטיביות הקיימות כדי לבסס מעבר לספק סביר את המסקנה לפיה המערער רצח את אורית. בפנינו ראיות נسبטיביות חלשות ודומה כי אלו מתייחסות לפריפריה של האישום בלבד, ואין מתמקדות בלב האישום. ראיות אלה הן בגדר השערות וסבירות ותו-לא, ומהחומר הראייתי הכלול עולם ספקות אוטם פירטתי לעיל, אשר בהצטברותם יוצרים ספק סביר, אם לא מעבר לכך, בדבר התקיימותה של התזה המפלילה.

כפי שהסבירתי, הראיות הנסיבתיות הקיימות אינן מלאות אחר המתחייב על-פי מבחן תלת-שלבי להוכחה מעבר לספק סביר. הווה אומר, האפשרות המרשעה אינה האפשרות היחידה המתחייבת מחומר הראיות.

175. טרם סיום עיר, כי ההחלטה להוציא לחבריו לזכות את המערער מחמת הספק באישום זה, אינה קלה כלל וכלל עבורי. גרסת המערער אינה נקייה מספקות. תמיינות מלאות את התנהלותו ו مكانבי חשש לא מבוטל בדבר מעורבותו האפשרית במוותה של אוריית. יחד עם זאת, אין די בחשדות, בהשערות ובסבירות כדי לבסס מסקנה של אשמה בעבירות הרצח באישום הראשון מעבר לספק סבירcondens ממשפט הפלילי.

176. לאור האמור לעיל, אציג לחבריו¹ קבלאת הערעור על הרשות המערער ברצח אוריית ז"ל, ולזכותו, מחמת הספק, מעבירות הרצח מושא האישום הראשון; וככלוחותרעל כנה את הרשות המערער בעבירות הרצח מושא האישום השני, המתיחס לרציחתה של ג'ני ז"ל.

ש | פ | ט

השופט י' עמיית:

אני מסכים עם חברי, השופט י' אלרון, כי יש לדחות את הערעור ככל שהוא נסב על רציחתה של ג'ני מורה-ח'ימ ז"ל (להלן: ג'ני). לטעמי, יש להרשיע את המערער גם ברציחתה של אוריית קופרשמיד ז"ל (להלן: אוריית), אך שבנושא זה אני חולק על מסקנתו של חברי לפיה יש לזכות את המערער מחמת הספק בפרשא זו.

1. העובדות הדרישות לעניין נスクרו בפסק דיןו של חברי, אך שאיני רואה טעם לחזור על הדברים.

אורית, בחורה בריאה, נמצאה מתה בmittah מסיבה בלתי ידועה בגיל 32.

ג'ני, אשה בריאה, שחקנית כדורים וכדורסל, אתלטית שאף עסקה בספורט תחרותי-פיזי כטראיאטלון, נמצאה מתה בmittah מסיבה בלתי ידועה בגיל 46.

נקבע כי המערער רצח את ג'ני. העובדה שגם אוריית מתה מסיבה בלתי ידועה, יכולה להיות אף צירוף מקרים מעורר חשד. אך גם אם החשד מנקר ומעיך, ואף אם הוכח כי המערער הוא שרצח את ג'ני ואף אם המערער נמצא בלתי מהימן לחלוין, אין מרטיעים על סמך חשד גרידא. זו נקודת המוצא של דינונו, ולהלן לבדוק אם זו גם נקודת הסיום.

עודנו באים לברר אם ענייננו בחשד גרידא, נקדים ונעמוד, ولو על קצה המזלג, על קנקנו של המערער.

2. המוטו של המערער ובאי כוחו לאורך המשפט, כפי שנזכר בפסק דין של חברי, "המערער הינו שקרן – אך הוא אינו רוצה". ואכן, לא יכולה להיות מחלוקת כי המערער שיקר על ימין ועל שמאלו הן בחקירותיו במשטרת והן בחקירותו בבית המשפט, החליף גרסאות חדשות לבקרים, העלה טענות אבסורדיות ומוגENCHOT, ועל כך עמד בית משפט קמא באריכות בהכרעת הדין וכל המוסיף גורע.

3. אלא שהთואר "שקרן" יאה לערער בשלב החקירה והמשפט. בח"י היום-יום של המערער, קודם להליכי החקירה והמשפט, יאה לערער התואר "ונכל", וכך יש שימוש בואננו לסקור את המכול הריאתי שהונח לפנינו ולפני הערכאה קמא. דרך היילוקו הנכולית של המערער לאורך שנותיו "צובעת" בגין אחר את מכול הריאות הנסיבתיות, וכך שהטעים בית משפט קמא בהכרעת דין "סוגיות התחזות של הנאים נגעת שירות לאישומים המזוהים לו" (פסקה 314 להכרעת הדין). הctrbuton של הריאות, כפי שנסקור להלן, בctrbuton התנהלותו הנכולית של המערער, מביאה אותנו למסקנה שאליה הגיע בית משפט קמא, ולפיה המערער רצח גם את אוריית.

4. משך שנים ארוכות ח'י המערער חיים כפולים. הוא ניהל מערכות יחסים כפולות (ואף משלשות ומרובעות) כאשר "שתיים הן ולא יודעת זאת על זו וזה על זאת". בכל מערכת יחסים שנייה עם מי מנשותו, למעט אוריית לה היה נשוי משנת 1983, המערער הציג עצמו כאיש כוחות הביטחון, מי שנחלץ פוצע מшиб האויב, סגן אלף שעבד בשב"כ או במוסד או במשרד הביטחון, מי שנעלם חדשות לבקרים בנסיבות עלומות ונעוות מעבר לקווי האויב, אך עדין מצוי הזרמנות לתקשר מצוללת אי שם (עדותה של שרונה) או ל התקשרות מחו"ל ל"מפקדה" כדי שזו תדועה שהוא נפגע כל אריך זיהור בקרוב (עדות מריה). כך נהג המערער מול כל מי שניהלה עמו מערכת יחסים. עוד לפני גירושו מshrונה, ניהל המערער מערכת יחסים עם טלי רון מקיבוץ חצרים, ובמהמשך עם איריס נאור מקיבוץ בית קמה, וגם בפניהן הציג עצמו כמו שנפל בשבי, כעובד שב"כ וכבעל עבר ביטחוני. ג'ני לא הייתה אפוא "הקיבוצניקית" היחידה בחיפושו של המערער אחר בית להשתכן בו.

המערער, שאינו מפרנס העומד בפני עצמו (על עבודתו המזדמנות במפעל הקיבוץ וכנהג מונית שכיר ראו בפסקה 158 להכרעת הדין של בית משפט קמא), תלוי בנשותו המתחלפות מעת לעת, מבטיח לזה, משקר לרעותה, מכחד מהילדים ומהסבבה – כחמש עשרה שנים של הסתרה, רמיה, חש וזיו. גם מרגל בארץ עונית חי חיים כפולים, אך מאחריו עומדת מערכת תומכת. ואילו המערער, נרדף על ידי שקריו-שלו, מצא עצמו פעמי אחר פעם נדחק לפינה ללא מוצא, לאחר שהסתבר בקרו שקריו הנפתחם. וכך אנו מוצאים את המערער מעביר חפצים לדירתה של שרונה בנטניה תוך כדיimi "השבעה" על אשתו אוריית וועוקר לדירתה של שרונה מיד בתוםimi "השבעה", ומציג את שרונה בפני הוריה של אוריית כמתפלת של ילדי. וכך אנו מוצאים את ד"ר מריה מעבירה את חפציה לחצר ביתה של ג'ני, עוד לפני שג'ני הפכה לגופה, תוך שהמערער מציג את ד"ר מריה כעוזרת הבית. באורח פלא, "הכוכבים מסתדרים" לערער בדקה ה-90 לפני שהשkar ורמיה נחשפים בפני הרעה הנבגדת ולענין כל. לפני שרונה מגלה את האמת על יחסיו של המערער עם אוריית – אוריית מוצאת את מותה. לפני שד"ר מריה מגלה את האמת על יחסיו עם ג'ני – ג'ני מוצאת את מותה. וכך נחלץ המערער בכל פעם, לא לפני שהוא "גוזר קופון" כספי-כלכלי נכבד ממונו של השתיים.

5. הניסיון השיפוטי מפגש את בית המשפט עם שקרים, נוכלים ומתחזים למןיהם. אך אין דרכו של בית משפט להצמיד כינויים מעין אלה לבני דין ולנאשמים המופיעים בפניו, שהרי אנשי הכנסת הגדולה הורו לנו "הו מותנים בדיון" (וראו שלמה לוין "קיים לדמותו של יצחק כהן" ספר יצחק כהן 13 (מ' אלון, מ' בן זאב, א' ברק, נ' לפישז, מ' לנדיי עורכים, תשמ"ט), כפי שנזכר בפסק דיןה של השופטת שטרסברג-כהן בבג"ץ 188/96 גדי צירינסקי נ' סגן נשיא בית משפט השלום בחרדה השופט עמירם שרון, פ"ד נב(3) 743, 721 (1998)). אם מצאתם להצמיד למערער את התואר "nocel", עשיתם זאת לאחר שדבר נוצר לעניינו, כדי לנסות להעמיק חקר ולהבין את התנהלותו של המערער.

קשה שלא לשתומם היכיז מצא המערער את העוז להפיץ את שקרים רבים, במצב נחוצה, מבלתי לחוש ששלוחיו יחשפו. כך לדוגמה, המערער "מכר" לשרונה ולאחרים סייר גבורה מדהים על כך שנחלץ פוצע מהשבוי הסורי במהלך מלחמת לבנון הראשונה. סיפור זה, אחד מניסיונות פנטזיות רבים שישיפר המערער לאחרים, לא חשש המערער לספר בהרצאה שנשא בשנת 2005 בפני מועדון "30 פלאס" בצד יגאל. עותק כתוב של ההרצאה, שנכתב על ידי אחת מחברת המועדון, אף הוגש לבית משפט קמא (ת/63). באותה הרצאה המשיך המערער והפליג בעலילויותיו כמו שגויים לשניים ונשלח לחו"ל במסגרת גוף קטן ואיכותי כדי לחסל מנהיגי שטח; כמו שנשלח במהלך המפרץ "לצד" סוללות טילי סקאד בעיראק והוליך כוחות של המרines, ועוד (וראו בהרחבה בפסקאות 135, 146-149 להכרעת הדיון). גם בנו של המערער הבין כי אביו רב-סרן במילואים ששירת בשעתו ב"הנדסה קרבית ימית"; שנפל בשבי לבנון והצליח להימלט; ובבית אף היו מגינים, המעידים על צלי"שים שהמערער קיבל ועל הצעתו כביבול ב"אונמניות לחימה".

בית המשפט אינו חוקר נבכי נפש, אך נוצר הרושם כי המערער עצמו החל להאמין בסיפוריו שלו, ואלה הפכו לחלק מזהותו-שלו. מכאן חוסר הזיהירות ופריצת הגבולות שבאו לידי ביטוי בכך שלא חש להפיץ ברבים סיפורו אלף לילה ולילה והיה גאה בכך שהתייחסו אליו כגיבור ישראל. לא לモתר לציין כי בהרצאה המדוברת, אף סיפור המערער כי העבודה כל כך השפיעה עליו, ששנותו מאד קלה והוא קופץ מהמיתה עם כל רחש כשהוא נכוון לקרב, ולא אחת, "אשתי המנוחה [אורית - י"ע] הייתה מסכה או מנicha יד והייתי קם ומצמיד אקדמי לרוקטה ורק ברגע האחרון לא לוחץ על הבדיקה". כפי שנראה להלן, הפנטזיה התערובתה במציאות והמערער אכן בסופה של דבר "לחץ על הבדיקה" ורצת גם את אורית.

6. המערער, שרצה את ג'ני בהזרקת חומר הסකולין שטופק לו על ידי ד"ר מריה, לא חש לשוחח בתכנית הרדי של יו"ס סיאס, כשישה שבועות לאחר מותה של ג'ני, תוך שהוא יוצר את הרושם שג'ני התאבדה (ת/32) (על מסכת השקרים שבهم הסתבך המערער במהלך המשפט בנסיבותיו להסביר כיצד הדבר מתישב עם טענתו שג'ני מתה בשל בעיות בריאות, ראו בפסקה 260 להכרעת הדיון).

הדרך המnipולטיבית שבה פעל המערער לפני מותה של ג'ני, מעידה על תכנון מראש של הדברים. במסווה של דאגה לבראותה, המערער החדר לג'ני חרדות ושכנע אותה שהיא סובלת מהפסוקות נשימה בשנתה, "גזייטינג" (Gaslighting) פשטוטו ממשמעו. סיירה על כך רינת, בטה של ג'ני, כי אמרה לה שהמערער "בעיקר מבהיל אותה, כשהיא ישנה, ושפאותם היא מתעוררת בבהלה... ושמעון אומר לה שהיא מפסיקת לנשום, שהיא בכלל לא, היא לא יודעת... כמובן, היא ישנה".

7. ראוי להביא את התרשומות של בית משפט קמא מהמערער, ובאיו להלן רק חלק קטן מהדברים (וראו בהרחבה בפסקאות 314-322 להכרעת הדין):

"הנאשם מצטייר כאיש מדון, אדם מניפולטיבי [...] הנאשם הוא מתחכם, מניפולטיבי ובעל זיכרון מצוין. תכוונות אלה אפזרו לו להוליך שולל אנשים רבים. הוא עקשן האובד לומר תמיד את המילה האחורה, ובנוסף, הוא אובייסיבי לתיעוד מסמכים שונים. התברר לנו כי בשנים הרלוונטיות לעניינו הוא היה בקשר עם ערבי דין רבים מאוד שטיפלו בעניינו. כנגד רובם יש לו טענות קשות. היוצא זהה, היו לו טענות רבות ובותות כמעט כנגד כל עדי התביעה, וכך גם כנגד חוקרי המשטרה, התחקירים, שתי התובעות, ובשלבים מסוימים אפילו כנגד שני סגנורי המסורים.

[...] הנאשם ענה דבר והיפכו בתשובותיו לשאלות שונות, וכאשר עומת עם כך ביחס לנוקוט הבדיקות שונות ומשונות, שהוא מגוחכות בעיליל [...] לנאשם לא היו תשיבות טובות לראיות המפלילות כנגדו במגוון שאלות מרכזיות. הוא שיקר ללא הרף והסתבר בשקרים בתשובותיו לשאלות הנוגעות לב האישומים נגדו. הוא לא יכול להיוועש באמצעות הטענה: 'אני שקרן, אבל לא רוזח'. כאמור, טענה דמוגנית זו אינה יכולה כמובן להפוך למגן מפני הפללה. גם אדם שסיגל לעצמו ממש חייו את הנטייה לשקר – ניתן לצפות, חובה לצפות, שיענה תשיבות אמת, אם הוא אכן חף מפשע המואשם על לא עול בכספי עבירה החמורה ביותר בספר החוקים. [...] תשיבותיו הבלתי מהימנות של הנאשם למקבצי הראיות נגדו מחשידות מאוד ופועלות לחובתו. גם מבחינה משפטית ובתחום הראיות הנסיבתיות בפרט – שהוא הרלוונטי לעניינו – יש נפקות משפטית לכך שהנאשם אינו נותן מענה אמיתי לשאלות שנאפו כנגדו. עניין זה עוד יפורט בהמשך".

[במאמר מוסגר: לאור המציגו לעיל בדבר טענות שהפנה המערער אל "כל העולם", לרבות באי כוחו, אנטצ'ל הזדמנות זו ואפנה את הקורא להחליט מיום 27.4.2021 בנוגע לייצוגו של המערער. יש בהחלטה זו, הסוקרת באופן תמציתי בלבד את השתלשלות הדברים, כדי להסביר, כיצד התעכבר בירורו של הערעור דין משר למעלה משש שנים, בשל בקשותיו וטרוניותיו המdomות של המערער בכל הקשור ביכולתו לייצוגו].

בית משפט קמא עמד בהכרעת הדין גם על מסכת שקריו של המערער בחקירותיו במשטרה, תוך הטחת טענות כוזבות בעיליל כנגדו, וכי גם בחקירותיו "שקריו היו בולטים, וכך גם התחמקותו מלענות במישרין לשאלות שנשאל, או מתן תשיבות מגוחכות על פניהן" (שם, בפסקה 326).

כפי שציין בית משפט קמא בהכרעת הדין, "הטענה 'אני שקרן' אינה יכולה להפוך לטענת הגנה כביכול" (שם, פסקה 315). דברים אלה "מתכתבים" עם עדשה שאותה הבלתי בשעתו:

"אין דרך של ערכאת ערעור להתערב במצבים עובדה ומהימנות. חברי לא מצא להתערב במצבים של בית משפט קמא בנזקודה זו. נהפוך הוא, נוכח שקריו המרובים של המערער, העלה חברי אפילו את החשש שהוא בשקרן פתולוגי עסקין. כשלעצמו,

לא נתקلت בטענה כי ככל שהקריו של הנאשם מרובים יותר, הדבר נזקף לזכותו. המערער לא הוכיח כי הוא שקרן פתולוג שained יכול לכבות את יצרו. שקריו הרבים של המערער נובעים לדידי מעובדה פשוטה, שהוא נסתבר בקוריו-שלו, בניסיון להסתייר את האמת העובדתית" (ע"פ 7939/10 זדורוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 102 לפסק דין (23.12.2015)).

מוותה של אורית

8. עודנו באים לבחינת הריאות הנוגעות לנسبות מוותה של אורית, אקדמיים ואציג Ci אין מדובר אך ב"עדות שיטה", אלא גם בשורה של ראיות עצמאיות העומדות על רגילהן שלהן, כך ש"עדות שיטה" היא אך ראייה נוספת בפסיפס הריאיתי הכלול שיש בו כדי להביא להרשעתו של המערער גם ברא痴תה של אורית.

9. המערער נישא לאורית בשנת 1983, בהיותו בן 22 שנים והיה נשוי לה למשך מעשר שנים, ובמהלך עדותו בבית משפט קמא חזר וכינה אותה כ"אהבת חייו". בשנת 1992 הכיר המערער את שרונה ומאז Kiים עמה מערכת זוגית, ולמעשה ניהל חיים כפולים משך שניםים, עד למוותה של אורית ביום 18.1.1994. המערער שיקר לככל אורך הדרכ גברי מערכת יחסית עם שרונה, הן במשטרה והן בבית המשפט, וטען כי לא ניהל עמה מערכת יחסית באותה תקופה אלא רק שיחות נפש, והוא הייתה אך "הכוטל שלו". בהכרעת הדיון נקבע כי המערערلن אצל שרונה פעמיים רבות בדירתה בנטניה ומספר לה כי הוא אמר להתגרש מארית בקרוב. ביום 30.11.93, כחודשים לפני מוותה של אורית, רכשו הוריה של שרונה בית פרדסיה שנועד למגוריו המערער, שרונה, שני ילדים של המערער ושני ילדים של שרונה. כנגד רישום חלק מהבית על שמו, המערער התחייב לשלם 40,000 דולר לדבוריו הוא עתיד לקבל מכירות דירתו בתל אביב לאחר גירושו או-טו-טו מאורית.

מהעדויות שנשמעו בפני בית משפט קמא עולה כי מצבם הכלכלי של המערער ואורית היה בכיו רע, לאחר שהמערער הפסיק להביא כסף הביתה, ונעלם לשבועות בטענה שהוא במרדף אחריו בן אדם שחייב לו כסף או בשל שירות מלואים כביכול. יומיים לפני מוותה של אורית, היא סיפרה לחברתה הטובה עדנה ביך, שהיא חושדת שהמערער בוגד בה והיא חשבה לקחת בלש שיתחקה אחריו. לפני מוותה הפתאומי של אורית, הפיז המערער לכל עבר סיפורים על כך שאורית בדיאון אינה מתפקדת. המערער שאל את אחוותו בשלב מסוים "מה קורא כשזוג מתגרש, אם הילדים נשאים אצל?"

10. טרם אבחן את יום מוותה של אורית, אביא את התרשומות של בית משפט קמא מעודתו של המערער לגבי יום מוותה של אורית:

"הנאשם הקפיד לומר בחקירהתו השונות שאינו זוכה מאומה לגבי יום המוות. ואולם, מפתיע הדבר שבפניו מסר גרסה שבה נכנס לפרטי פרטי בנושא זה. גרסה זו תיבחן בהמשך, ואולם יש לומר כבר עתה כי גרסתו המפורטת של הנאשם בפניינו אינה יכולה לדור בנסיבות אחת עם טענתו בדבר חוסר זיכרון מוחלט ('blk-Aato', 'בלבלה') בחקירותו במשטרה, מספר שנים לפני עדותו בפניו. מושכל נסף הוא שעדותו לגבי יום המוות ניתנה לאחר ששמעו כל עדי התביעה והוגש כל הריאות המתיחסות לאותו יום,

ולענין זה יש כմובן משמעותות" (שם, פסקה 373).

בالمחר, מצטט בית משפט קמא את חקירותו של המערער בקשר בהקשר זה, שם חזר המערער וטוען בתשובה לשאלות כי אין זוכר, ובית המשפט מצין כי "דיאלוגים אלה הם מדהימים, בוודאי על רקע עדותה המפורשת של הנאשם בפנינו לגבי יום מותה של אורית" (שם, פסקה 374, הדגשה במקור - י"ע).

11. לא יכולה להיות מחלוקת של ממש, כי בסמוך לגופתה של אורית נמצאו עירימות של חפיפות כדורים ריקות. על אף העידו המערער; אביה של אורית; אמה של אורית שצינה שראתה הרבה חפיפות ריקות של אסיבלו-היפנודורם; עדנה ביך, חברותה של אורית, שצינה כי כאשר הגיעה לדירה המערער סיפר לה שאורית התאבדה והוא מצא אותה בסalon מתה כשהרבה כדורים מפוזרים סביבה.

לקר' יש גם ראייה אובייקטיבית בדמות הד"ח שכותב ד"ר נפח שהגיע למקום בצוות נט"ן של מד"א:

"הגופה שוכבת על ספה... על שולחן על ידה הרבה קופסאות ריקות מכדורים להרגעה... 5 Assival כמות 5 + הרבה 7 [שתי מילימטר לא ברורות באנגלית] תרופות זהה קיבלה אתמול בערב או בלילה ללא סימני אלימות".

המעערר אישר כי דבר עם ד"ר נפח באותו מעמד, ולא שלל שהוא מקור המידע שכותב הרופא, אף שיש להניח בסבירות גבוהה כי היה זה המערער שאמר לד"ר נפח כי אורית נטלה את התרופות באותו לילה.

12. לוח הזמנים: המערער מצא את אורית מתה בסalon. מתי?

באחת מגרסאותו הרבות מספרו, בתשובה לשאלון שנשלח אליו במסגרת תביעת הדיבה שהגיש המערער כנגד מערכת התוכנית "עובדת", ציין המערער כי מצא את אורית "לפנות בוקר". המערער הסתבר בתשובותיו אם הכוונה לאربع בבוקר או תשע בבוקר וצין כי מבחינתו "בוקר" ו"לפנות בוקר" הם אותו דבר.

הקריאה של המערער למד"א הייתה בשעה 07:37, ומד"א הגיע למקום בשעה 07:48. המערער התקשר לדבר, אביה של אורית, עוד קודם לכן, והלה הגיע לדירתם והתקשר לדברה אשתו, אמה של אורית, שהגיעה לבית בסביבות השעה 07:30 ושניהם נכחו בבית כאשר מד"א הגיע למקום. לקח לאב 10-15 דקות להתרגן והוא הגיע לבית תוך 20-30 דקות. لكن, ניתן למקם את השיחה לאביה של אורית לכל המאוחר בסביבות השעה 00:00, וכך נראה גם קודם לכן.

חברי הגישו למסקנה כי ניתן לסביר שהמעערער התקשר קודם למד"א ולאחר מכן לאביה של אורית (בפסקה 166 לפסק דין). לטעמי, הדבר אינו אפשרי, שהרי לאביה של אורית לוקח לפחות ארבע שעות להגיע ולאחר מכן הוא הזעיק את אמה של אורית שגמ לה נדרש פרק זמן להגיע. מאחר שהקריאה למד"א הייתה רק בשעה 07:37 כאשר שני הוריה של אורית כבר היו בדירה, המסקנה היא שהמעערער התקשר קודם כל לאביה של אורית. בהתאם להערכתו של

בית משפט קמא, המערער הזעיק את מד"א כשעה לאחר שהתקשר והזעיק את אביה של אורית. המערער נתפס בשקר כשתען כי התקשר מספר פעמים למד"א, לאחר שהתייעוד הוכיח כי גרשמה קריאה אחת בלבד, וגם הוריה של אורית לא זכרו כי המערער התקשר למד"א שוב ושוב. בית משפט קמא ציין בהכרעת הדין כי "אף אחד מההוריה של אורית לא נשאל כלל על מצב שבוי התקשר הנאשם למד"א בנוכחותם והאייז במד"א לבוא" (שם, פסקה 377, הדגשה במקור – י"ע), וכי "העובדה שدب דורון הגיע לבתו של הנאשם חצי שעה ומעלה מאז שהנאשם התקשר אליו, ושזה בביתו של הנאשם למשך מחצי שעה עד שמד"א הגיע, מצביעה בוודאות על התקשרותו המאוחרת של הנאשם למד"א" (שם, פסקה 390). עוד אצין, כי למראות שהמערער נתן תשובה מפורטת לכטב האישום, הוא נמנע מלהתייחס לטענה כי הזעיק אמבלנס רק לאחר שהתקשר לאביה של אורית, ולאחר שהאב הגיע לבית.

13. המערער מצא את אורית מתה בסלון. אמה של אורית העידה כי המערער סיפר לה כאשר הגיעו לדירתם, שאורית הייתה אמורה להעיר אותו, אך לא עשתה כן, והוא קם באיחור, ניגש לאורית, אמר לה "תקיםי כבר", והוא לא קמה.

המערער סיפר בעדותו כי מיד לאחר שהבין שאין תגובה מאורית, הרים טלפון למד"א, שאמרו לו שהם בדרך, אז התקשר לבית הוריה ואביה של אורית ענה לו (שם, פסקאות 376-377 להכרעת הדין).

לנוח טרגדיה מטוללת זו, קשה שלא להרים גבה, בלשון המעתה, כאשר אנו יודעים שבאותו בוקר, המערער העיר את שני ילדיו, הcin להם כריכים ושלח אותם לגן ולבית הספר. בני, בנו של המערער, ציין בעדותו כי העובדה שהמערער היה בבית ושהcin להם כריכים הייתה נדירה, משומש שבדרך כלל יצא אבי מוקדם לעבודתו. בדרך החוצה הוא ראה את אמו שוכבת על הספה בסלון וגם עובדה זו הייתה לדבריו חריגה, משומש שבדרך כלל היא ישנה בחדר השינה. לדבריו, אמר אבי באותו בוקר שאמו עייפה או ישנה.

אני נכוון להניח לזכות המערער כי בני, שהיה בן 8 בעת האירוע, לא זכר דברים כהוויטם בחלווף כעשרים שנה. ברם, אין מחלוקת ולא יכולה להיות מחלוקת, כי באותו בוקר הילדים כבר לא היו בבית כאשר מד"א הגיע למקום. גם המערער, לගרטסו, התקשר למד"א אחרי שהילדים עזבו את הבית (כאמור, הקריאה המתועדת למד"א הייתה ב-07:37) וגם הוריה של אורית לא הזכירו בעדותם כי הילדים היו נוכחים כאשר הגיעו באותו בוקר. עדנה ביק, חברותה הטובה של אורית, שהגיעה לדירה לאחר שהמערער התקשר אליה וסיפר לה כי אורית התאבדה, צינה בעדותה שהמערער אמר לה שהוא העיר את הילדים, לא נתן להם לשותה במטבח, ואז שלח אותם לבית הספר.

14. על רקע דברים אלה, קשה לקבל את גרסתו של המערער, בעדותו הראשית ובחקירותו הנגדית, כי למשמעותו השעון המעוור של אורית הוא קם בבהלה – כי במצב הדברים הרגע הוא משכים לעובודתו לפניות בוקר בשעות 04:00-05:00 – ואז רץ להעיר את הילדים, ממש עבר למטבח כדי להcin כריכים לילדים, בדרך עבר בסלון, נתן דחיפה לאורית שכבה על הספה, ואמר לה לkom: "קומי פדלאה, או משה צזה, כבר מאוחר". בהיותו במטבח צעק לילדים להזדרז, ולאורית בסלון צעק שוב להתעורר. לאחר מכן שלח המערער את בני, שבינתיים הגיע למטבח, להעיר את אמו שבסלון, ואז חזר בני ו אמר: "אימא לא רוצה לךום" ולקן המערער נתן את הכריכים לילדיו בעצמו וביקש מבני לחת את

אחו עדי לגן ורק אז, בשלב זה ראה את אוריית שוכבת "באותה תנוכה", ועדין לא עלתה במחשבתו, לדבריו, האפשרות שהיא מתה (שם, פסקה 383 להכרעת הדין). רק בהמשך, כאשר ניגש לדבריו אל אוריית, טלטל אותה ולא הייתה תגונה, נבהל והתקשר למד"א, אך בטעות התקשר תחילה למכבי האש (פסקה 384).

15. הקורא נותר מובלבל. האם שליח המערער את ידיו עם כריכים עוד טרם שיעד שאוריית מתה? והיכזד חלף על פניו אוריית ואף נתן לה דחיפה קלה, ולא הבhin שאוריית מתה, אם כל כך הרבה חפיפות כדורים סביבותיה? או שהבחן כי אוריית שוכבת מתה בסלון, כאשר עירימות של חפיפות כדורים מונחים לידה, אך גילה קור רוח מד晖ים, דאג להעיר את הילדים ולשלוח אותם לדריכם, להתקשר להוריה של אוריית ואחר כך למד"א? ואם המערער התעוורר "לחוץ" ובבהלה מאחר שלא התעוורר בזמן לעבודת יומו, מדוע דווקא אז הוא שהולן להכין כריכים לילדים, במקום להעיר מיד את אוריית כדי שהיא תעיר את הילדים ותכין להם כריכים כמו בכל יום רגיל? כאמור, המערער התקשר למד"א בשעה 07:37 לאחר שכבר שליח את הילדים לגן ולבית הספר (וכפי שהתברר המרחק של גן הילדים ובית הספר מהדירה אינם גדולים). מדוע הזרץ לשולח את הילדים לדריכם אם לא הבhin שאוריית מתה? ואם לא הבין שאוריית מתה, מדוע אמר לעדנה ביק כי ידע שאוריית נפטרה עוד לפני שליח את הילדים לגן ולבית הספר ואף דאג שלא יכנסו לסלון, בעוד שבעדותם טוען כי הבhin שאוריית מתה רק אחרי שהילדים יצאו מהבית?

אכן, חלפו עשרים שנה מיום האירוע, ומטבע הדברים שהזיכרון האנושי נשחק. ברם, אין זה מעשה של יום ביוםו שאדם מוצא את אשתו הצעירה מוטלת מתה בסלון, כשהילדים עדין ישנים. מאורע טראומטי מעין זה, שי להנימיך כי יחרט בזיכרון של אדם, מה שאינו מתישב עם אינספור הסתריות והשקרים בעדותו של המערער, כאשר הדיווח למד"א מהוות נקודת ציון אובייקטיבית שלauraה ניתן לבדוק את גרסאותיו הרבות מספור של המערער.

16. הדרך היחידה שיכולה להסביר את שלל הסתריות והתמיינות בגרסאות שהଉיר המערער על חוקריו ועל בית המשפט לגבי יום מותה של אוריית, מעידה על כך שהמערער לא הופתע ממותה של אוריית, אלא שליח את הילדים לדריכם ואז החל בסדרת הטלפונים (להוריה של אוריית, למד"א, ולעדנה ביק חברתה של אוריית). רק תסריט זה יכול להסביר היכן לא הבhin המערער ברגעתו מוטלת מתה על הספה בסלון, עודנו מכין כריכים לילדים ומשלח אותם מוקדם בבוקר לדריכם, מעשה חריג, דווקא ביום שבו התעוורר "לחוץ" באחור ניכר. תרחיש זה מסביר מדוע התקשר תחילה לאביה של אוריית, ומודיע השכל לצייר בפניו כולם תמונה התאבדות צפואה מראש.

אגב מסכת של שקרים, נציין כי באחת מגרסאותו הרבות מספור, טוען המערער שבנו בני מצא את אוריית מתה, מה שהוכחש על ידי בני. ברם, במשפט הדיבה שנייה המערער נגד מערכת התוכנית "עובדיה", ציין בני כי ראה את אמו על הספה, ואף בדק את הדופק שלה כדי לבדוק אם היא בח'ים. בני אישר בבית המשפט כי עדותם במשפט הדיבה של אבי בנקודה זו הייתה עדות שקרית.

עוד שקר קטן, אחד מני עשרות שהפריח המערער בעדותו תוך שהוא הולך ומסתבר: בני העיד כי הוא תמיד לוקח את אחיו עדי לגן בדרךו לבית הספר, בעוד שהמערער טוען כי היה זה מצב חריג שבני לוקח את עדי לגן. כאשר נשאל על כך, השיב המערער כי נראה זה היה "בשלב יותר מאוחר", אך נשכח ממנו שכבר בתום ימי "השבועה" על מותה של אוריית, הוא כבר עקר עם ידיו לדירתה של שרונה בנתניה.

17. בהכרעת הדיון עמד בית המשפט על שורה של תמיינות וסתירות נוספת בגרסאותו של המערער, כגון טענות כי טלטל את אוריות ומיד אחר כך התקשר למד"א, או שנגע באוריות בעדינות בלבד ולא טלטל אותה. כל אלה הביאו את בית המשפט קמא לתובנה לפיה:

"התנגורותו של הנאשם, כפי שתיאר אותה בעצמו, לחלוtin אינה מתישבת עם התנגורות המצופה מאדם שרואה כי אשתו האהובה בסכנה, ועל כן מתבקש כי יחוש מיד לעזרתה. העובדה שהנתגלה לא חש לעזרת אשתו עולה בקנה אחד עם הבנה אחרת לחלוtin של כל אירועו אותו הבודק...." (שם, פסקה 389).

ניתן היה לצפות כי המערער יאשר, לדבר מובן מליו, כי אוריות התאבדה, שהרי נמצאו סביבה חפיאות של כדרים. אך אףלו גרסה זאת התקשה המערער "לחוץ" מפיו. אמנם המערער אישר בחיקירתו הנגדית כי כאשר ראה את אוריות הוא הבין שהיא התאבדה, אך קודם לכן השיב בשילילה לשאלת האם הבין "בו מקום" שאוריות התאבדה. תשובות מוזרות אלה אין מתישבות עם העובדה שהמערער סיפר באותו בוקר להוריה ולחברותיה של אוריות כי אוריות התאבדה, וכך מצג כי אירע. המערער התקשר באותו בוקר גם לשرونנה ואמר לה כי "אורית מתה, אורית התאבדה, מצאו כדרים בסלון". לדברי המערער הוא סיפר גם לגינוי כי אוריות התאבדה (כל הנראה מדובר בשקר נוסף, כי הכל בסביבתה של גינוי ידעו כי אשתו הראשונה של המערער נפטרה מסרטן, וכך סיפר המערער גם למרים וכן סיפר גם בחיקירתו במשטרה).

18. סיבת המותו: כאשר נשאל המערער כיצד לדעתו אוריות התאבדה, השיב שאיןו יודע וכי לאורך השנים לא התעמק בנושא. תשובות מוזרות ומתחמקות. המערער אף לא ידע להסביר מהיקן הגיעו כל כך הרבה כדרים לבית, והציג כי אוריות, שאר החלה לעבוד באותה עת בתפקיד פקידותי בקבופ"ח מכבי, נטלה ללא רשות כדרים המציגים מרשם של רופא. המערער אף לא טען כי אוריות השתמשה באסיביל.

בקשר זה ציין בית המשפט את עדותה של אנטונינה, אמה של שرونנה, עדות שהייתה מהימנה עלי. אנטונינה סיפרה כי סיפה למערער לבקשתו, באופן שוטף, בתקופה שלפני מותה של אוריות, כדרוי ואלים, מספר חבילות מדי 10-20 ימים. זאת, לאחר שהמערער סיפר לה שהוא נדרש לשמור על קבוצה של אסירים ביטחוניים, והוא זקוק לכדרים כדי לשים אותם בקפה של האסירים על מנת להרדיים. ליד הספה בסלון, שם נמצא אורית מתה, היו מפוזרים גם חפיאות כדרוי אסיביל (ואלים הוא שמו הקודם של האסיביל).

ואם בקביעות עובדה ומהימנות עטקינן, נציג כי גם עדותה של שرونנה הייתה מהימנה על בית משפט קמא. שرونנה סיפרה כי לאחר שהמערער עזב את הבית בפרדסיה, היא מצאה 5-6 קופסאות מלאות של כדרוי הרגעה כשהן מוסתרות, קופסאות של ואלים, ואבן, אסיבולוניטין.

הנה כי כן, אין כל אינדיקציה לכך שאוריות אגרה כדרים או השתמשה בכדרים, וגם אמה דברה העידה כי עד אז לא ראתה את התרומות, ומנגד, יש עדות מהימנה על כך שהמערער קיבל אסיפה שוטפת של כדרים מאמה של שرونנה. לטעמי, הדבר מחזק עד מאד את התרחש לפיו המערער גרם למותה של אוריות, תוך ביום התאבדותה, וכי

שנראה להלן, לפי דוח נתיחת הגוף של אוריית לא נמצאה בגופה אינדיקטיה לכך שנטלה את התרופות שנמצאו ליד גופתה.

19. חפישות ריקות רבות של כדורי הרגעה נמצאו ליד גופתה של אוריית. בניתוח של אחר המוות, לא נמצאה בגופה של אוריית תרופת האסיביל, שחפישות ריקות שלה היו פזורות סביבה, אף לא נמצא ממצא טוקסיקולוגי אחר. ברוי כי אם אוריית מתה מותה טבעי, היא לא הייתה מפוזרת לידי חפישות ריקות של כדורים מסווגים שונים. גם לא ידוע על נגישות כלשהו של אוריית לכמות כה גדולה של תרופות ולא ידוע כי נטלה תרופה אסיביל או כל תרופה אחרת. מכאן, שהתרחש הסביר היחיד הוא שהמעערר עצמו, שקיבל כמות גודלה של כדורים מאנטונינה, אמה של שרונה, פיזר את חפישות הבדיקה ליד גופתה של אוריית על מנת לביים התאבדותה.

20. המערער סיפר לפני מותה של אוריית כי היא סובלת מדיכאון, וככל הנראה עלה בידו לשכנע את הוריה של אוריית בכך. ברם, מהעדויות שנשמעו עולה כי אוריית החלה לעבוד בקופ"ח מכבי CHOUDSIIM לפני מותה, והיתה מרוצה מעובדתה החדשה. עדנה ביך, חברותה הטובה, צינה כי אוריית התרגשה מכך שבני, בנה הגדל, אבחן כמחון, ואך יומיים לפני מותה, השתיים אףו עוגיות למסיבת הפטעה שתכננה להורה שיצאו לגלאות. חברות נוספת, בשם ז'קלין, סיפרה כי אוריית הייתה מרוצה מעובדתה החדשה; כי אוריית תכננה מסיבת הפטעה לאמא ליום הולדתה ה-60; וכיוםים לפני שאוריית נפטרה היא הראתה לה מתנה שקבעה לאמא. אביה של אוריית סיפר כי עבר לפני מותה בקרלה אותם אוריית, החזירה לו שיק, והוא התרשם כי הייתה במצב רוח מצוין. אחיה של אוריית נפגש איתה יום לפני מותה, ביקשה ממנו אוריית שתקבע לעצמה "בגד יפה לשבת" ל夸ראת מסיבת הפטעה שאוריית תכננה לה בשבת שלאחר מותה. אמה של אוריית, שהייתה מודעת במצב הכללי הקשה בבית, השיבה נחרצות כי התאבדות לא הייתה דרך שהתאיימה לאוריית: "בחיים לא. היא הייתה פחדנית בצורה, היא נראה פחדה מכל דבר, זה דבר אחרון, אני, אני, אני בחים לא חשוב[...] זה לא היה בכלל... בתודעה שלי, שדבר זה יכול לקרות".

21. כל אלה אינדיקטיות לכך שאוריית לא התאבדה במפתיע, ללא שהותירה אחריה מכתב התאבדות או סימני מצוקה כלשהם בתקופה שקדמה למותה. לכך יש להוסף, כראיה אובייקטיבית, את הדוח הטוקסיקולוגי שמנמו עליה כי לא אחרות תרופות שיכלות היו לגרום למותה של אוריית.

בהכרעת הדין (פסקאות 415-425) אנו מוצאים ניתוח מפורט של הבדיקה הטוקסיקולוגית שנערכה מתוך חשד להتابדות, וכן כלל גם בנזודיאזפינים (קבוצה הכוללת גם את התרופות הבאות: אסיביל, ואליום, אבן, קסנסק, בונדורמין, והיפנודורם) והשורה התחתונה היא שלא נמצאו בגופה של אוריית כל סמים ותרופות מקבוצות החומרים שנבדקו.

האפשרות לכשל לבבי שבגינו נפטרה אוריית אף היא בעייתית. על פי עדות עד ההגנה, פרופ' אלדר, הפסיכיאטר ציר בಗילה של אוריית ימות לפטע בשל הפרעת קצב לב קטלנית הוא 1 ל-30,000. בהכרעת הדין נקבע אףו כי "מגנון המוות של אוריית נותר בלתי מפוענה מהביקורת הרפואית".

22. ככל אלה יש להוסיף את עדותה של שרונה, שלפיו יומם לפני מותה של אורת, הסביר לה המערער כי עליו לישון באותו לילה בביתה של אורת כדי להשגיח על הילדים. שרונה התמරמה על כך שהוא עתיד לישון בבית עם פרודתו, וכי להפיס את דעתה, טען המערער כי הוא יישן בסalon ואורת תישן בחדר השינה.

23. לאחר מותה של אורת: ביום 18.1.1994 נמצאה אורת מתה בסalon, אך נראה כי האלמן הטרי התואש במהירות מפתיעה מפטירתה בטרם עת של "אהבת חייו".

המעערער אחז בגרסה שקרית ומוגחת לפיה כלל לא היה במערכת יחסים זוגית עם שרונה לפני מותה של אורת. אך כבר במהלך ימי "השבעה" הגיעו לדירה שרונה וابהו ונטו חפצים של הילדים והעבירו אותם לדירתה של שרונה בנתניה, בעוד שהמעערער עצמו נעדך מDIRECTO משך שעות מדי יום במהלך ה"שבעה". מיד בתום ה"שבעה" ערך המערער עם שני בניו לדירתה של שרונה, שאotta הציג בפני הוריה של אורת ובפני אחרים כמתפלת של הילדים. הוריה של אורת אף לא ידעו משך כיצד שנה להicken המערער לקח את שני נכדיהם הקטנים. המערער תירץ זאת בסיפור כביכול מיהר לבסוף מהדירה מחשש שאביה של אורת יקח את הילדים לחזקתו. לא אשחית את הניר בתיאור מערכת הכספיים של המערער בכל הנוגע למערכת יחסיו עם שרונה עבור למותה של אורת ולאחר מכן, באשר הדברים מפורטים בהרחבה בהכרעת הדיין.

24. המנייע: בהמשך להתואשותו המהירה של המערער ממותה של אורת, כבר ביום 24.3.1994, בחולף חודשים מפטירתה, מכיר המערער את הדירה שהייתה בבעלותו המשותפת עם אורת במחair של 93,750 דולר והעביר לאביה של שרונה, כ-40,000 דולר, עבור חלקו בבית בפרדסיה (בהתאם המכיר התחייב הקונה לשלם 40,000 דולר עד ליום 10.4.1994). הקונה של הדירה אף ذכר בעדותו כי המערער אמר לו שהוא צריך את הכספי באופן דוחוף, תוך חודש וחצי, מאחר שהוא רוצה ל凱נות בית, ומסיבה זו הוא מוכך לו את הדירה במחיר נמוך.

ותמייה היא, כיצד יכול היה המערער להתחייב מראש לאביה של שרונה, שישג 40,000 דולר כדי שהבית שנרכש בפרדסיה ירשם בחלקו גם על שמו? (בewood של דבר, הבית נרשם על שם הוריה של שרונה, אך הוריה צויל לערער בצוואתם 20% מהבית, ובהמשך הגדילו את חלקו בצוואה ל-50%, אך כאשר המערער התגרש מshrונה, הוא קיבל במסגרת הסכם האירושין 55,000 דולר בלבד השקעתו).

25. בנקודת זה אצין כי המערער הרוויח פעמיים ממותה של אורת. האחת – כדי Shirsh את חלקה בדירה (במשותף עם ילדיו הקטינים). השנייה – המשכנתא סולקה. בהקשר זה, נטען כי המשכנתא הרשמה הייתה על סך של 21,000 ל"נ בלבד, אך שלא היה מדובר בסכום גדול. ברם, המערער עצמו אישר כי המשכנתא הייתה גדולה וכי במשך 12 שנים שלמדו החזרי משכנתא, אך לא הגיעו לרכיב הקרון, אלא רק לריבית. באחת מהtabtaiotoi אף ציין המערער כי אחת הסיבות להתאבדותה הנטענת של אורת הייתה הלחץ של המשכנתא. גם בשיחת רקע לחקירני "עובדיה", ציין המערער כי המצב הכלכלי שלו ושל אורת היה גרוע, והמשכנתא חנקה אותו.

המעערר ואורת נישאו בשנת 1983 וDMA של אורת אף סירה כי הכספיים שקיבלו השניים כמתנות חתוננה

אבדו בשל מ抒ר האינפלציה (抒ר מנויות הבנקים היה ב-1983.10.6), והוריה של אורית הם שילמו באותה התקופה את תשלום המשכנתה עבור הדירה ואף רכשו לבני הזוג מכונת כביסה.

[במאמר מוסגר ומוביל לקבוע מסמורות. יש להניח שהמשכנתה נרשמה בלשכת רישום המקראקען בערכאה המקורי, אך בתחילת שנת 1985, שאז נרכשה הדירה, המשכנתה הייתה צמודה למדד, וקשהים שבינו זוכרים את שנות האינפלציה והרכיבות הגבוהות, כך שתשלום המשכנתה השוטפים לא הקטינו את קרן החוב שאך הילכה ותפחה במהלך השנים (ביום 1.7.1985 נכנסה לתוקפה תוכנית הייצוב הכלכלית שבחלוף עשר שנים הצלילה להוירד את קצב האינפלציה לרמה שנתית חד-ספרתית). כך או כך, המשכנתה ותשלום המשכנתה העיקרי על המערער ועל אורית].

בקשר זה, לא ניתן לציין את אחד משקייו הרבים מספר של המערער. כאשר נשאל כיצד נמחקה המשכנתה, היתם כי לא ידע שקיים ביטוח חיים, וכי המשכנתה בוטלה מלאה, לאחר שהבנק פשט שלח מכתב בעניין, הגם שהוא לא הודיע לבנק על פטירתה של אורית ולא הציג לבנק תעודה פטירה. ברם, במסמך 8/31.1.1994, מזכר שנכתב בבנק הפעילים למחלקה ביטוח ב"משך" בתאריך 31.1.1994 (13 ימים בלבד לאחר פטירתה של אורית) נכתב: "ביטול משכנתא - פטירת האשתקופרשמיד אורית". במסמך נכתב כי מצורפת תעודה פטירה, וכי יש לשלווח מסמכים לכתובות הלפרין 5, נתניה. הפלא וללא, כתובות דירתה של שרונה.

26. נתיחת הגוף והדו"ח הפטולוגי: אביה של אורית חשב כי לumarur יד במוותה, והוא דרש כי גופת בתו תנוטה כדי לברר את סיבת מוותה (חשוב לציין כי במהלך המשפט הוריה של אורית הצהירו כי כולם מאמינים שהumarur לא רצח את אורית).

umarur התנגד תחילה לנထה אך בהמשך נאלץ להסכים לכך. בהזדמנות זו אזכיר עוד ציב שלumarur ולפי כלל לא ידע על תוצאות הנחתה, ולא התעניין בכך מאחר שמדובר בההתאבדות.

בנוקודה זו אני סבור כי יש ליתן משקל נכבד לעדותם של הוריה של אורית על אודות דו"ח נתיחה שהגיע אליהם בדורר. אחיה של אורית העלה השערה שמא הוריו התבבלו בין תעודה פטירה לבין דו"ח נתיחה, אך אני סבור כי השערה זו, שאין לה כל בסיס, והוריה של אורית אף לא נשאלו לגבייה, יכולת לעמוד. תעודה פטירה כזו היא של תעודה של עמוד אחד שם נכתבת בקיצור, בחתימת התעודה, גם סיבת המוות. אך לא כך עולה מדדיות הוריה של אורית. אם העידה כי לאחר פטירתה של אורית, היא ובעליה הגיעו לידי מהמeon הפטולוגי דו"ח, שלפיו נפטרה אורית כתוצאה מ Heart Failure (כשל לבבי) ואף זכרה כי נרשם כתוספת: "ושרידים של כדורים לא מעולים". אביה של אורית אף הוא זכר את המודפס "למעלה": Due to a heart failure, ולדבריו את הנושא של שרידי הcadavers זוכרת דבורה אשטו, "זה היה כתוב בכתב יד". האב אף זכר שהדו"ח הפטולוגי האמתי שהוצע בפניהם שונה לחולוטין מהדו"ח שהם הגיעו בשעתו בדורר.

אביה של אורית הניח את הדו"ח הפטולוגי בקלסר מסמכים אישיים שלו, קלסר ששמשו מה גגנו ונעלם בעקבות פריצה שהיא הייתה בביתם כבitem שנים וחצי לפני מתן עדותם. לא גגנו באותו פריצה תכשיטים ואקדחים שהיו בבית.

בית משפט קמא ציין בהכרעת דינו כי הוריה של אוריית העידו בבית המשפט בחודש אוקטובר 2013. ההחלטה לבitem הייתה אףא במחצית שנת 2011, כאשר השאלות הנוגעות לנטיות מותה של אוריית עלו כבר בחקירת המערער במשטרה בתחילת שנת 2010.

בහנחה שאנו מקבלים את עדותם של הוריה של אוריית הדוח הפטולוגי שנשלח אליהם, עולה מآلיה השאלה למי היה אינטרס לזייף דו"ח זה בלבד למעערער. זאת, על מנת להסביר מההוריה של אוריית הדוח המקורי שמננו עולה כי אוריית לא נטלה כדורים ולא נקבעה סיבת המוות. נזכיר כי דבר, אביה של אוריית, הוא שדרש לנמה אותה, ומטבע הדברים המתין לתוצאות הנתייה, וקשה להلوم כי היה יושב באפס מעשה אילולא קיבל את דו"ח הנתייה, שכיוום אנו יודעים שהיה מפוברק. لكن, גם אם נתקבל טענת ההגנה שהמסמך המפוברק לא נגנב אלא נעלם בשיפוצים שנעשה בדירת הוריה של אוריית, החשוב לעניינו הוא עצם קיומו של דו"ח זה. אצין כי השערה שמא תיק המסמכים נזרק במהלך השיפוצים הועלתה על ידי דבורה, אמה של אוריית, בעדותה בבית המשפט. מדובר בהשערה גרידיא, ובהינתן שתיק המסמכים האישיים כלל מסמכים חשובים אחרים, קשה להلوم כי נזרק לאשפה מבלי שההוריה של אוריית נתנו דעתם על כך.

27. שרון חודה במערערען לפני הרצח של ג'ני: ג'ני נמצאה ללא רוח חיים ביום 21.8.2009 בMITTEDה בביתה בקיבוץ אייל.

שרון חודה וחברת קיבוץ אייל בשם אסתר שורץ, עבדו שתיה בבית החולים מאיר בכפר סבא. אסתר שורץ מסרה בחקירה במשטרה ובעדותה בבית המשפט כי בשנת 2000, שרון הבחינה שהמערער הגיע לבית החולים וברחה והסתירה. לשאלתה, שרון אמרה לה באותה הזדמנות כי היא פוחדת, כי המערער הוא נוכל וכי "הרג את אשתו הראשונה". עדות זו הייתה מהימנה על בית המשפט, אך מדובר כמובן בעדות שמיעה וניצין כי שרון לא זקרה את האירוע, אך לא פסלה את אמרית הדברים. אסתר שורץ סיירה את הדברים בזמן לנמרוד זיו, מזקיר קיבוץ אייל, שזכר זאת, הגם שהבין לדבריה שיש מישיה שעבדת בבית החולים שברחה מפני המערער מחשש שהירוג אותה.

סיכום ביניים

28. וכעת, נקבע אל-יד את העבודות הבאות, תוך שאנו שמים נגד עינינו את העובדה שהמערער הסתבר במסכת שקרים ו哉בים כמעט לגבי כל עובדה ועובדת שתובא להלן:

א. המערער מסתבר בקוריו נוכלוונו בשל מערכות היחסים המקובלות שהוא מנהל. ועדנו נשוי לאוריית, המערער מנהל מערכת יחסים עם שרון ושותה בדירתה לילות רבים. הוא מספר לשרון כי למעשה כבר נפרד מאוריית ואמור לקבל ממנו גט בהקדם; הוא מבטיח לעבור להתגורר עם שרון; הוא מתחייב לשלם לאביה 40,000 דולר מתוך הסכום שבו נרכש הבית בפרדסיה; הוא מספר לשרון כי אוריית היא אישה דילקטונית, שנמצאת בטיפול פסיכיאטרי, נוטלת כדורים, ומדובר על התאבדות.

ב. המערער מקבל מאנטונינה, אמה של שרונה, חפישות רבות של כדורי ואליום (השם הקודם של אסיבל), לדבריו, כדי להרדים את האסירים הביטחוניים עליהם הוא שומר במסגרת תפקido הביטחוני המסתוג.

ג. يوم לפני מותה של אורית המערער אומר לשרונה, באופן חריג, שעלו לישון בביתה משום שאורית צריכה לצאת, ועלויו להיות עם הילדים וכי הוא ואורית ישבו בחדרים נפרדים.

ד. לעומת זאת, בחורה צעירה בת 32 לא עבר רפואי, נמצאה מתה בספה בסלון, כສביבה חפישות ריקות רבות של כדורי הרגעה וחפישות ריקות של אסיבל. היה זה בוקר חריג מרובה בחינות. המערער טען כי הוא בדרך כלל ישן בסלון ואורית בחדר השינה, והפעם התחלפו השניים; המערער היה רגיל להתעורר לפנות בוקר, בסביבות השעה 00:00-04:00 ובאותו יום התעורר באיחור של מספר שעות למשמע השעון המעורר שלו אורית; ברגיל הייתה זו אורית שמעירה את הילדים, מכינה להם כריכים ושולחת אותם לנין ולבית הספר והפעם המערער עשה זאת (תמונה של עצמו מודיע דוקא כאשר קם באיחור לא ביקש מהשוו את הילדים); הילדים נשלחו מהבית בהקלות-מה עוד לפני 07:30 מבל' לומר שלום לאם; כל זאת עת אורית מוטלת מתה והמערער לא מבחין בכך למרות חפישות הcondors סביבה; המערער מטטלל קלות את אורית מבל' לעשות כל פעולה שהוא (כמו בדיקת דופק, ניסיון החיהה, הצעקת השכנים) ולאחר מכן מתקשר לאביה של אורית; המערער מסתבך בשורה של שקרים בשאלת אם אשר שילח את הילדים בוקר לדרךם כבר ידע שאורית מתה (דבריו לעדנה ביך); המערער מספר באותו בוקר לכולם כי אורית התאבדה ואף מסביר לד"ר נפק שהגע למקום כי אורית נטלה את התרופות בלילה הקודם.

ה. לא היו סימנים מוקדמים למצוקה נפשית של אורית, בוודאי שלא באותה עת, אורית לא הייתה מועדת להתאבדות ולא השaira אחריה מכתב התאבדות. בעקבות נתיחה שבוצעה לדרישת אביה של אורית, הדוח הטוקסיקולוגי מעלה כי אין אינדיקטיה לכך שאורית נטלה כדורים (אף לא הוכחה גנטית של אוריתLCDORIM לא מרשם רפואי) ונקבע כי סיבת המוות אינה ידועה; דוח נתיחה מצויף מגיע לידיים של הוריה של אורית שממן עולה כי בגופה של אורית "נמצאו שרידים של כדורים לא מעולים"; הדוח נעלם בפריצה מסתורית לבית הוריה של אורית סמוך לתקופה שבה התעוררו החשודות לפני המערער.

ו. המערער קטע את פרי מותה של אורית במהירות מסחררת - הוא הצליח להיחלץ מהבטחתו לשרונה כי הוא עומד להתרגש מאורית ולא נדרש להוביל גירושין ארוך ומחייב כלכליות אל מול אורית; הוא עבר בתום "השבעה" להתגורר עם שרונה (חפצים מועברים תוך כדי "השבעה") ה"מטפלת" של הילדים; הוא מודיע לבנק תוך ימים ספורים על מותה של אורית וمبטל את המשכנתה על הדירה; הוא ירוש עם ילדיו את חלקה של אורית בדירה ומוכר את הדירה בחודשים לאחר מותה; וכחדש לאחר מכן מעביר לאביה של שרונה 40,000 דולר כפי שהתחייב.

ז. המערער מסpter לגני, אשתו השלישית, למРИה, בת זוגו במקביל, ולחוקרי המשטרה - כי אורית מתה מסרטן.

בנקודה זו, נשווה בין מותה של אורית למותה של גני, בבחינת "עדות שיטה".

29. עודנו נשוי לאורית, המערער נכנס למרכז יחסים רומנטית עם שרונה, לה הוא "מוכר" סיפורו אלף לילה ולילה על תפקידו הביטחוני. המערער מסתבר בקוריו נוכחותו כשהוא מספר לשרונה שלמעשה הוא אורית פרודים ונמצאים בהליך גירושין מתקדים, ואו-טו הוא עובר בקרוב להתגורר איתה. המערער נקלע בדרך ללא מוצא שرك מוותה של אורית יכול לחלצו, מותה ש"חסר" למערער סכסוך גירושין עם אורית, על כל הכרוך בכך, הן מול אורית והן מול שרונה.

עודנו נשוי לג'ני, המערער נכנס למרכז יחסים רומנטית עם מריה, גם לה הוא "מוכר" סיפורו בדים על תפקידו הביטחוני (גם לשדכנית ששידכה ביניהם סיפר כי הוא פסיכולוג ששנה שנים בחו"ל לרجل עבודתו ואמור לחזור לאرض). המערער מסתבר בקוריו נוכחותו כשהוא מספר למריה שלמעשה הוא וג'ני כבר פרודים, ואו-טו מריה יכולה לעבור בקרוב להתגורר איתה בבית בקיבוץ. המערער נקלע בדרך ללא מוצא שرك מוותה של ג'ני יכול לחלצו, מותה ש"חסר" למערער סכסוך גירושין עם ג'ני, על כל הכרוך בכך הן מול ג'ני והן מול מריה.

30. עודנו נשוי לאורית, המערער מתחייב לשלם 40,000 דולר לאביה של שרונה, דמי חלקו בקניית הבית בפרדסיה.

עודנו נשוי לג'ני, המערער מתחייב לפני מריה שהיא תיכנס להתגורר עמו בבית בקיבוץ אייל ביום 31.7.2009 לא לפני שהchein את כל התשתית המשפטית להיכnos בוגליה של ג'ני כבעל הזכיות בבית בקיבוץ, למקורה שג'ני תלן לעולמה.

31. עוד לפני שהתקירה גופתה של אורית, המערער כבר העביר חפצים מדירותם לדירתה של שרונה, ובתום "השבועה" עבר להתגורר עמה עם שני בניו.

עוד לפני שג'ני היפה לגופה, המערער כבר העביר ביום 31.7.2009 את תוכלת דירתה של מריה לחצר הבית בקיבוץ, ובחלוּף שלושה שבועות לאחר מכן מתה. כבר למחמת מוותה של ג'ני, מריה מגיעה לביקור בקיבוץ אייל ובתום "השבועה" עוברת להתגורר בבית ותוכלת דירתה הועברה מהחצר לתוך הבית.

32. לפני מוותה של אורית, המערער קיבל שירות כדורי ואליומאנטונית, אמה של שרונה, והפסיק לקבל את הcadories לאחר מוותה של אורית.

לפני מוותה של ג'ני המערער קיבל מרשםים לעשרות רבות של כדורי שינוי מסוגים שונים, והפסיק לקבל מרשםים ולרכוש כדורי שינוי לאחר מוותה של ג'ני.

33. את הcadories קיבל המערער מאנטונינה לאחר שמספר לה סיפור צב "ביטחוני" פנטסטי.

את הסקולין קיבל המערער ממירה לאחר שמספר לה סיפור צב "ביטחוני" פנטסטי.

34. עוד לפני מותה של אורית, המערער מספר לשרונה שאורית בדיכאון.

עוד לפני פטירתה של ג'ני, המערער מספר למירה כי ג'ני נוטלת כדורי הרגעה ואומרת שברצונה להתאבד מתריע כי בעקבות הסכוסר עם הקיבוץ ג'ני תשים קץ לחייה (כמו בסרט "אדם משוגעת" בדבריו), ולסבiba הקרובה הוא מספר שג'ני סובלת מהפסכות נשימה בשנתה.

35. אורית, בחורה צעירה בת 32 לא עבר רפואி כלשהו, מתה במהלך הלילה ונמצאה בבוקר ללא רוח חיים כאשר חפיפות של תרופות סביבה, לרבות חפיפות אסיבל.

ג'ני, בת 46, ספורטאית ללא עבר רפואי כלשהו, מתה במהלך הלילה ונמצאה בבוקר ללא רוח חיים כאשר חפיפות של תרופות סביבה, לרבות חפיפות אסיבל.

36. בלילה שבו נפטרה אורית, המערער לא ישן עמה באותו חדר.

בלילה שבו נפטרה ג'ני, המערער לא ישן עמה באותו חדר.

37. בבוקר שבו התגלתה אורית מתה, התנהגותו של המערער הייתה חריגה – הוא התעורר באיחור של שעות מהמקובל, ולמרות זאת הוא שהcin להם כריכים והוא שליח אותם לגן ולבית הספר.

בבוקר שבו התגלתה ג'ני מתה, התנהגותו של המערער הייתה חריגה – דווקא באותו לילה לא היה צמוד אליה, כפי שנגנ לדבורי לעשות בכל לילה, על מנת לשמור עליה בשל הפסכות נשימה שלה.

38. המערער מוצא את אורית מתה על הספה, לא עושה שום פעולה בסיסית של בדיקה והחיה, מתקשר למד"א באיחור רב, לא לפני שמתקשר בטעות, לגרסתו-שלו, למכבי האש.

המערער מוצא את ג'ני מתה במיטה, מתקשר למד"א באיחור רב, לא לפני שמתקשר בטעות, לגרסתו-שלו, למכבי האש, ולא מבצע את ההנחיות של מד"א לפועלות החיה.

39. המערער מתנגד תחילה ל نتيית הגופה של אורית אך נאלץ להסכים לכך לנוכח דרישת אביה.

המערער מתנגד תחילה לנטיחת הגוף של ג'ני אך נאלץ להסכים לכך לאחר שהובהר לו כי אם יתנגד לנטיחה, תוגש בקשה לבית המשפט.

40. הבדיקה הטוקסיקולוגית שנעשתה לאורית לאחר מותה אינה מתישבת עם התוצאות הרבות שנמצאו בדירת המות.

הבדיקה הטוקסיקולוגית שנעשתה לג'ני לאחר מותה אינה מתישבת עם התוצאות הרבות שנמצאו בדירת המות.

41. לאחר מותה של אורית, המערער הציג את שרונה בפני הוריה של אורית, כמתפלת של הילדים.

לאחר מותה של ג'ני, המערער הציג את מריה בפני בנותיה של ג'ני וסבירתה הקרובה, כמו שעוזרת בבית בבישול ובניצוח.

42. ביום שבו אורית מתה, סיפר המערער לכל מי שהוא עמו בקשר, כי היא התאבדה. בהמשך, כאשר דבר עם גורמים שונים על נסיבות מותה, טען שהיא מתה מוות טבעי, או שחלתה בסרטן השד.

ביום מותה של ג'ני ולאחר מכן, המערער הציג בפני גורמים שונים הן את האפשרות שהتابדלה והן את האפשרות שמתה מוות טבעי כתוצאה מהפסקת נשימה. בית המשפט שלל המערער כי העלה על דעתו אפשרות אחרות מאשר התאבדה.

43. מותה של אורית שיפר עד מאד ובהירות את מצבו הכלכלי של המערער – הוא גם ירש (עם שני ילדים הקטנים) את חלקה בדירה, גם נהנה ממחייקת המשכנתא שרכבה על הדירה, וגם נהנה מהפסקת התשלומים השוטפים והמעיקרים של המשכנתא.

מותה של ג'ני שיפר עד מאד את מצבו הכלכלי של המערער – הוא היה אמור לרשת את הבית של ג'ני בקיבוץ וגם את הדירה ביפו, שנרכשה על ידי הוריה, אך נרשמה על שמה של ג'ני, לאחר שהמערער שכנע אותם לעשות כן.

44. הנה כי כן, הדמיון שבין שני המקרים הוא כמעט "אחד לאחד", למעט "ראיות הזהב" בדמות עדותה של מריה על כך שמסרה למערער את חומר הסකולין, שנועד לגרום למוביל להותיר סימן. אילולא עדותה של מריה, גם דרך המתתה של ג'ני הייתה נותרת לוטה בערפל.

וכעת, נחזור ונזכיר כי עסקינו dabei שהסתבר בחקירותינו במשטרת ובבית המשפט על כל צעד ו不留 בעשרות שקרים, לעיתים ברמה אבסורדית ומוגובכת. כי עסקינו dabei שתוורת-אומנותו היא ביכולותיו המתמדת אל מול שבע נשותיו

והן: אורית עד למותה בחודש ינואר 1994 – שרונה שאotta הכיר כבר בשנת 1992, נישא לה בשנת 1995 והתגרש ממנה בחודש יוני 1997 – טלי רון שאotta הכיר בחודש פברואר 1997 והקשר ביניהם נמשך עד נובמבר 2007, כאשר מאוגוסט 2007 ח' המערער בבייתה שבקיבוץ – איריס נאור שהמערער יצר עמה קשר בסביבות אוקטובר 2007 – ג'ני שאotta הכיר המערער בחודש מרץ 1999 עבר לגור עמה בקיבוץ אייל ונישא לה בקפריסן בחודש אוגוסט 2007 – מריה שנכנסה לחיו בשנת 2006 – וריקי, דמות נשית שעמה כל הנראה התروع המערער במקביל למערכת היחסים בין לבן מריה.

45. העדנו לעיל על כך שיש די והותר ראיות להרשיע את המערער ברכיחתה של אורית, הגם שמנגנון ההמתה אינו ברור. הדמיון המדמים בין מותה של אורית למותה של ג'ני, ובמיוחד ביום זירת המוות לשם הסואת סיבת המוות, מהו זה?
חיזוק משמעותי למצרף הראיות.

נסגור מעגל ונחזיר לנקודת המוצא. לפניו אדם שרצח את אשתו השלישית בדרך מתוחכמת שאינה מותירה עקבות כאשר תרופות מפוזרות סביבה,ומי שאשתו הראשונה מתה בגין צער מסיבה עלומה כאשר תרופות מפוזרות סביבה. האם גם כתע, על רקע הראיות דלעיל, ניתן לומר שענינו במקרה מקרים גרידא? שהאקדח שירה הרוצח במערכת השלישית כלל לא הופיע במערכת הראשונה?

אני סבור כך. לדידי, מכול הראיות כמפורט לעיל, מעידות על כך שלא בצירוף מקרים עסקיים וכי המערער הרוצח של ג'ני, לא איבד בנסיבות טבעיות את אורית, אשתו הצעירה והבריאה. לכן, לו דעתך תתקבל, יש לדחות את ערעורו של המערער על כל חלקיו, לרבות הרשותו ברכח אורית.

שופט

השופט ג' קראן:

"דומה, שモתרלהסתן בקביעה, כי כאשר כל אחת מן הראיות הנسبתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפיו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגונות יותר ושלובות יותר אישת בריאותה, נעשית "חזקת חפותו" של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר, עד שלא יותר ממנו שריד. יש כאן, כמובן, מעין תמונה הרכבה ("פזל"), שככל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגונים יותר ושלובים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה, שבუקרנה היא ברורה לחלוטין, אפיו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על כן, ניתן גם לתיכן אפשרות אחרת, שונה, שככל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמו של הנאשם, היא תמיימת ומקרית לחלווטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירוףן יחד אינו יכול מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי (ראה: ע"פ 509/80 (לא פורסם)) (ע"פ 351/80 חולין נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 477, 484 (1981)).

1. לאחר שקראתי את חוות דעתם המפורטים של חברי, השופט י' אלרון והשופט י' עמית, מצאתי כי

במחלוקת שנפלה בינויהם דעתו היא כדעת השופט עמית. כמו כן, אף אני סבור כי יש להותר על כנה את הרשות המערער בעבירה של רצח בכונה תחילה הן באישום הראשוני בעניינה של אורת קופר ז"ל (להלן: המנוחה) והבאישום השני בעניינה של ג'ני מורה-ח'ים ז"ל (להלן: ג'ני).

לאור רוחב הירעה שפרסו חברי, אבקש לחדד ולהציג מספר עניינים.

2. אכן, עניין לנו בפרשא שנחקרה והتبerraה בבית המשפט בחולף שנים רבות מותה של המנוחה ומתבע הדברים יש בכך כדי להצביע מכשול של ממש בפני בית המשפט בוואו לקבוע קביעות עובדיות. יחד עם זאת, אני סבור כי במקרה שלפנינו המסקנה כי מותה של המנוחה בא לה מידו של המערער, הגם כי באופן שלא פוענה, מבוססת במידה של מעלה מספק סביר וכל תרחיש אחר שיש לו אחיזה עובדיית – איןובנמאן.

3. בלב הדברים עומדת הקביעה כי>Zירת המוות ביוםיה על ידי המערער, ובממצא זה אין להתערב. כפי שנקבע בהכרעת הדיון, המנוחה נמצאה כשהיא שרועה על הספה וסבבה מפוזרות חפיפות ריקות רבות של כדורי הרגעה. גרסת המערער, לפיה התרופות והחפיפות היו מונחות בקערת פירות על שלוחן פינת האוכל והונחו בסמוך למנוחה על ידי אביה, שהזעק לדירה על ידי המערער, נדחתה, וגם בקביעה זו אין להתערב. כפי שצין בית המשפט קמא טענה זו הועלתה על ידי המערער לראשה בעת שהעיד בבית המשפט, ומבל' שאבי המנוחה נשאל בעניין. לפיכך, אין בגרסה זו כדי להקים ספק סביר בקביעה כי המערער הוא שהניח את הcadavers והחפיפות הריקות בסמיכות לגופת המנוחה, בהיותו היחיד שהיתה לו ההזדמנויות – והמניע – לעשות כן.

4. חשיבות הקביעה כי Zירת המוות ביוםיה נעוצה בבחינת התרחישים החלופיים – תרחיש המוות הטבעי ותרחיש ההתאבדות. הימצאותן של חפיפות ריקות של כדורי אסיביל סביר גופתה של המנוחה אין מתישבות עם תרחיש של מוות טבעי פתאומי בשל הפרעה בקצב הלב, ולא בכך דחה בית המשפט תרחיש זה, שסבירותיו לפי עדות מומחה היא של 1-30,000, כאשר המנוחה הייתה אישת צעירה בת 32 ללא בעיות בריאות וגופתה נמצאה "בלב זירה מבויימת" וקבע כי בנסיבות אלה, אין בו כדי לבסס ספק סביר.

הדבר גם אינו מתישב עם תרחיש ההתאבדות. שכן, על פי הוווטדעמהומחית, שהתקבלה על ידי בית המשפט, הרי שחרף הימצאן של חפיפות כדורי אסיביל ריקות בקרבת המנוחה לא נמצא לכך כל עדות בבדיקה הטוקסיקולוגית. כפי שהוסבר בהכרעת הדיון, מודעת הבדיקה היא דו-שלבית, כאשר רק איתור החומר בבדיקה האימוט, שהוא הבדיקה השנייה, יאפשר לקבוע ממצא בדבר הימצאות החומר בגוף (פס' 416 להכ"ד). בענייננו, ממצאים להימצאות תוצרית תרופתתאיסיביל בגופה של המנוחה על בדקה הראשונית בלבד ולכן ניתן לקבוע כי אלו נמצאו בגופה, ומסקנת בית המשפט קמא לפיה לא נמצאו בגופה של המנוחה "כלשידיתרופות, בזודיאלאסיביל, ולא ברמהקטלניתיכלהרגומלמותה (ההדגשה שלי – ג'.ק)" (פס' 425 להכ"ד).

5. קביעה זו, בהצטיפה לעובdet הימצאן של חפיפות ריקות רבות של כדורי אסיביל סביר למנוחה, משליכה גם על קיומו של תרחיש, אפשרי לכארה, לפיו המנוחה התאבדה באמצעות כדורי היפנודורם בלבד. אמנם, על פי עדות המומחית, בעת ביצוע הבדיקה הטוקסיקולוגית היה קושי באיתור שרידי היפנודורם וקיימות סבירות נמוכה כי גם אילו היו מצויים במינון גבוה לא ניתן היה לאתרם בבדיקה. אולם, אין בדברים אלו כדי לבסס ספק סביר בהתזה הרצח. בצדקה שלכלב' סגונשטיינבקחות דעתו אפשרות של צרכיהקטלניתיכלהרגומלבודם (פס'

"סבירופתה של אוריית היפויו הזרות חפישות ריקות של תרופה האסיבל, שתוצריה לא נמצאו בגופה. הגנה לאערעה על דבריה הנחרצימשלד" רסנדה, לגיבאה פרשותה המבדתית, גמבעטו, להזות תוצריה לחוף של תרופה מסוגה.... מישמת אבדבאמצעות נטילת כדורי סרביס של תרופה אחרת (היפנודורם) לאייזר חפישות ריקות של עשרה כדורי תרופה אחרת (אסיבל)" (הדגשות במקור - ג.ק) (פס' 420 לחווות דעתו).

וכפי שעמד על כך בפирוט כב' השופט ר' אמר:

"אמת, ליד גופתה של אוריית נמצאו גם חפישות ריקות של כדורי היפנודורם – ולגבי כדורים אלה אין הבדיקה הטוקסיקולוגית יכולה למצוא מושך כלשהו. אך מה פשר בדברים? לפיסטנדרטיסמה מדע'ם מהמחייבים, לא盍ביע הבדיקה העלה ימצאות כדוריים כאלה בגופה של אוריית; ארבעת המגבילות הטכנולוגיות של הבדיקה ותבעתה היא, אייברגמלק בעופזיטיבית של האיודוריום כאלה. רוצה לומר, מבחינה טוקסיקולוגית לא ניתן לומר דבר לגבי הימצאות או אי-הימצאות של היפנודורם בגופה של אוריית.

אך שלא כתענת הסגנורים – אין הדבר אפשר להניח אפשרות, או אפילו ספק אפשרות, שאוריית נטלה כדורי היפנודורם והتابדה בדרך זו. ההתאבדות באמצעות היפנודורם נשלה ונסתירה ע"י הריאות הפוזיטיביות, ששלהו שימוש באסיבל. להלן אסביר את מסקנתי זו.

אילו בחירה אוריית להתאבד בדרך כלשהי – היא כלל לא הייתה מביממת התאבדות, ובוודאי לא בדרך אחרת שלא התרחשה. ואילו בחירה אוריית ליטול את נפשה ע"י כדורי היפנודורם – היא לא הייתה מפוזרת ליד גופתה חפישות ריקות של כדורי אסיבל, אשר אותם לא נטלה. אך כיוון שהוכח לפנינו, שנעשה ביום ההתאבדות ע"י אסיבל, התאבדות שלא התרחשה באמת; וכיוון שהוכח לפנינו, שרק לנאשם הייתה זמינות לעשות ביום זהה, והוא אכן זה שבאים את הזירה באופן המצביע על התאבדות באמצעות אסיבל – אזי אוריית לא התאבדה כלל, לא ע"י נטילת אסיבל (מה שנשלה גם טוקסיקולוגית), אבל גם לא ע"י נטילת היפנודורם (שאותו, כמו את האסיבל, פיזרנה נשמלידגופתה)! " (פס' 7 לחווות דעתו).

6. זאת ועוד, האפשרות כי המנוחה התאבדה לא נתמכה בעדויות חברותיה, שהיעדו כי התקופה الأخيرة בחיה, וביחוד הימים הסמוכים למותה, "היתה טוביה במיוחד מבחןתה" (פס' 398 להכ"ד), וזאת לצד החשד אותו ביטהה כי המערער בוגד בה, אך מבלתי שנייתן יהיה ללמידה מכך על כוונה אובדןית (שם). לטעמי, לא ניתן לראות בדירי הוריה של אוריית המנוחה הסבר חלופי בעל אהייה בריאות שיש בו כדי להקים ספק סביר בתறיש הרצתה. עיון באמור בהכרעת הדין ביחס לעדויות ההורים אינו משקף כי אלו סבורו שהיתה בדיכאון בזמן הסמור למותה ואין כל עילה להתערב במסקנותו של בית המשפט כי תובנות הוריה ביחס למותה הן תובנות שבדייעבד על רקע רצונם ליתן פשר והסביר לדבר מותה.

7. באשר לשאלת עיתוי השיחה למד"א, שאלת אליה נדרש בהרחבה חברי השופט עמית, אצין רק כי יש חשיבות מכרעתה לעובדה כי, כעולה מהכרעת הדיון, גרסת המערער ביחס להתרחשויות יום המותה נמסרה לראשונה בבית המשפט לאחר שנחשף לראיות ולעדויות (פס' 373 להכ"ד). בהקשר זה עמד בית המשפט קמא בהרחבה על העדר

הפרוט הבסיסי בגרסתו של המערער במשטרת, לרבות ביחס לשאלת האם הזמן סייע רפואי, בעת שנחקר המערער במשטרת, בעוד שבבבית המשפט מסר גרסה מפורטת (פס' 374 להכ"ד).

8. וכך גם אין, לטעמי, בסיס להתערבותנו בנסיבות בית המשפט קמא ביחס לד"ח הנתייה המזוייף ושליחתו להורי המנוחה. בהכרעת הדין נדרש בית המשפט קמא לטענות לפיהן הד"ח המזוייף לא הוכח ולכן שהענין כלל לא ציין בכתב האישום ונימק את עמדתו באופן משכנע וראוי. אך נקבע כי למעשה אין טענה כי לא היה ד"ח זהה בנסיבות; כי הקביעה אינה מבוססת על שאלת היעלמות הדוח במסגרת פריצה לבitem של הורי המנוחה; כי גם הגיעת המערער הורי המנוחה אינם מבקשים להתנצל לו או ליחס לו את מות בתם; וכי העובדה כי טענה עובדתית זו לא הופיעה בכתב האישום נובעת מהיקף היריעה, וההגנה חקרה את הורי המנוחה בעניין זה. לפיכך, קבוע בית המשפט קמא כי "קיומו של הד"ח המזוייף, שנועד ליצור התאמה בין הממצאים הפטולוגיים לביןموقع הזרה בנושא הבדיקה, הוא אפוא בדבר נוסף המסביר את הנאשם ישרות במעשה העבירה המียวח לו", וכי גם היעלמותו משתלבת מכלול הראיתי ומכל מקום חשיבותו היא בעצם קבלתו על ידי הורי המנוחה.

9. לבסוף, גם שאלת המשקל שיש ליתן לקיומו של מניע כלכלי מצד המערער אינה מצדיקה התערבות. כאמור בפסקאות 24, 25 ו-28 לחווות דעתו של חברי השופט עמית, למערער היה מניע ממשי, ספציפי ומובהקי בנסיבות של המנוחה בעת הזה. בנסיבות עניינו, המערער הוא בעל מניע ייחודי בשל נסיבות המקלה – התcheinויות הכספיות לאביה של שרונה, שהיא עליו למסה באותו עת. העובדה כי אכן מיהר למכור את הדירה אותה ירש (עם ילדיו), תוך ביטול המשכנתה שכבה על הנכס, מחזקת זאת.

10. למעשה, אף מבלי להיזדרש לעדות השיטה כתוספת ראייתית, מזת הרצתה היא ההסבר הסביר היחיד שנותן ביטוי ופسر למכלול הממצאים ולכלל מעשיו של המערער, הן לפני הרצתה (ענין ההתחייבות לאביה של חברתו באותה עת לשלם על חלק מרכישת הבית בפרדסיה) והן לאחריו (מכירת הדירה, סילוק המשכנתה והעברת התשלום). זאת, כפי שקבע בית המשפט קמא (פס' 457 להכ"ד) בין אם נחיל את המבחן התלתל שלבי לבחינת הריאות הנסיביות ובין אם נחיל מבחן דו שלבי (וראו: ע"פ 8328/17 ג'בר נ' מדינת ישראל, פס' 25 לפסק דין של השופט כתוארו אז) נ'הנדל (28.7.2019), הגורס כי בבחינת המארג הראייתי הנסיבתי יש להחיל מבחן דו שלבי, שמתרכז בשאלת האם ניתן להשלים את התמונה על בסיס הריאות הנסיביות לאור טיבן ועוצמתן). אך או אך, גגוע למסקנה כי לא מתעורר ספק סביר ולא קיים תרחיש חלופי שיש לו אחזקה בריאות.

11. על כל אלו באהו ומוסיפה "עדות השיטה" חיזוק ראייתי ממשמעות. שכן, גם אם בשל חוסר יכולת לקבוע ממצא ביחס למנגנון המותע עולה קושי בהרשעת המערער בביצוע רצח בכונה תחילתה של אורית ז"ל – ואני סבור כך – הרוי שהממצאים שנקבעו ביחס למעשיו של המערער ברצח של ג'ני ז"ל, שבוצע שנים רבות לאחר מכן, הפכו תרחיש רצח שניית היה להתייחס אליו כבלתי סביר או ככזה שיש לגבו ספק סביר, לתרחיש סביר בעניינו של המערער. בחינת מותה של אורית לאור הממצאים שנקבעו בעניין רצח ג'ני אינה אלא בჩינה נוכחה של מכלול הנסיבות, וביסוד המסקנה כי צירוף מקרים זה אינו מקרי כלל ועיקר.

12. אשר על כן, אני מצרף דעתו של השופט עמית, כי יש להותר על כנה את הרשות המערער בשני מעשי הרצח ולדחות את ערעורו.

החליט פה אחד לדחות את העrüuer על הרשות המערער בעבירות הרצח שbabaisom השני כאמור בפסק דין של השופט י' אלרון.

באשר לעבירות הרצח שבבאים הראשון החליט לדחות את העrüuer בהתאם לפסק דין של השופטים י' עמיתו-ג' קראכנד דעתו החולקת של השופט י' אלרון שבר שיש לזכות את המערער מחלוקת הספק.

ניתן היום, י"ח בא'יר התשפ"ב (19.5.2022).

שפט

שפט

שפט